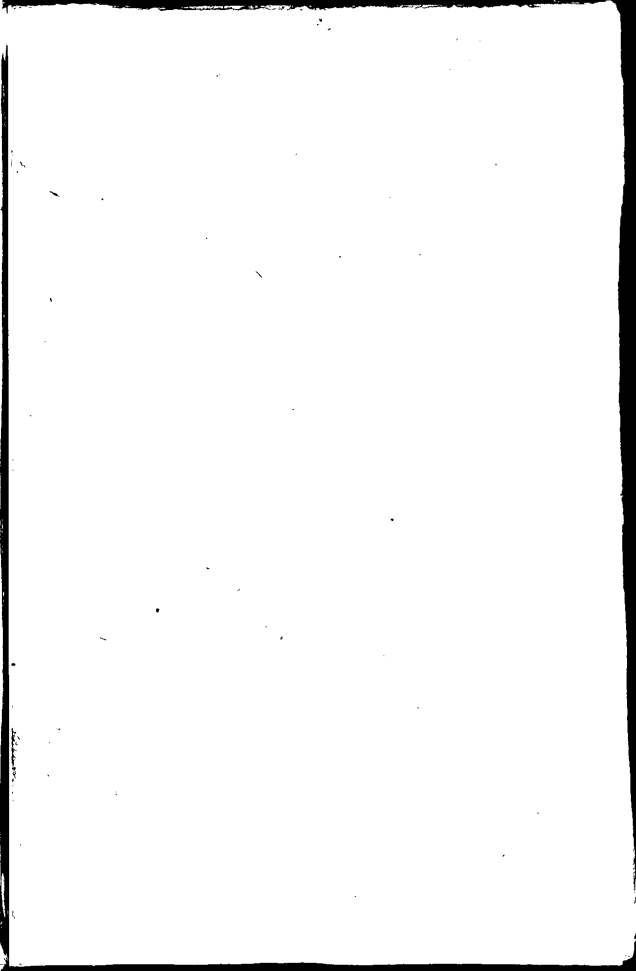

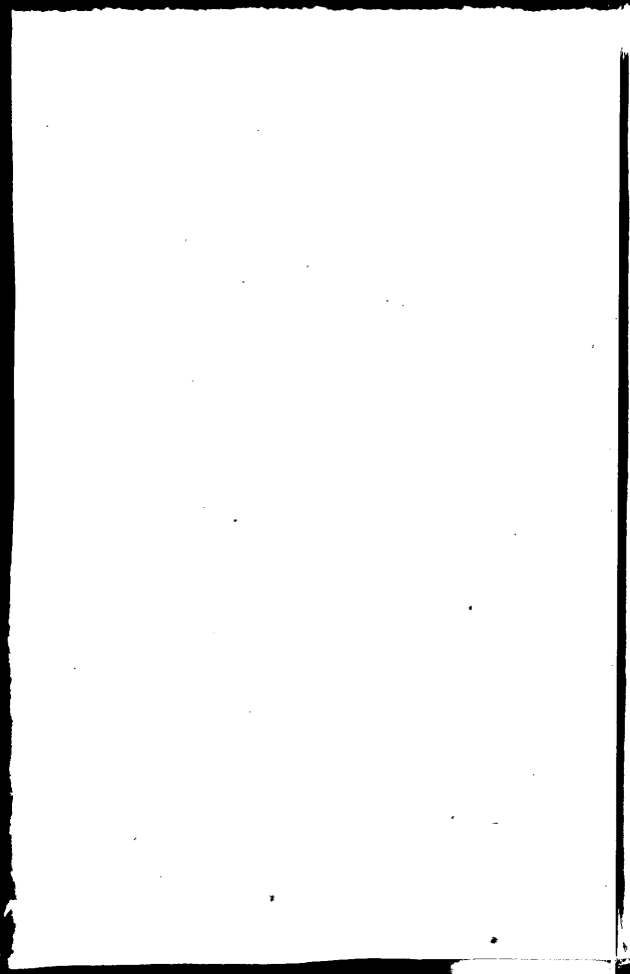
MAATSCH. DER NEDERL. LETTERK.

TE LEIDEN.

Catal. bl.

1030
T. 9
Geschenk van Tooneelstukken, 1841.

SPECTATORIAALE
SCHOUWBURG.
TWAALFDE DEEL.

SPECTATORIAALE
SCHOUWBURG,

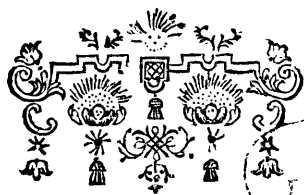
BEHELZENDE EENE VERZAMELING
DER BESTE ZEDELÿKE

TOONEELSTUKKEN,

BYEEN GEBRAGT UIT ALLE DE VERSCHIEDEN
TAALEN VAN EUROPA.

MET NIEUW-GEINVENTEERDE KONST-
PLAATEN VERSIERD.

TWAALFDE DEEL.

Te AMSTERDAM,
By PIETER MEIJER, op den Dam.

MDCCLXXXIII.

INHOUD VAN HET TWAALFDE DEEL.

- I. DE EDELMOEDIGEN. . . Bladz. 1
- II. DE NIEUWSCIERIGE VROUWEN. . . 91
- III. ARMOEDE EN DEUGD. . . . 237
-
-

D E
EDELMOEDIGEN.

T O O N E E L S P E L .

I N

D R I E B E D R Y V E N .

XII. DEEL.

A

V E R T O O N E R S .

M E R C H A N T .

B E R N O I S .

G R A N D I S O N .

A R A B E L L A .

E D U A R D H A R W O O D .

C A S T L E .

P H I L I P S .

Het Tooneel is in eene Galerye vóór het Land-
huis van den Heer M E R C H A N T , buiten
Philadelfia , in Noord-Amerika.

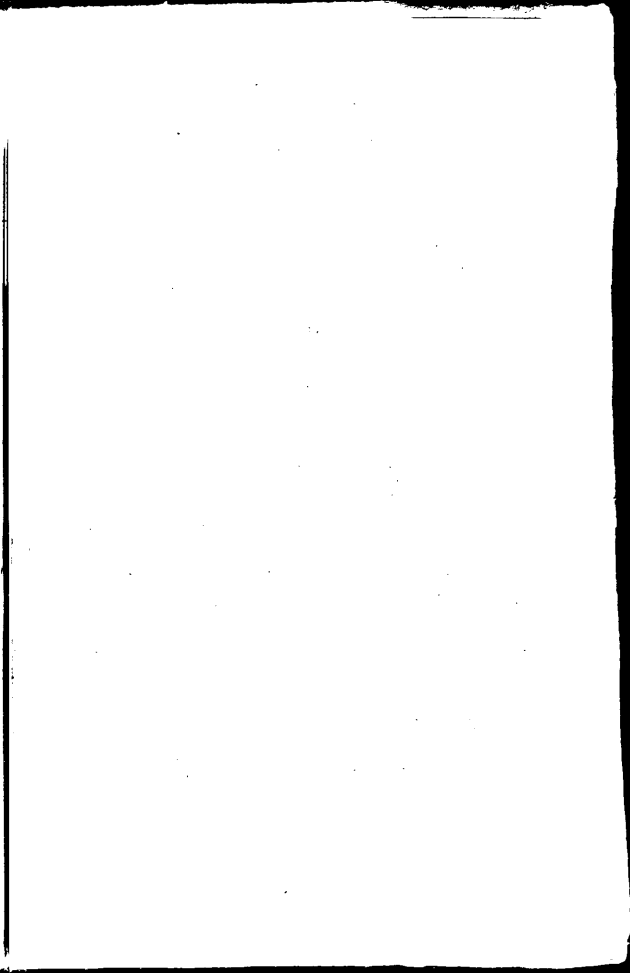
De tyd der gebeurtenis is in den Zomer van 1783.
des voormiddags.

Ik ben op het denkbeeld van dit Drama gevallen, door het lezen van *Le Moyen d'être heureux, ou les Bienfaisans. Traits historiques mis en Drame, en vers, par M. Armand*; Dat my zeer weinig beviel, dog daar ik verder niets van verkies te zeggen, op dat ik niet schynen moge, even als de nydigaarts, een ander te willen verkleinen om my zelve grooter te vertoonen, zonder het inderdaad te zyn. Ik was alleenlyk verplicht van dat stukje gewag te maaken, om dat ik 'er eenige trekken uit

overgenomen heb. Buiten die trekken zal elk wien
het luste het een en ander te lezen, my, vertrou-
we ik, myn recht op de *Edelmoedigen* gereedelyk
toestaan.

C. v. E.

D E

Act 5. In het l. van de juif. 1793

EDWARD H. ARWOOD.

Ach! Myn Heer! — Ik kan niet — neen dat ben ik niet waardig. — enz.

DE EDEL. MOEDJGHEIT. IIIe. Bedr. VIIe. Scen.

D E

EDELMOEDIGEN.

T O O N E E L S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

M E R C H A N T, B E R N O I S.

M E R C H A N T.

Ja! myn Vriend, het is heden al de tweede verjaardag, dat ik hier ben aangekomen, en ik zégen nog dagelyks de Voorzienigheid, die my het besluit heeft doen nemen, om my, na zulk een aanzienelyk Fortuin gemaakt te hebben, herwaards te begeven, U op te zoeken, en eene vrye lucht te ademen, zondér door Ministeriale kunststreeken of Parlements-omkoopingen ontrust te worden.

B E R N O I S.

Gy hebt gelyk, myn vriend; wy mogen deze streeken thans beter als ons Vaderland beschouwen

dan oud Engeland! Daar is alles verbasterd; daar is het zedenbederf tot zulk eene hoogte geklommen, dat men 'er zig geen denkbeeld van maaken kan, daar wordt alles door kabaalen, kuipery, gunst, of goud, bepaald. Hier hebben wy eene ware Volks-representatie; hier alleen regeert de Wet; hier verbinden zig een yverige zugt voor Vryheid met eene strikte onderwerping aan de besluiten der Hooge Vergadering; en de oprechtheid onzer harten maakt het vriendelyk verband tusfchen het algemeen en byzonder belang.

M E R C H A N T.

Ja waarlyk, ik leef hier gelukkig, en ik zoude nog gelukkiger zyn, zo myn zoon my niet zo dikwils vrees en ongerustheden verwekte.

B E R N O I S.

Uw zoon... dat begryp ik geheel niet; het is pas een jaar dat hy hier is, en hy heeft zig in dien korten tyd de achting en liefde van Groot en Klein reeds zodanig verworven, dat ik niet twyfel, of gy zult hem eerlang in de Hooge Vergadering zien verschynen, en als een Orakel eerbieden.

M E R C H A N T.

Zo beminde men hem in Engeland insgelyks, maar de grond van die liefde zelve verwekt myne zorgen.

B E R N O I S.

Verklaar u nader; ik begryp niet wat gy bedoelt.

M E R C H A N T.

Laat ons de dingen by hunnen naam noemen,
men

men koopt der menschen liefde altyd door gunsbewyzen.

B E R N O I S.

Zie daar weder uwe begunstigde aanmerking! waarom drukt gy het niet uit. „ Men wint hunne gene-
„ genheid door hen op eene verstandige wyze wél
„ te doen ”?

M E R C H A N T.

Druk het uit zo als gy wilt, men kan geene weldaden aan anderen bewyzen, of men berooft zig zelve.

B E R N O I S.

Ik begryp nog niet, waar dit alles heen wil?

M E R C H A N T.

Voelt gy dan niet, dat myn zoon zig door zyne onbepaalde weldaadigheid zo wel in den grond kan booren als door andere ongeregelde driften? Dat men weg geeft is men kwyt, en, indien hy zo voort gaat, zal de aanzienelyke schat, welke hy van zyn grootvader in Engeland geërft heeft, niet toereikende zyn om zyne verspillingen goed te maaken.

B E R N O I S.

Verpillingen! Uw zoon leeft met eene wysheid en ingetogenheid, welke hem niet minder achting waardig maaken dan zyne edelmoedigheid zelve; en ik verwonder my geensins, dat de oude Heer Grandison, door zo veel deugden bekoord, hem als zyn zoon aangenomen, en, met overzetting van zyn naam, hem zyne ryke nalatenschap toegeschikt heeft.

A 4

M E R-

M E R C H A N T.

Het is my hartelyk lief, dat gy het groot gebrek in myns zoons karakter, zyne al te groote vrygevenheid, zo gunstig beschouwt.

B E R N O I S.

Een gebrek daar gy zelf meer aan onderhevigt zyt dan gy vermoedt.

M E R C H A N T.

Gy doet my onrecht; ik ben myn aanzienlyk Fortuin, wel is waar, aan verscheiden gelukkige omstandigheden, maar niet minder evenwel, durf ik zeggen, aan myne vlyten voorzichtige verteering, schuldig, en, schoon ik ook het zwak heb van niet wel iemand te kunnen zien lyden zonder hem naar myn vermogen te willen helpen, zoek ik echter altyd de spullen by elkander te houden: Dog het zyn andere zaaken, daar ik u over wilde spreken. Gy zyt hier by my gekomen om myn Landgoed voor uwen Vriend te bezichtigen, en, zo wy het eens kunnen worden, te kopen; ik heb daar nader over gedacht, en zal inderdaad, schoon ik hier zelden ben, bezwaarlyk kunnen besluiten, om myn Villa franka voor geld af te staan; met vermaak zoude ik 'er toe overgaan om het weg te schenken.

B E R N O I S.

Ik begryp u niet.

M E R C H A N T.

Vergun my dan recht uit te spreken. Ik weet, dat gy door eene oprechte vriendschap met wylen mynen
Broe-

Broeder zyt verbonden geweest; Het is my niet genoeg zelf zyn plaats by u te vervullen, ik zou ook myn jongen . . . Het is daarom, dat ik u voorafvoor zyn hoofd- gebrek heb wil'en waarfchouwen.

B E R N O I S .

Ik versta u, myn vriend, en zal onbewimpeld met u spreken; ik erken, dat de zoon van myn overleden vriend allen grond van hoop op de bezitting myner Dogter verloren heeft, en dat, al hadt zyn vader hem niet ontërf't, gelyk men my verzeekert, dat hy gedaan heeft, zyn gedrag alleen genoeg zouden geweest zyn, om my, en myne Dogter, te bepalen van haare hand aan hem te weigeren; neem myne openhartigheid niet kwalyk.

M E R C H A N T .

Verre van daar! geene familie of zy heeft haare finetten, en hy is eene zeer zwarte in de onze. De ontërving van zyn vader is maar al te waar; hy heeft kort voor zyn dood, toen hy in het zekere vernam, dat zyn Eduard hier in dezelfde ongeregeidheden bleef voortleeven, waar aan hy zig in oud Engeland hadt overgegeeven, hem met een schelling afgezet, en zyne geheele nalatenschap op myn zoon gemaakt.

B E R N O I S .

Met dit alles beklag ik hem in myn hart; zyn karakter was in den grond niet slecht, maar hy was jong, los en onbedacht; een gebrek, 't welk ik my altyd gevleid heb dat van zelf verminderen zoude, wanneer zyne andere schoone talenten en beminnylike hoedanigheden, de overhand krygende, hem tot

een waardig man zouden maaken ; maar zyn vader heeft zyne opvoeding zeer verwaarloosd , en zyn levendigen inborst , door onophoudelyke beëillingen , van het vaderlyk huis afkeerig gemaakt : dit heeft hem onder kwaad gezelschap gebracht , en van de eene dwaasheid tot de andere gevoerd.

M E R C H A N T.

Gy zyt al te gunstig in uw oordeel over dien kwaaden jongen ; hy heeft zyn vader , by aanhoudenheid , alie mogelyk verdriet aangedaan , en , om de maat zyner ongeregeldheden vol te meten , heeft hy zig hier in den dienst begeven , en alles , wat hy van zyne moederlyke nalatenfchap nog over hadt , ingefmolten , om een Vaandel te verwerven . Een eenigen zoon , die zulken schoonen Handel van zyn vader hadt kunnen overnemen , Soldaat te worden ! Het gaat alles te boven.

B E R N O I S.

Byaldien het in dienst treden , en Vaandrik te worden , zyne grootfte ongeregeldheid was , zoude ik verre af zyn van myn oordeel zynentwege te verzwaaeren.

M E R C H A N T.

Hoe , myn Heer ! nu beschouw ik hem als onherstelbaar bedorven : Onder de Militairen immers heerscht de losbandigheid als op haar troon ! Welke denkbeelden van Godsdienst , van plicht , van Deugd , vindt men onder die lieden ? yder oogenblik te gemoet ziende dat zy dood gefchoten kunnen worden , fchynen zy geene andere bedoeling te hebben dan om yder oogenblik

blik aan de voldoening hunner driften te besteden, en, wellustig te leeven.

B E R N O I S.

Dit is in der daad de afbeelding van de meesten hunner; maar gy doet hun onrecht met hen allen over eenen kam te scheeren; ydere stand en staat in 't leeven heeft zyne goede en kwaade karakters, en de Militaire stand heeft die even als alle andere. Het is daar geenzins uit eigener aart aan verknogt losbandig en wellustig te zyn; overal, waar men dit aantreft, mag men de Hoofd-Officiëren deswegen billyk beschuldigen, als die, door gebrek van Discipline, voor al onder de Officiërs, dit kwaad laten inkakeren; en men mag deszelfs weering met reden van de Regeering vorderen; Deze heeft het meestal in haare macht, om, door wyze schikkingen vast te stellen en te handhaven, kundige en zedige Officiërs, ingetogene en werkzaame Soldaten te maaken.

M E R C H A N T.

Erken evenwel, dat de Militairen doorgaands het uitfchot eener Natie, en laage zielen, zyn, die, uit hoofde der Subordinatie, met den stok moeten geregeerd worden; Dog wy raaken van ons eigenlyk onderwerp af.

B E R N O I S.

Ik kan dat niet helpen, maar vinde my gedrongen om uw vooroordeel tegen de Militairen weg te nemen, of ten minsten te verzachten; ik ben zelf Militair geweest.

M E R-

MERCHANT.

Gy Militair geweest!

BERNOIS.

Ja, myn Heer! en het is my dus niet onverschillig, wat gy van de Militairen denkt? Uwe aanmerkingen mogen waar zyn in volstrekt Monarchaale staaten, waar alles van den Oppermachtigen wil des Alleenheerschers alleen afhangt, die altyd zorg draagt legers te hebben, welke van zyne wenken vliegen; welke zig dus niet bekommeren over 't geen billyk of ondeugend is, maar enkel vragen, wat de Vorst beveelt. De zelfde aanmerkingen kunnen ook geheel of gedeeltelyk waar zyn in gemengde Regeeringsvormen, daar een eminent Hoofd meester is van het krygsvolk van den Staat. Dit krygsvolk, van hem alleen hunne bevordering verwachtende, zal hem alleen ook naar de oogen zien, zal allengs de bevelen van den Souverein beneden die van den Opperbevelhebber leeren stellen, en den algemeenen welvaart aan deszelfs byzonder belang opofferen; zodanig een volk, ik erken het, loopt gevaar om eerlang onder de slechteste Regeeringsvorm, het Militair gezag door het slechtste gedeelte der Natie ondersteund, te vervallen; en de Militairen zyn, of worden, onder dezelve verachtlyk; Maar in vrye Regeeringen komen deze aanmerkingen niet te pas, daar is de eer, en het denkbeeld van plichtmatigheid, de ziel van den krygsdienst, daar zyn en blyven Officieren en Soldaten Burgers van den Staat, daar kennen zy, in die hoedanigheid, hunne waardy en verordening; en, zo dra dit denkbeeld op houdt, is het met een vryen Staat gedaan. Gy ziet dus

dus, dat men u in Zwitserland, zo wel als hier, met zulke begrippen over de Militairen niet zeer gunstig hooren zoude. Ik was ook gedeeltelyk met dezelve ingenoomen, en volgde myne trotsheid, toen een byzonder voorval my de onbillykheid van myn gedrag zo levendig deedt voelen, dat de wroeging, welke daar uit gebooren wierdt, my, by iedere herinnering, nog op het levendigst byblyft, en zo ik u dat geval vertelde, zoudt gy, denk ik, die wroeging billyken, en van uw onbillyk oordeel tegen alle Militairen herkomen.

M E R C H A N T.

Gy maakt my nieuwsgierig.

B E R N O I S.

Ik ben een geboren Zwitser, en het kan u dus niet zeer vreemd voorkomen, dat ik in vroegere jaaren Soldaat ben geweest. Ik was nog zeer jong, en dus zeer onbedreven en trotsch, toen ik in den jaare 1745, in den rang van Majoor, eene bande van mynelandsgenooten naar het leger in Duitschland geleidde; ik zag op zekeren morgen by het opbreken een Soldaat, die door eene hevige koorts, zo als ik naderhand vernam, afgemarteld, wat achterlyk was; ik begeef my, met de houding van een Opperbevelhebber, naar hem toe, en, niet voldaan hem met harde verwytingen te overlaaden, begon ik hem zelfs te dreigen, maar hy, zonder zig in het minst te ontzetten, antwoordt my met eene edele fierheid, die my geheel ontwapende; „ ik ben een krygsman, myn „ Heer, die myne plicht, en waarde ken, zoudt

„ GY

„ gy my vergunnen willen , dat ik u , die jong zyt , met
 „ allen eerbied een raad geeve , die u dikwils te pas
 „ zal komen ? Nooit zoekt een verftandig Officier
 „ den eerwaardigen naam van Soldaat te verlaagen !
 „ Kunt gy u verbeelden door dergelyke behandelin-
 „ gen heldhaftige gevoelens in onze ziel over te gie-
 „ ten ? Byaldien een Soldaat fchuldig zy , hy worde
 „ geftraft , maar zonder dat zyn lighaam hier by in
 „ aanmerking kome ! Ik durf u ten minften deze be-
 „ de voor my zelve doen ; Heb ik misdaan , straf
 „ my als een man van eer ! niet door middelen die
 „ alleen tegen de dieren gebruikt moesten worden .
 „ Het denkbeeld van zyn plicht wél betracht te heb-
 „ ben , en den dank van zyn Vaderland te verdiē-
 „ nen , is de grootfte vreugde voor een Soldaat , en
 „ geen straf zo zwaar , als die van hem naar ver-
 „ dienfte in 't oog van zyne makkers , en van hem
 „ zelve , te vernederen ; maar wat heb ik bedreven
 „ dat fchande verdiene ? ”

M E R C H A N T .

Fraaije harfenschimmen voor Soldaaten !

B E R N O I S .

Geene harfenschimmen , myn vriend ! Ik houde my
 verzeekerd , dat , zo de Officiers rechtſchape mannen
 zyn , de verſchillende trappen van eer of ſchan-
 de de eenige , ten minften de groote , belooningen
 of ſtraffen behoeven te wezen , die zelfs de gemeē-
 nen meestal genoeg in toom kunnen houden .

M E R C H A N T .

Hoedanig eene uitwerking bragt deze aanspraak by
 u te weeg ?

B E R .

BERNOIS.

Ik heb reeds gezegd, dat dezelve my geheel ontwapende; het was als of myne oogen op eenmaal open gingen; ik begreep nu, dat de geboorte of rang geene wettige verfooningen zyn voor een onbillyken toorn tegen die geenen, welken het lot beneden ons geplaatst heeft, en dat deze Soldaat, door de gevoelens, welken hy liet blyken, en de onderscheidene dienften, welke, by voorkomende gelegenheden, daar de natuurlyke gevolgen van moesten zyn, ten eenigen dage myns gelyke of meerdere konde worden. Ik had vermogen genoeg op my zelve om hem de hand toetereiken, en hem van myne bescherming, en zelfs van myne vriendschap, te verzeeken. En ik verzeeker u, myn Heer, van myne erkentenis, antwoordde hy; Nobel is de naam, dien ik draag, houdt my in 't oog, en zie of ik in een gevecht ooit achterlyk zal blyven.

MERCHANT.

Heeft hy gelegenheid gehad om zyn woord gestand te doen.

BERNOIS.

Heel spoedig. Toen wy ons des avonds hadden neêrgeflaagen, begaf ik my, van niemand dan myn knecht vergezeld, op weg, om in een naburig slot een gekwetsten Officier, die zig aldaar by zyn neef hadt laten brengen, te gaan bezoeken; wy wierden van eene bende van zes partygangers overvallen, waar van myn knecht het geluk hadt met den eersten pistoolschoot eenen te vellen; wy bleven ons moedig verwee-

weeren, doch zouden voor de overmacht hebben moeten bezwyken, indien wy geene hulp gekregen hadden. Onverwacht, zo als men op het punt was om my byzonderlyk optelien en weg te voeren, hoor ik de stem van Nobel, die met eenige andere op fourageeren uitgezonden, en een weinig ter zyde afgegaan, was; „ Nog een oogenblik „ heer Majoor! schreeuwde hy uit al zyne macht: „ Nobel komt u by, en dan zullen wy die Roo- „ vers ras berouw doen hebben over hunne verme- „ telheid!” Ik verdubbelde myne pooging, en sloeg no: maals myne aanvallers af om Nobel te naderen; Twee hunner hadden zig onderwyl naar hem begeven, en storteden zo geweldig op hem toe, dat ik zyn dood onvermydelyk hield; Dog hy sloeg met zulk eene bedaardheid, dat hy zyne aanvallers allengs te rug dreef, en, my naderende, op het oogenblik als myn knecht aan myne zyde neder viel, tastede hy het hoofd der bende, daar ik het meest mede te doen had, zo geweldig aan, dat hy hem in het zand deedt storten; en oogenbliklyk daar op twee der anderen insgelyks zwaarlyk kwetste, waar op ik de overigen ligtelyk deed wyken, terwyl Nobel de gekwetsten vroeg, of zy zig gevangen wilden geven, of neer gezabeld worden? Het hoofd der bende, uit zyne bedwelming he-komen, maakte een teken, dat hy by hem komen zoude; „ ik vrees inderdaad, sprak „ hy, dat myn volk my verlaat, en dat ik uw ge- „ vangen ben; het is u eers genoeg gezegepraald „ te hebben, wees thans zo wel goed als gy u dapper „ getoond hebt, ontvang dezen ring en myne beurs, „ en schenk my myne vryheid!” — „ Dat is niet

„ in myne macht, antwoordde myn redder, uw per-
 „ soon behoort aan het Regiment, ik mag en moet
 „ voor het leven der vyanden, welken ik over-
 „ wonnen heb, zorg dragen, maar ik mag huusne
 „ persoonen niet verkopen; ik zoude uwe achting
 „ verliezen, zoo ik uwe geschenken aannam; wy
 „ zullen u naar het gintsche Dorp brengen, en alle
 „ mogelyke zorg voor uwe herstelling dragen; Wel
 „ aan heer Majoor, vervolgde hy, juist zo als
 „ ik te rug kwam, uw kneegt is niet meer; weiger
 „ gy my uwe hulp niet, en laat ons toonen, dat
 „ regtschapen Zwitsers zo menschlievend als dapper
 „ zyn.”

M E R C H A N T.

Ik hoor hier, dunkt my, de stem, en zie de ge-
 voelens, van een vryen burger, of, zoo gy wilt, van
 een Militair, zo als gy beschreeven hebt; Gy zyt,
 hoop ik, niet in gebreken gebleven van dien bra-
 ven man schieelyk bevordering te bezorgen.

B E R N O I S.

Gy begrypt, dat ik daar toe terstond myn ernstig-
 ste pooging aanwendde, maar ik heb het geluk niet
 mogen hebben van dien vuurigen wensch vervuld te
 zien; kort daar na, by het leger gekomen, hadden
 wy, benevens een gedeelte van het zelve, eene bloe-
 dige actie met den vyand, na dewelke ik my alle
 mogelyke moeiten gaf om Nobel te vinden, dog
 vergeefs! hy is zeekerlyk onder de Dooden geweest;
 ik heb ten misten niet meer van hem gehoord, en
 dat verwekt my finart zo dikwils ik aan hem denk.

MERCHANT.

Zie ik myn zoon daar niet aankomen? Ja hy is het; Nu zal ik my wapenen, zo veel ik kan, om hem eens ernstig over zyne al te groote liefdadigheden te onderhouden, en eene betere huishouding aan te preeken; ik bid u my daar in behulpzaam te zyn.

TWEED E T O O N E E L.

MERCHANT, BERNOIS, GRANDISON.

G R A N D I S O N.

Myn vader hier! Welk eene vreugd! Hartelyk welkom myn lieve vader! Nu zult gy, hoop ik, eindelyk myn verlangen voldoen, en het stads-gewoel voor eenigen tyd ontwyken, om de zoetigheden van het landleven op uw gemak te smaaken? Nu zal ik my een tyd lang in uw gezelschap verblyden mogen.

MERCHANT.

Schoon reeds bejaard myn zoon, ben ik echter werkzaam: ik vermaak my in bezigheden, en haat het ledig loopen, en daar komt het land-vermaak toch meest al op uit.

G R A N D I S O N.

Men heeft hier ook zyne bezigheden, vader, en die bezigheden verschaffen een groot gedeelte van het vermaak.

MER-

M E R C H A N T.

Wat bezigheid op het land? Men krygt 'er de Couranten niet, of laat; Men weet van geene ryzing of daling in de Europifche Producten; Men ziet 'er weinig vrienden, en naauwelyks eenen Vreemdeling; Alles heeft eene eentoonigheid, die alle de genietingen welhaast onverschillig maakt. Neen, neen; ik heb het meer dan een half jaar uitgehouden; ik meende, uit oud Engeland komende, ook het geluk op het land te moeten zoeken, maar ik heb het 'er niet gevonden.

G R A N D I S O N.

Gy zult het daar nu vinden; Sints ik my, met uwe toestemming, herwaards heb begeven, heb ik, na het bezorgen der noodigste zaaken, alle mogelyke schikkingen gemaakt, om u dit verblyf aangenaam te doen zyn. Ik heb zelfs order gesteld, dat gy de Couranten met allen mogelyken spoed, en geregeld, krygen zult; dog ik ben gerust, vader, gy zult 'er hier minder naar haaken; de Natuur zelve zorgt hier voor onze onschuldige genietingen; gy zult 'er de zon in alle haaren luister zien opgaan, en het gevogelte in allen zyne vreugde hooren kwinkelen; gy zult 'er eene zuiverer lucht ademen; gy zult die tooneelen met eigen oogen, en op uwen eigen grond, zien, met welker bloote schildering de Poeëten ons verrukken; gy zult 'er....

M E R C H A N T.

En wat zoude ik 'er toch bedryven?

G R A N D I S O N .

De bestiering van uw Landgoed zal u eenige bezigheid verschaffen; aangename wandelingen, het lezen van goede boeken, het bezoek van eenige weinige, maar goede, vrienden, en het gezelschap van uwen zoon, zullen u den tyd aangenaam korten.

M E R C H A N T .

Onze verkiezingen komen niet overeen, myn zoon!

G R A N D I S O N .

Zy doen wel vader; bezoek het slechts dezen zomer; Toen gy voor twee jaaren, by uwe overkomst in dit gewest, verscheiden maanden op het land doorbracht, waart gy alleen, en de oord was u onbekend; thans zal ik u vrienden voor uwe verkeerung, en waardige voorwerpen voor uwe edelmoe-dige gunsten, verschaffen; en die edelmoedige gunsten, dat voorthelpen van menschen, die zig in deze gelukkige sreeken komen nederzetten, en die in den beginne dikwils de toereikende hand van vermogende lieden noodig hebben, zal uwe aangenaamste bezigheid worden.

M E R C H A N T .

Daar roert gy, Grandison, juist het onderwerp aan, daar ik u over verlang te spreken, en liefst in tegenwoordigheid van den heer Bernois, die ik wensch dat hier in betrokken moge zyn of worden. Die Heer is hier gekomen om *Villa Franca* te bezichtigen, ten einde het zelve, zo wy 't eens kunnen worden, voor eenen vriend, die zig hier wil komen
ne.

nederzetten, van my te kopen; ik verkies dit goed niet te behouden, want ik verkies, wat gy ook moogt praaten, niet op 't land te kwynen; maar even weinig als ik het verlang te behouden, verlang ik het ook te verkopen; ik wenschte het te kunnen weg schenken, zo ik dat veilig konde doen, en de heer Bernois daar in bewilligde.

G R A N D I S O N .

De heer Bernois daar in bewilligde! veilig konde doen! Vader!

M E R C H A N T .

Begrypt gy dan nog niet wat ik wil? en moet ik u dan alles van stukje tot beetje verklaren? Gy weet dat uw oom Harwood met den heer Bernois, al dien tyd, dat deze zyn verblyf in Engeland heeft gehouden, in de allernaauwste vriendschap geleefd heeft; gy herinnert u ook, hoe ik u meer dan eens myne spyt heb uitgedrukt, dat, naar alle waarfchynlykheid, de hand van de beminlyke Arabella aan uwen neef Eduard ten deel zou vallen; Ik had inderdaad alle hoop deswegen voor u reeds opgegeven, maar fints de onwaardige Eduard Harwood alle zyne achting by yder fatzoenlyk man geheel vernield heeft, is myn voorig verlangen weder levendig geworden: Wilde de heer Bernois gehengen, dat ik u myn vil-la franca afftond om het aan zyne beminlyke dochter uit uwen of mynen naam als een bruidfchat aan te bieden, ik zoude my dubbeld gelukkig achten deze verbindtenis voltrokken te zien, omdat het huwelyk uit eigener aart u tot meerdere bedachtzaamheid in uwe verteeringen brengen, en zulk een

voortreffelyk karakter als dat van Arabella die leering zeer gemaklyk maaken zoude.

GRANDISON.

Myn vader! Ik zal u myn geheele hart, in 't byzyn van den heer Bernois, onbewimpeld open leggen. Zo dra gy my hadt toegeftaan hier eenige maanden te mogen doorbrengen, heb ik myn voordeel poogen te doen met zulk eene gelukkige nabuurfchap als die van den heer Bernois, en zyn respectabel gezin; Die heer heeft my de eer gedaan van my den toegang tot zyn huis beleefdelyk te vergunnen, en ik vleie my zelfs eenig aandeel in zyne waare vriendschap verworven te hebben; Ik heb in die bezoeken de eer gehad van ook mejuffrouw Arabella te zien; ik was op het eerfte gezicht reeds verrukt door zo veele bekoorlykheden; het geen ik vervolgens van haare beminlyke hoedanigheden hoorde en zag, vervulde my met de allertederfte gevoelens; en ik kan my op dit oogenblik geene grooter gelukzaligheid verbeelden dan haar te bezitten; maar nooit heb ik myn hart vergund liefde te koesteren die eenige wroeging verwekken konde, noch genegenheden toe te geven daar een ander door benadeeld konde worden. Wetende derhalven, dat myn neef Eduard in oud Engeland reeds zyn best gedaan hadt om de genegenheid van Arabella te winnen, heb ik het van myn plicht geoordeeld myne gevoelens, hoe vuurig ook, in mynen boezem te smooren, en Eduard Harwood....

MERCHANT.

Wat raakt ons langer Eduard Harwood? Hy heeft alle

alle aanspraak op onze achting en genegenheid verloren, en alle familie-banden door zyn slecht gedrag verbroken; zyn vader zelf heeft het zo begrepen, hy heeft hem naar zyne waarde behandeld, en u... gy weet het.

G R A N D I S O N.

Ik weet vader, dat myn oom Harwood zyn zoon onterfd heeft; ik weet ook, dat hy zig tegenwoordig in kommerlyke omstandigheden moet bevinden, maar neem my niet kwalyk, dit alles verschaft my grond om hem te beklagen en te helpen, niet om myn voordeel met zyn leet te doen, vooral niet om hen den dolk, als 't ware, in 't hart te drukken.

B E R N O I S.

Eer hebbe uw hart myn vriend? Ja gy hebt myne achting gewonnen! Gy hebt niet slechts eenig, maar een groot, aandeel in myne vriendschap, en zo gy dat nog niet hadt, zoudt gy het door deze verklaring krygen.

M E R C H A N T.

Zie daar weder die lieden *a beau sentiments!* die de best overdachte schikkingen zo dikwils in de war helpen! Het is wel ongelukkig dat ik met die fyn gesponnen gevoelens zo dikwils moet worstelen, en nog ongelukkiger dat zy my somtyds schynen te besmetten; want inderdaad, ik heb 'er ook in myn eigen hart al dikwils mede te stellen! — Mag een vader dan een weérbarstigen zoon niet straffen! — Hoor, zoon! de nalatenschap van uwen oom is door een goed Testament op u vervallen, morali-

feer en filosofeer, zo veel gy wilt, over het ongeluk daar Eduard zig vrywillig in gestort heeft, maar geniet de twintig-duizend ponden die u rechtmatig toekomen.

GRANDISON.

Ik verbeeld my niet, vader! of Moralist, of Filosoof, te zyn, maar ik weet dat ik een menschen-vriend ben, en ik voel dat ik gelukkiger word, zo ik anderen gelukkiger kan maaken; Dat is de grond van myne Morale, en verder strekt zig myne Pliosophie niet uit. Ik laak de dwaasheden van myn neef, maar ik voel daarom zyn leet niet minder; Ik ben met hem opgevoed, onze harten hebben in onze gelukkige en onschuldige jeugd aan malkanderen gekleefd; en zoude ik nu zyns vaders nalatenschap naar my nemen? is de uiterste ongenade van zulk eenen braven vader niet reeds straf genoeg voor den Jongen, door de geduurige wroeging, welke zyn hart deswegen zal gevoelen? Zoude ik zyn ongeluk vermeederen door my een Schat toe te eigenen, die my niet gelukkiger kan maaken? en, zelf-zo ryk zynde, hem in armoede dompelen! Neen vader, zo ik de zwakheid konde hebben van deze nalatenschap aan te nemen, zou myn harte my geen rust laten voor dat ik dezelve te rug had gegeven.

MERCHANT.

Uw hart misleidt uw hoofd, myn zoon, en dat hoofd is een dwaas hoofd, dat heb ik u maar te zeggen!

B E R N O I S .

Gy doet hem waarlyk onrecht , myn Heer ! Ik hoor uwen zoon met eerbied ; Zoudt gy hem zelf niet verschten , zo hy in eenig ander geval zyn voordeel met het leet van anderen , vooral van een Wees , en van een ongelukkigen Wees , schoon door zyn schuld ongelukkig , wilde doen ? Zoudt gy dat zelf wel doen ? Toen die Fabrikeur te Londen in zyne verlegenheid u zyne stoffen verre beneden de waarde aanbodt om zig te redden , deedt gy toen uw voordeel met zyn nood ?

M E R C H A N T .

't Is waar , ik heb hem den vollen prys betaald , het mogt myniet van 't hart ; — maar eene wettige erfenis van twintig duizend pond sterling ! — En daar en boven die Neef , daar hy zig zo sterk voor in de bresfe stelt ; is eene algemeene schandvlek , van elk veracht , en durft even weinig hier als in oud Engeland verschynen.

B E R N O I S .

Ik heb zelfs dezen morgen gehoord , dat zyne laatste ongeregeldheden van dien aart zyn , dat zy de allerernstigste gevolgen zouden kunnen hebben ; en ik heb daar op terstond besloten myne dochter te waarfchouwen , opdat haar deze berichten niet al te plotselyk ter ooren mogen komen , want zy heeft Eduard , geloof ik , met geen onverschillig oog beschouwd . Ik heb dit reeds al te lang uitgesteld , en zal het nu volbrengen . Ik zal de eer hebben van u straks weér te zien , myne Heeren .

GRANDISON.

Ik heb gelykfoortige berichten wegens hem gekregen, en gaa, met uw believen, vader, een brief daar over schryven aan eene vriendin, door welke invloed ik hoop die gevolgen te verzachten; ik vleie my altyd, dat hy eindelyk wys zal worden, want ik verzeeker u, hy is in den grond niet ondeugend.

MERCHANT.

En ik zal onderwyl nadere berichten inneemen wegens eene zaak, die uwe zorg meer verdiende dan uwe onwaardige neef; ik zal 'er u nader over spreken, zoon.

Einde van het eerste Bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

M E R C H A N T , G R A N D I S O N .

M E R C H A N T .

Ja! Zoon, gy hebt den heer Bernois op uwe zyde, en, schoon hy uitdrukkelyk verklaart, nooit zyn gezag te zullen gebruiken om de verkiezing van zyne dochter te bepaalen, vleie ik my echter, dat zyn raad zo veel invloed op het teder en erkentelyk hart van de beminnelyke Arabella zal hebben, dat gy u met een goeden uitslag vleijen moogt. Het ergst is maar, dat gy u zelve in alle opzichten zo deerlyk in den weg zyt.

G R A N D I S O N .

Het grieft my in de ziel, vader, dat gy steeds oorzaak van klachten tegen my meent te hebben; ik bid u, zeg my toch duidelyk, waar in verlangt gy, dat ik my verbeterere?

M E R C H A N T .

In uwe verspillende levenswyze, zoon: of, moet ik het zachter noemen, in uwe sterke verteeringen, en in uwe zorgeloosheid in het toezicht op uwe zaaken! Byaldien gy op dien voet wilt voortgaan, zal de nalatenschap van uwen Grootvader, hoe ryk en aanzienlyk, niet toereikende zyn om uwe levenswyze goed te maaken, en myn geld, en dat van uwe zalige

lige moeder, met zo veel vlyt gewonnen, met zo veel overleg bestierd, zal, na mynen dood, in een grondeloozen afgrond zinken. — Het zoude my in myn graf nog smarten, na zo veel slavens, en na zulk een gelukkigen handel, eene arme nakomelingschap te hebben. Nog eens, ik wil alles toebrengen, wat billyker wyze kan gevorderd worden, zo gy Arabella kunt overhaalen om u haare hand te geven; zy is zedig opgevoed; zy zal de waarde van het geld kennen; en haare wysheid zal, hoop ik, het gebrek van uwe zorg vervullen.

G R A N D I S O N.

Gy doet my onrecht, vader, ik geef zeer wel acht op myne zaaken, en....

M E R C H A N T.

Wat zoudt gy, Grandison! byaldien gy op uwe huisfelyke bestiering behoorlyk toezaagt, zoudt gy u dan dagelyks zo openlyk laten bestelen, zo als ik in het zEEKERE onderrecht ben, dat men u doet! maar gy geeft u met de zaaken van een ander zo veel te doen, dat uwe bedienden hunnen rol kunnen speelen zo als zy willen.

G R A N D I S O N.

Myne bedienden!

M E R C H A N T.

Ja! uw lyf knecht, uwe begunstigde Philips!

G R A N D I S O N.

Wat heeft die gedaan, vader?

M E R-

M E R C H A N T.

Het geen hy dagelyks voortvaart te doen ; uw goed genoegzaam openlyk uit uw huis te dragen, en naar het Dorp te brengen! zeekerlyk om het te verkopen, en 'er naderhand mooi weer van te spelen? Eene kleinigheid niet waar?

G R A N D I S O N.

Dat, durf ik zeggen, is onmooglyk ; Philips is een goede Jonge , hy heeft een gevoelig hart , hy bemint my, neen! 't is onmogelyk, dat hy my bestelen zoude.

M E R C H A N T.

Zie, zo laat gy u bedotten, Grandifon! Hy is een goede Jonge! hy heeft een gevoelig hart! om dat hy nu en dan een versje maakt ; hy bemint u, om dat hy uwe Romaneske denkwyze weet te pryzen ; maar zo ik u zegge, dat ik de misdaad, waar van ik hem beschuldig, met zeekerheid weet ; zo ik u zegge, dat ik u naar alle waarschyntlykheid daar binnen korten ooggenige van zal kunnen maaken, zal het dan nog eene onmogelykheid blyven? zoon Grandifon!

G R A N D I S O N.

Gy vervult my met eene even groote nieuwsgierigheid als ongerustheid, vader.

M E R C H A N T.

Laten wy ons slechts herwaards, ter zyde van het huis, begeven, en iktwyffel niet, of wy zullen hem welhaast de achterdeur zien uitgaan, en den weg
naar

naar het Dorp nemen, want myn bericht komt van zeer goeder hand.

G R A N D I S O N .

Daar zie ik hem inderdaad met een pak onder het pand van zyn rok naar het Dorp trekken!... Wat is dat!... Ik moet hem roepen.... Philips.

M E R C H A N T .

Is het nu nog onmogelyk zoon!... maar wy moeten hem in 't oog houden, dat hy zig niet van zyn pak ontdoe, en ons dan weder fleurettes vertelle.

G R A N D I S O N .

Ik kan het niet begrypen! het is my in myne ziel leet.

T W E E D E T O O N E E L .

M E R C H A N T , G R A N D I S O N , P H I L I P S .

P H I L I P S , *zyn pakje in eenige struwellen latende vallen, stil onder het opkomen.*

„ô Gunstige braamstruwellen, waarom hebt gy u „niet vroeger vertoond! Dog, hoe dicht ook onder „het oog, myn pakje moet 'er echter in; het zou- „de my beklappen.” (*Luid.*) Gy hebt my geroepen myn Heer!

M E R C H A N T .

Ja, men heeft u geroepen. (*Hem aanvattende.*) Men heeft u geroepen, om dat pak mede te brengen, dat gy in die struwellen voor ons gezicht meen-

de

de te verbergen; schielyk, raap op, en laat ons zien
wat 'er in is.

P H I L I P S.

Verfchoon my, bid ik, myn Heer, ik moet dat
pakje niet openen.

M E R C H A N T.

Goed, kameraat, gy wilt dan liever dat de Ge-
rechts-dienaars het voor u openen; men zal u vol-
doen; men zal u aan hunne bewaaring overgeven,
opdat gy van allen onbillyken dwang beveiligd moogt
zyn.

P H I L I P S, *voor Grandison op zyn kniën
vallende.*

Ik smeek om genade myn Heer... Ik wil alle
straf ondergaan, welke gy my zult opleggen, alleen-
lyk beveilig my voor schandaal, en...

D E R D E T O O N E E L.

M E R C H A N T, G R A N D I S O N, P H I L I P S,
B E R N O I S.

B E R N O I S.

Ik kwam u opzoeken Heeren!... Maar hoe! wat
is dit? Philips voor uwe voeten, heer Grandison!
verbleekt, beevende....

M E R C H A N T.

Het gewoon uitwerkfel van ontdekte wanbedryven!
maar zyne hardnekkigheid is zo onbestaanbaar met
die houding als met het overtuigend blyk van zyne
mis.

misdaden, dat wy in handen hebben. Zie daar het zelve. (*Hy laat het pakje zien.*) Hier baat geen outkennen.

P H I L I P S.

Ook ontken ik niet, myn Heer, ik smeek om genade.

G R A N D I S O N.

Maar open dan het pakje, en verbloem niets.

B E R N O I S.

Kom aan Philips; ik heb u altyd voor een braaven Jongen gehouden; gy zyt gevallen, maar gy kunt in het kwaad nog niet verhard zyn: oprechte bekentenis is de eerste stap van beterschap, en de eenigste grond voor vergiffenis.

G R A N D I S O N.

Ja, Philips, doe eene oprechte belydenis van 't geheel beloop uwer misdaad, ik verlang u te spaaren, en, zo het mogelyk is, u uw wanbedryf te vergeven.

P H I L I P S.

Myn edelmoedige, vriendelyke, heer; ik zoude u terstond alles bekend hebben, ware ik hier alleen in betrokken! Nu kan ik niet. Alleenlyk houd my voor geen snoodaart, bid ik.

B E R N O I S.

Daar moet men u evenwel voor houden, zo lang gy in uwe hardnekkigheid volhardt.

G R A N-

G R A N D I S O N.

Staa op Philips. — Nu betuig ik u by de gunst, waarmede ik u altyd behandeld heb, dat gy my de waarheid belydt.

P H I L I P S,

Myn Heer, dan zoude ik eens anders geheim verraden moeten.

G R A N D I S O N.

Geen geheim mag gerespecteerd worden, zo dra het zelve een bedryf raakt, dat in zyn eigen aart ongeoorloofd is.

P H I L I P S.

Dat is waar; ik voel het. — Neen, myn Heer, ik ben geene ondankbaare; en, tot welke fouten Philips vervallen moge, nooit zal hy zyn dierbaaren meester verraden....

M E R C H A N T.

Maar het pak?....

P H I L I P S.

Bevat spys, myn Heer, om myn vader te voeden. (*Tegen Grandison.*) Gy weet, myn Heer, dat gy uwe huishoudster vryheid, of liever order, hebt gegeven om den afval uwer tafel wat ruim te nemen, en onder behoefstigen in de nabuurschap om te deelen. Onder die behoefstigen meende ik inderdaad myn vader te mogen tellen, myn Heer, maar hy en ik zouden liever gestorven zyn, dan dat hy deze uwe giften openlyk zou hebben komen ontvangen;

Ik meende een middel te kunnen vinden, om tevens onze eergierigheid en zyn nood te kunnen voldoen. Ik deed de huishoudster gelooven, dat ik een zeker huisgezin in het Dorp, naar myne kleine vermogens, wilde ondersteunen, en overreedde haar, dat zy my, voor een derde gedeelte van myn loon, dagelyks eenige van die spyze, welke voor den behoeftigen geschikt werdt, overgaf, welke ik dan, in het uiterste geheim, geregeld aan myn vader heb gebracht, en waarmede ik, zo niet zyn leven onderhouden, het zelve ten minsten wat aangenaamer gemaakt, heb. Ik voel nu wel, myn Heer! nu ik alles van achteren naga, dat ik door myn aanzoek de oude juffrouw heb doen vallen in eene fout, waar toe zy buiten dat niet zou gekomen zyn; maar de vreugde van myn vader eenige kleine verzachting toe te brengen in den staat, waarin hy ten grooten deele door myne schuld geraakt was, verblindde my voor alle andere bedenkingen. De oude juffrouw, myn Heer, is onschuldig.

GRANDISON.

Dat is zy gewisfelyk niet; Ik heb haar belast den afval aan den behoeftigen te schenken, niet om daar handel mede te doen; Dog dat zal ik met haar vereffenen. Waar is uw vader? en waarom hebt gy my zyn toestand niet vroeger te kennen gegeven?

PHILIPS.

Hy woont, myn Heer, in dat kleine huisje, het eerste van het Dorp, aan deze zyde, een paar fnaphaanfchooten van hier; Hy heeft u in het voorbyryden

den zyn eerbied meermaalen betoond, maar hy heeft my, op straffe van zyne ongenade, verboden hem by u bekend te maaken; „Die edelmoedige heer, zei, de hy, zoude dan zyne weldaadigheid misfchien ook tot my willen uitftekken, en evenwel... ik zou my zelve verachten, en zyner gunften onwaardig kennen, byaldien ik dezelve ontving in een toestand, waar in ik haar, God lof, tot nog toe misfen kan.” Ook heb ik, myn Heer, in den beginne eene oneindige moeite gehad om myn vader te overreden; „Dat het uw gebruik was een gedeelte, te der overgefchoten spyzen aan uwe bedienden, te fchenken, om naar hunne beste kennis onder de behoefstigen te verdeelen, dat ik hem myn aandeel, van die goedheid bragt, dat geen mensch ter wereld daar van wist, of weten konde; dat hy, fchoon, ftrikt genomen, het leven kunnende houden by de geringe spyze, die hy nuttigde, evenwel niet lang in ftaat zou zyn om met dezelve zynen arbeid door te zetten, zo hy niet eenig wezenlyker voedzel kreeg;’ Dit laafte is de zuivere waarheid; In het eerfte gedeelte van myn bericht.... Ja, myn goede heer, daar was eenige verdraaijing in, maar ik kon op geene andere wyze den ouden man overhaalen, en ik verwyderde my ten minften niet verre van de waarheid. (*Hy werpt zig weder voor Grandifon op zyne kniën.*) Ik smeek u, myn meester en weldoener, om vergiffenis; En u, myne Heeren, (*zig tot Merchant en Bernois richtende*) om uwe voorfpraak; het ongenoegen van zulk eenen heer zoude my, naast dat van myn vader, onverdraaglyk zyn.

MERCHANT.

Jonge, gy steelt myn hart, staa op! Ik zal uw vriend zyn, zo gy braaf oppast, en op de huishouding van uw heer wél toeziet. (*Hy droogt een traan af, en zegt stil tegen Bernois.*) „Zie daar, myn „vriend, men bederft ligtelyk de dienstboden, zo men „hen laat zien, dat men veel werks van hun maakt, „maar geeft gy hem, op den besten tyd en gevooc- „gelykste wyze, die zes Guinees voor hem, of zyn „vader, want dat zal toch het zelfde zyn; maar „laat hem niet weten van wien het kome?”

GRANDISON.

Is uw vader ten grooten deele door *uwe* schuld in zyn bekrompen staat geraakt?

PHILIPS.

Ach! myn Heer! Ik was jong en onbedacht! De Ouders van een Meisje, 't welk ik beminde, en dat my misleidde, wierden door hunnen Landheer gedrongen; Ik wilde hen naar myn vermogen helpen, en gaf hun het ruim weekgeld, dat ik van myn vader ontving, en 't welk ik voormaals zorgvuldig plagt te bewaaren, tot hunne ondersteuning; Ja ik verspilde myne geheele kleine schat, die door vroegere zuinigheid al vry aanzienlyk geworden was; En dat zonder eenig nut, want, in weêrwil myner hulpe, verdweenen eerlang ouders en dochter. Duizendmaal heb ik my dit verweten, want, had ik dat sommetje by malkander gehad, gelyk myn vader billyk mocht verwachten, zo had ik 'er hem in zyn nood
me-

mede kunnen ondersteunen; Nu konde ik niets bybrengen, toen ons het ongeval overviel.

G R A N D I S O N.

Haal uwen vader hier! Ik verzoek hem te komen.

P H I L I P S.

-Genadige Hemel! Dank! Myn goedertieren heer! Nu zal geen tegenspartelen van den ouden man kunnen baaten; Nu zal hy my ongetwyffeld vergezellen!... Nu zult gy een man zien, myn Heeren, een man.... hoe gering in de kleeding;... ja zien en hooren.... maar ik vlieg.

B E R N O I S.

Gy vergeet uw pakje, zie daar neem het mede.
(*Hy geeft het hem in de hand.*)

M E R C H A N T.

Willen wy ondertusfchen de Eike-laan eens opnemen? ik meen dat 'er twee honderd en vyftig boommen aan weerskanten zyn; — zy zyn heel zwaar.

G R A N D I S O N.

Wie komt daar aan?

B E R N O I S.

Een Officier — met een pleister op't oog — hy ziet 'er raar uit. — Kom myn vriend, wy kunnen hem langs dezen weg ontwyken.

DERDE TOONEEL.

GRANDISON, EDUARD HARWOOD.

EDUARD HARWOOD.

Zie hier een ongelukkigen myn Heer, die geene andere toevlucht heeft dan tot uwe goedheid, maar die zig daar ook des te meer mede vleit, omdat hy daar van zulke treffende bewyzen heeft ontvangen. Ik ben u myne eer, myne vryheid, misfchien myn leven, verplicht, myn Heer, voltooi uw werk en behoudt my volkomen.

GRANDISON, *voor zig ziende.*

Ik weet niet dat ik u ooit gezien, veel min eenigen dienst bewezen, heb.

EDUARD HARWOOD.

Hoe verhoogt dat vergeten de waarde uwer weldaaden! en hoe schoon vertoont zig uwe edelmoe- digheid in dat kort geheugen!

GRANDISON.

Geene lofspraaken, zo 't u beliest, myn Heer, geeft kortelyk te melden wat u herwaards voert?

EDUARD HARWOOD.

Gy herinnert u, myn Heer, dat gy, te Boston, op zekeren avond eenige Gerechtsdienaars ontmoetende, die iemand wegens schuld naar de gevangenis leidden, door de toegeschoten menigte doordrong, en den Schout vroeg, hoe veel de schuld bedragen mocht, waar voor men dien ongelukkigen van zyne vryheid be-

berooven wilde? Wat men u antwoordde weet ik niet; de Schout zonderde zig met u een weinig af; Ik merkte, dat gy een kort gesprek met hem hieldt, en ik verbeeldde my zelfs te zien, dat gy hem eenig geld in handen gaaft; Dit weet ik, dat hy zig van u naar my toe begaf, en verklaarde, dat voor myne schuld voldaan was, en dat ik kon gaan werwaards ik wilde. Myne eerste gedachte was my voor de voeten van mynen verlosser te werpen, en het genoegen van dien edelmoedigen weldoener te vermeerderen, door hem te doen zien aan wien hy zyne vryheid bezorgd hadt; dog gy waart vertrokken, en onderde verwonderde menigte was niemand, die my konde zeggen, waar ik u zoeken moest. Gy herinner u dit alles, myn Heer!

GRANDISON, *steeds voor zig ziende.*

Daar komt my snauwelyk iets van in gedachten; dog ik heb veel gereisd, en kan my alle kleine voorvallen op myne reizen zo levendig niet herinneren.

E D U A R D H A R W O O D.

Het zet uwe deugd eene nieuwe waarde by, myn Heer, uwe bewezen weldaaden te vergeten. By my zal die verheven grootmoedigheid...

G R A N D I S O N.

Ik bid u myn Heer, geene lofspraaken, en dat over zulk eene kleinigheid; Ik kwam toen uit Londen, met eene ryke erfenis, welke ik nooit verwacht had; Ik dankte, met eene stille, dog niet min levendige, erkentenis, den goedertiernen Albestierder

voor zyne gunst, en smeekte hem om Zegen, wysheid, en menschenliefde; In deze stille zielsverzoeken ontmoet ik een Ongelukkigen, wien ik voor drie honderd dollars, want zo veel staat my voor, dat uwe schuld slechts bedroeg, by myne eerste intrede in het land, daar ik my dacht neêr te zetten, van de gevangenis bevryden, aan den Staat, mischien aan vrouw en kinderen, wedergeven, en voor zig zelve gelukkig maaken, konde; ik zie niet, dat 'er zulk eene verhevene grootmoedigheid noodig is om, in zulk een geval, moet ik zeggen, de voorschriften van zyn plicht, of de bewegingen van zyn hart, te volgen.

E D U A R D H A R W O O D.

Ik durf daar niet op antwoorden; Gy zult my evenwel vergunnen, myn Heer, dat ik, die het gelukkig voorwerp uwer menschenliefde ben geweest, ik, die myne eer, myne vryheid, myn geheel bestaan, aan u verschuldigd ben, dat ik, die buiten uwe hulp in de gevangenis gekwynd zoude hebben, en nu reeds het elendig slachtoffer van dezelve zou geweest zyn, dat ik u myn hartgrondigen dank betuige, en verzeekere uwe weldaad in eeuwige gedachtenis te zullen houden. Het smart my alleenlyk, dat ik met deze betuiging myner erkentenis terstond weder tot uwe goedheid myn toevlucht nemen, en u eene nieuwe gunst verzoeken, moet!

G R A N D I S O N.

Hoe zeer ik genegen ben om verlegenen te helpen, moet ik echter de vryheid nemen van u te zeggen,

gen, myn Heer, dat uw bezoek my heden ten uitersten ontydig is.

E D U A R D H A R W O O D.

Ook zoude ik het u bespaard hebben, myn Heer, zo ik my op eenige andere wyze had kunnen red- den; maar myne eer, myn leven, de schande voor onze familie.... (*Stil.*) „Ach! hy kent my niet; „ en hoe naar is de verrasfing, zo ik my bekend „ maake! Ware dat, *onze familie*, my niet ont- „ fnaapt!”

G R A N D I S O N, *opziende.*

Eduard Harwood! Groote God! in zulk een staat! in dezen tyd! Ach Eduard! myn Neef, myn bloed- verwant! vriend myner jeugd! dat ik u omhelze! Ach Arabella, Arabella!

E D U A R D H A R W O O D.

Ja hoe durf ik haar onder de oogen komen! ik fiddet op het hooren van haaren naam?

G R A N D I S O N, *fil.*

„Zo fiddet ik voor u! Ach had ik u uws va- „ ders nalatenschap te Boston mogen bezorgen.” (*Luid.*) Hoe zyt gy veranderd Eduard! Ik heb u in al dien tyd, dat gy Londen verlaten hebt, niet gezien; uw voorkomen, uw uitzicht, uw gelaat, uwe stem zelve, alles is veranderd, en 't was onmogelyk u in dit gewaad te herkennen.

E D U A R D H A R W O O D.

Het is waar, dat ik sterk veranderd ben; Myne

zwerfende levenswyze, myne onbedachtheden, want ik moet daar van ſpreken, het verdriet, de wroeging, de angſten, onveranderlyke gevolgen van ydere dwaasheid, hebben my veel verouderd; dog het is ook waar, dat ik my onkenbaar heb willen maaken, en laat, bid ik, niemand weten dat ik hier ben, myn leven kon in gevaar zyn, zo men my ontdekte.

G R A N D I S O N .

Goede Hemel! ik heb 'er van gehoord. Hoe kunt gy u zelve zo vyandig zyn?

E D U A R D H A R W O O D .

Ik heb my, om een vriend dienſt te doen, in eene onderneming ingelaten, waarin ik alleen het groot gevaar gelopen heb, en waarvan ik miſchien alleen de ſtraf zal moeten dragen... Zo gy dit door uwen vermogenden invloed niet voorkomt.

G R A N D I S O N .

Ik beef voor u, Eduard! Wat is uwe eigenlyke misdaad? want myne berichten zyn verward, en komen gansch niet overeen.

E D U A R D H A R W O O D .

Myne misdaad, ſchoon min ſchuldig in de bedoelingen, is afgryſlyk in de gevolgen; Zy betreft de vervoering van eene onbefproken jonge juffer uit een aanzienlyk huis — men heeft ten minſten gepoogd haar te vervoeren; en.... ach! myn Heer! beklaag my... zie hier miſchien een doodſlager voor u!... Ik vrees, dat 'er een mensch het leven by ingeſchoten heeft... Van myne hand.... Ver-
oor.

oordeel my echter niet geheel en al; 't Is in lyfs-
verdediging gefchied, en...

G R A N D I S O N.

Verhaal my het geheel geval.

E D U A R D H A R W O O D.

Ik verlang dit des te fterker, opdat Arabella het
zelve niet verkeerdelyk hoore. Een myner bes-
te vrienden, fints langen tyd getroffen door de be-
oorlykheden van eene jonge dochter, welke by de
oude Dame Ehrelieb voor gezelfchap, of liever als
dochter, woont, en welke hy, in zyne bezoeken by
deze Dame, dikwils gelegenheid hadt gehad van te
zien en te fpreken, haalde haar, na een lang aan-
zoek, door middel van Trouwbeloften, over, om in
eene ontvluchting met hem te bewilligen. Zy maak-
ten hunne fchikkingen om dit op zekeren nacht ter
uitvoer te brengen, tegen den welken myn vriend
my, die my thans, met groot verlof, te Blackstone
bevond, verzocht my gereed te houden om hem te
vergezellen, en, zo zig eenig onverwacht toeval
mocht opdoen, hem myn arm te leenen. Ik,
door hem onderricht, dat deze onderneming niets
anders dan een eerlyk huwelyk met de jonge juf-
frouw bedoelde, waar toe, hy my zeide, dat de ou-
de Dame geene vergunning wilde geven, liet my ge-
reedelyk overhaalen, om hem myn gezelfchap, en,
des noods, myn byftand, toe te zeggen, zonder daar
eenig gevaar in te voorzien, zonder althans het nood-
lottig geval te vermoeden, 't welk deze onderneming
moest vergezellen. Nauwelyks waren wy voor Black-
stone-Hall, (gy kent dat Landgoed van mevrouw
Ehre-

Ehrelieb) gekomen, of wy zagen de jonge Julia zich uit een venster nederlaten, en myn vriend gaf haar reeds de hand om haar naar het rydtuig te leiden, toen ik, op het onverwachtst, iemand met den degen in de vuist op my zag aankomen, die my toeriep: „Verdedig u snoodaart, ik ben hier om uwe vermetelheid te straffen.” Ik trek terstond; Hy stort op my; Myn vriend neemt, op het geklater der degenen, ylings de vlucht; de schoone smeekt myne hulp, toont zig wanhoopig; Wat konde ik anders dan my dapper verweeren, en haar beschermen? Ik spaarde het leven van myn aanvaller zo lang ik konde, maar een woedende leeuw is minder sel dan hy in zynen aanvallen was; Ik sloot dan toe, en doe hem nederstorten; Het smartte my; Maar hoe wierdt myne smart vermeerderd toen ik hem deze woorden hoorde uiten: „Vaar voort, ontaarde dochter, vlucht heen, met myne moordenaaren! Na de heiligste plichten; van uwe eigen eer, en van de billykste dankbaarheid aan uwe weldoenster, verbroken te hebben, zaa baan u over 't lighaam van uwen stervenden Vader, een weg tot nieuwe wanbedryven!” De schoone vliegr, op deze verschriklyke woorden, naar den zieltoogenden, en valt op hem neder, met frikken, die my het hart geheel doorboorden. Ik gaf my een oogenblik raadeloos aan myne wanhoop over, maar, welhaast begrypende, dat ik dus my zelven vernielde zonder haar, die ik wenschte te behouden, van eenig nut te kunnen zyn, wierp ik my, zodra ik beweging op Blackstone-Hall bemerkte, in het rydtuig en ontvluchtte. Oordeel nu, of ik reden heb om my te vermommen; en oordeel vooral, of ik uwe hul-

van nooden heb? Want aan geen sterfelyk mensch, buiten u, durf ik, of kan ik met eenige vrucht, myn toestand openbaaren.

G R A N D I S O N.

Welk een afgryfslyke toestand, Eduard! Waar berg ik u? en waar in kan ik u helpen?

E D U A R D H A R W O O D.

Ik heb my zelven nu zes weeken lang volstrekt opgesloten, en tot nog toe is 'er geene indaaging tegen my, zo veel ik weet; Ik zal my zelven wel verder verbergen, zo gy uwen invloed by mevrouw Ehrelië wilt gebruiken, om haar te overreden haare vervolgingen tegen my te staaken, zo zy die mocht begonnen hebben. Gy hebt haar op uwe reis van Boston herwaars gezien, en zy heeft eene onbegrensde achting voor u opgevat.

G R A N D I S O N.

Ik heb, zodra ik iets van uw geval gehoord heb, daar over aan mevrouw Ehrelië geschreven, en verwacht haar antwoord; Het is echter waar, dat ik, toen op eene geheel andere wyze van deze gebeurtenis onderricht, uwe zaak thans in een gunstiger licht zou kunnen voordragen. ... Welan, ik zal 'er dan nader over schryven.

E D U A R D H A R W O O D.

Neen myn Heer! gy moet daar zelf eene reis om maaken — en gy moet meer doen; ... Gy moet by Arabella myn voorspraak zyn! (Stil.) „Ach! zy kan
„ my

„my niet haaten, maar ik dwing haar my te ver-
„achten.”

GRANDISON, *na een oogenblik mymerens.*

Eduard! Eduard! — maar myn plicht moet voor-
gaan; — Ik zal myn vader en den heer Bernois
over uwe netelige gefieldheid ſpreken, en met hun
overleggen wat te doen? houd u onderwyl zorgvul-
dig verborgen.

VIERDE TOONEEL.

GRANDISON, *alleen.*

ô Wreed verzoek! uw voorſpraak by Arabella te
zyn! Ja! ik heb beloofd u te helpen, ik zal het
doen, zo veel ik kan; — Al hadt gy 't niet be-
loofd, Grandifon! Is hy niet uw bloedverwant! —
De vriend uwer jeugd! — Is hy niet ongelukkig! —
Ja maar hy is myn medevryer; de liefde doet alle
andere bedenkingen verdwynen. — Hoe! Liefde
zonder deugd! — Hoe! Arabella de uwe te willen
noemen zonder Haar waardig te zyn! — Schaam
u, Grandifon, een oogenblik getwyffeld te hebben!
— Gy moogt, Arabella's hand begeerende, niet be-
krompen denken! — Maar ik moet evenwel billyk
denken! Is Eduard Arabella waardig? verdient hy? . . .
ô Verſchriklyk denkbeeld, daar myne edelmoedigheid
voor beeft! — maar moet Ik hem ſtraffen? — en
ten mynen voordeele ſtraffen? — Neen! Hy is dwaas
en ſchuldig; maar de gevolgen zyner dwaasheid zel-
ve zullen hem allengs wyzer doen worden! —
Hy kan te recht komen! Ik moet hem niet beder-
ven! Arabella moet bepaalen. . . .

V Y F.

V Y F D E T O O N E E L.

G R A N D I S O N , P H I L I P S .

P H I L I P S .

Mynheer! myn vader wacht in de Oranjerie op uwe order; waar, en wanneer, schikt het u dat hy u zyn eerbied kome bewyzen?

G R A N D I S O N .

Ik gaa eenige zaaken bezorgen, en zal hem in 't voorbygaan verzoeken hier te komen; onderhoudt hem eenige oogenblikken; ik zal hem en u straks weder vinden.

P H I L I P S .

Nu hoop ik maar, dat de oude Heer zig naar de vriendelyke bedoelingen van myn edelmoedigen Meester wat zal willen schikken? Die zal gewisfelyk zyn in myn vader hebben! Wie heeft hem ooit gekend zonder zin in hem te hebben! — Ha daar 'is hy reeds.

Z E S D E T O O N E E L.

P H I L I P S , C A S T L E .

C A S T L E .

Neen! myn zoon! hoe meer ik 'er op peins, hoe meer ik my met die Guinees bezwaard vinde. Zo gy daar niets van weet, staat het by my vast, dat men u op de proef heeft willen zetten, en bezoeken, of gy dezelve wel te rug zoudt brengen? en die proef

al.

alleen, die bloote twyffeling, ik herhaal het, beledigt u en my.

P H I L I P S.

Vader, ik stel vast, dat myn meester dat goud heimelyk in myn pakje heeft laten steken om aan u te schenken, zonder daar voor bekend te willen zyn; — om u de vernedering te spaaren. . . . Dit is dikwils zyne kiesche wyze van zyne weldaaden te besteden.

C A S T L E.

Men geeft geene twaalf Guinees aan een Onbekenden; En daarenboven wat recht hadt uw Heer om my geld te schenken?

P H I L I P S.

Wat recht, vader? Het recht van zyne menschenliefde en uwe behoefteigheid.

C A S T L E.

Myne behoefteigheid! Hadt gy hem dan dezelve te kennen gegeven?

P H I L I P S.

Ik moest 'er iets van zeggen, vader, by gelegenheid, dat men ontdekte wat ik u bracht; dog ik heb niets gezegd, dat u kan mishagen.

C A S T L E.

Ik ben zeer verlangende om te weten, hoe zig dat zal ophelderen? Het behaagt my ondertuschen niet.

P H I L I P S.

P H I L I P S.

Daar komt myn Meester aan, van zyn Vader en den heer Bernois vergezeld.

C A S T L E.

Ik gaa hun te gemoet.

Z E V E N D E T O O N E E L.

PHILIPS, CASTLE, GRANDISON, MERCHANT,
BERNOIS.

CASTLE, *met twaalf Guinees in de hand, tot Grandison.*

Voor dat gy my de eer doet, myn Heer, van my over eenige zaak te onderhouden, verzoek ik, dat gy my de gunst wilt bewyzen, van my op te helderen, met welk inzicht het u behaagd heeft dit geld te laten steken in het pakje, dat myn zoon my, in gevolge uwer algemeene menschlieverheid, heeft toegeschikt?

G R A N D I S O N.

Ik weet niet, wat gy bedoelt, myn vriend!

C A S T L E.

Ik bedoel, myn Heer, myne eer, en die van myn zoon, onbesmet te bewaaren. Heeft men voorgehad hem op de proef te zetten, of hy 't geen hy vindt aan den eigenaar te rug zou brengen? Heeft hy ooit, ik zeg niet grond tot vermoeden van oneerlykheid gegeven, dat is voor Myn Zoon onmogelyk! maar heeft hy ooit iets gedaan, of gedacht, het geen de aller-

XII. DEEL.

D.

min-

minste twyffeling over zyne allerfrikfte eerlykheid verspreiden kan? Dan moet ik hem niet weêr zien. — Hoe komt hy toch aan dat geld zonder het te weten?

G R A N D I S O N .

Ik weet 'er waarlyk even weinig van als gy.

B E R N O I S .

Ik kan dit raadfel alleen ontknopen, en ik ben daar nu, tegen myne bedoeling, toe verplicht. Toen Philips ons zyn gedrag, en den toestand van zyn vader, open leide, waren wy allen bekoord van zyne kinderlyke dankbaarheid, en tedere liefde voor zyn ouden vader. De heer Merchant stopte my heimelyk zes guinees in de hand, om die op de gevoegelykste wyze aan hem toe te schikken, zonder dat hy zyn weldoener kende; Ik lag 'er schielyk zes van my zelve by, en, met rede onderstellende, dat die geschenken aan den zoon, door deszelfs hand, toch spoedig tot den vader komen zouden, bediende ik my van het pakje, dat hy voor zyn vader gereed gemaakt hadt, dog dat hy in zyne vreugde vergeten zoude hebben; ik nam het op, en liet 'er, terwyl ik hêt hem overgaf, die twaalf guinees in glyden, zonder iets te zeggen. Zie daar het geheel geheim verklaard, 't welk my spyt dat den ouden Heer een oogeblik ongerustheid gekost heeft.

C A S T L E .

Waardige menschen! — Nu legt gy eene verplichting op my, om dit geld te houden. Ik had het niet noodig, ik was niet behoefstig, dog nu ontvang ik

ik het als een bewys van achting en genegenheid voor myn zoon.

G R A N D I S O N.

Uwe denkwyze bekoort my, myn Heer, en vervult my met waare hoogachting! Gewisfelyk heeft de Fortuin u, benevens zo veele andere brave lieden, geen staat naar uwe waarde toegeschikt. (*Hy staat peinzende.*)

P H I L I P S, *fil.*

„Dacht ik het niet dat myn Meester wel zin in „myn vader zou hebben.”

G R A N D I S O N, *fil.*

„Neen! dat zal hy niet aannemen; — Inwoonen! dat zal myn vader afkeuren.” — (*Luid.*) Ik had u gedacht thans omftandiger te spreken, heer Castle, dog het vleit thans niet wel. Ik zal u myne fchikkingen nader voorftellen. Befchouw my intafchen als uwen vriend. Wees nu zo goed van u door uwen zoon naar binnen te laten geleiden, om eenige ververfching te gebruiken.

A G T S T E T O O N E E L.

M E R C H A N T, B E R N O I S, G R A N D I S O N.

G R A N D I S O N.

Eduard Harwood is in dezen oord, myne Heeren!

M E R C H A N T.

Eduard Harwood!

D 2

G R A N -

G R A N D I S O N .

Ja vader ; hy is niet ver van hier , geloof ik , maar ten uiterften vermoed ; Daar by is hy byster veranderd en verouderd , zo dat gy hem evenweinig kennen zoudt als ik hem kende. — Hy fchynt veel geleden te hebben. Ook is hy inderdaad van groote dwaasheden niet vry te pleiten : zyn laafte geval behoort daar gewisfelyk mede onder ; dog hy is daar evenwel minder fchuldig in dan men my verteld hadt.

M E R C H A N T .

Wat is dat weder voor een geval ?

G R A N D I S O N .

Het zelfde daar wy flraks een woord van repten , en daar de heer Bernols en ik het oog op hadden , toen die Heer zeide gehoord te hebben , dat hy zodanige ongeregeldheden hadt bedreven , die wel de allerernftigfte gevolgen zouden kunnen hebben. Dit geval inderdaad zou hem misfchien wel gevaar van zyn leven kunnen doen lopen , zo wy niet onze vereenigde poogingen aanwenden om de Gerechtsvervolgingen te voorkomen.

M E R C H A N T .

Gerechts-vervolgingen ! Zal die Snoodaart nog openlyk fchandaal op onze familie brengen ?

G R A N D I S O N .

Wy moeten dit , zo het mogelyk is , voorkomen , en wy zyn daar te meer toe verplicht , omdat hy in dit geval , fchoon niet geheel vry te fpreken , echter
meer

meer ongelukkig dan schuldig is. Hy heeft een vriend vergezeld, die met een jonge Juffrouw wilde doorgaan, en die, op den eersten aanval van iemand, die dit beletten wilde, de vlucht nam. Eduard verweerde zig tegen de aanvallen van dien onbekenden, en sliet hem onder den voet, waar op deze zig voordien vader van het Meisje deedt kennen; Eduard vluchtte ylings weg, en vreest steeds voor Gerechtelyke vervolgingen, te meer, omdat mevrouw Ehrelieb, by welke het meisje voor Gezelschaps-juffer woont, geen Dame is, die zulk een aanslag onverschillig beschouwen, of daar omtrent gemaklyk zyn zal.

B E R N O I S.

Indien mevrouw Ehrelieb daar wat in doen kan, wil ik wel voor Eduard spreken, ik heb de eer van haar zeer wel te kennen.

G R A N D I S O N.

Het kan zeekerlyk veel verschillen, of zy by den Rechter voor of tegen Eduard werke,

M E R C H A N T.

De kwaade jonge verdient niet dat men eenigen stap om hem doe.

G R A N D I S O N.

Hy is ondertusfchen deerlyk in 't naauw, en zyn leven loopt, buiten onze hulp, gevaar.

N E G E N D E T O O N E E L .

M E R C H A N T , B E R N O I S , G R A N D I S O N ,
A R A B E L L A .

A R A B E L L A .

Ik dacht u niet zo wel vergezeld te vinden, vader. Ik wilde u het nieuws van Eduard komen vertellen, dog gy hebt het nu ongetwyffeld reeds van den heer Grandison zelven vernomen, die my de eer gedaan heeft het my straks te verhaalen. Laat ons toch de uiterste voorzichtigheid en geheimhouding betrachten, of de jongen is verloren.

M E R C H A N T .

Dan hadt hy zyn verdiende loon, Mejuffrouw.

A R A B E L L A .

o Myn Heer, wy hebben allen barmhartigheid van nooden, en moeten dus allen barmhartig zyn. Gy herinnert u wat wy dagelyks bidden.

M E R C H A N T .

Daar zullen met deze verdrietige actie nog al vry wat onkosten vermengd zyn! Wordt daar wel om gedacht?

G R A N D I S O N .

Zodra het daar op aankomt, vader, heb ik genoeg van hem in handen om dezelve goed te maaken; ik bid u, help my slechts met uwen raad, hoe de zaak best aan te vangen? — Mejuffrouw Arabella kwam den heer Bernois zoeken, en meende hem minder

der vergezeld te vinden; — Wilt gy met my een tweeden brief aan mevrouw Ehrelich ontwerpen?

T I E N D E T O O N E E L.

B E R N O I S , A R A B E L L A .

B E R N O I S .

Ik had waarlyk niet gedacht, myne dochter, dat gy u nog zo sterk voor Eduard Harwood interesfeeren zoudt.

A R A B E L L A .

Hy heeft ook vry wat van myne achting door zyne verregaande afwykingen verloren; Maar, wat zal ik zeggen? Medelyden vervult gedeeltelyk de verminderde achting; hy is ongelukkig, en verdient van dien kant ten minsten het beklag van u en my; De heer Merchant vonnist al te streng.

B E R N O I S .

Maar, myne dochter! hy stapelt de eene zotterny op de andere; hy begaat telkens nieuwe buitenspoorigheden, en is zelf de werkoorzaak van alle zyne ongelukken.

A R A B E L L A .

Ik erken het, vader; maar is hy, zelfs uit die hoofde, geen voorwerp van beklag en medelyden? zo lang zig eenige hoop opdoet van hem te behouden, moeten wy hem zien te redden; en die hoop blyft altyd my leeven. Ik verzeeker u, de grond van zyn lot is niet ondeugend; Zie alle zyne afwykingen na,

gy zult 'er steeds een los karakter en onbestuurde driften, nooit kwaadaartigheid, verraadery of laagheden, in ontdekken.

B E R N O I S.

Dit laatste bedryf echter!

A R A B E L L A.

Dit laatste bedryf, vader, maakt hem het slachtoffer van een laffen en trouwloozen vriend, maar bewyst zyne oprechtheid en dapperheid.

B E R N O I S.

Arabella! Arabella! Gy pleit te sterk voor hem! Ik hoop immers niet, dat gy in overweging neemt van hem uwe hand te geven! — Ik weet, en gy zelve weet, dat de heer Grandifon...

A R A B E L L A.

Dewyl het u behaagt dit onderwerp te roeren, vader, schroom ik niet myn geheele hart voor u bloot te leggen; Gy kent my voor oprecht, en ik spreek tot myn Vader. — Ik behoef u niet te verzeekeren, hoop ik, dat het nooit in my vallen kan slechts in overweging te nemen, om myne hand te geven aan iemand, wien het myn vader smarten zoude zyn schoonoon te noemen.

B E R N O I S.

Daar ben ik van overtuigd, Arabella; En aan den anderen kant hoop ik, dat ik myne dochter niet behoef te zeggen, dat ik haar, in de gewichtigste keuze van haar leven, als vriend wil raaden, maar
nooit

nooit door myn gezach bepaalen. Uwe edele denkwyze, uwe wysheid, laat my dit woord eens gebruiken, verplichten my tot dit besluit, en de nalatenschap uwer moeder...

A R A B E L L A.

ô Myn Heer! laat ons daar niet van spreken! Nooit zal ik dezelve als de myne aanmerken, zo lang ik het geluk heb myn besten vriend, myn tederhartigen, myn lieven, Vader te behouden. (*Zy omhelst den heer Bernois.*)

B E R N O I S.

Hoe denkt gy dan over Eduard, lieve Arabella? Hy was voormaals een goede, zelfs een beminnylike, jongen, maar hy is geheel bedorven.

A R A B E L L A.

Toen hy een goede en beminnylike jongen was, heb ik my nooit tot een vast besluit, ten zynen opzichte, kunnen bepaalen. Gy weet, dat, van myne jeugd af, het lezen van Spectatoriaale Werken my een sinaak gegeven heeft, om op menschelyke karakters te letten; Eduard was my in Engeland reeds niet onverschillig, en hy is het nog niet, maar ik heb in zyn karakter altyd eene onbedachtheid gevonden, welke ik vreesde, dat hy niet dan in de Schoole der tegenspoeden zoude leeren verbeteren. Die Schoole is hy, dunkt my, vry wel doorgegaan; hy heeft veel geleden, en ik twyffel niet, of hy zal nu een goed man zyn.

B E R N O I S.

Maar is hy by Grandifon te vergelyken, Arabella?

A R A B E L L A.

Ach! myn vader! . . .

B E R N O I S.

Gy zucht! — een traan! myn lieve dochter! —
Wy zullen dan dit onderwerp voor tegenwoordig
afbreken. 't Is my onverdraaglyk myne lieve Ara-
bella te bedroeven. — Laat ons de vrienden gaan
opzoeken.

Einde van het tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA.

BERNOIS.

Ja dochter! Ik kan niet ontkennen, dat my dit grootelyks verwondert; Gy bewaarfter van de papieren van Eduard Harwood!

ARABELLA.

Niets is eenvoudiger, vader, en niets onschuldiger tevens! De heer Grandison ontving heden morgen van de Exceuteurs van het Testament van wylen zynen Oom, den ouden heer Harwood, een brief en rekening, waarby zy zig verantwoorden van 't geen zy tot hier toe, in hunne kwaliteit, verricht hadden; met byvoeging van de bewyzen der aandeelen, welken de oude Heer in de publieke Fondsen bezat; en van eenige importante Wisfels voor het montant der gereede penningen en banknooten, welken men in zynen boedel hadt gevonden. De heer Grandison wilde dit kostbaar pakket aan Eduard Harwood toefchikken; De heer Merchant verzette de zig daar tegen, en begeerde, dat hy het voor zig zelve zoude behouden. Beide Heeren drongen hunne gevoelens aan met redenen, die malkanderen scheenen op te wegen. „ Behalven alle andere bedenkingen, „ zeide de heer Grandison, is het volstrekt noodig, „ dat wy den jongen voor behoefigheid bewaaren;

„ wy

„ wy zyn dit aan hem, aan ons zelve, en aan de
 „ Maatschappy, verschuldigd. Wanneer iemand van
 „ geweldige driften zig door dezelve heeft laten
 „ vervoeren, en zig in 't nauw bevindt, moeten wy
 „ ten minsten zorg dragen, dat de nood hem niet
 „ tot nieuwe aanlagen dwinge, om zig te redden.
 „ De deugdzaame man heeft, in bekrompenheid stor-
 „ tende, werks genoeg om zyne handen en zyn
 „ hart onbepet te bewaaren; wy kunnen die stand-
 „ vastigheid van Eduard niet vergen; Ik durf u my-
 „ ne verzeekering herhaalen, hy zal eindelyk bete-
 „ ren, mits de nood hem niet verleide om nog er-
 „ ger te worden.” „ Die leer, antwoordde de heer
 „ Merchant, moet yder Lichtmis zig aan zyne woest-
 „ te driften doen overgeven, gerust, dat men hem, in
 „ zyn behoefstigen toestand, mildelyk zal ondersteunen.
 „ Eene zonderlinge edelmoedigheid, myn zoon!
 „ Gy wilt hem begiftigen om dat hy kwaad gedaan
 „ heeft; en begiftigen om het niet meer te doen!”
 — „ Wat betekenen op die wyze de wetten?” In
 dezen fryd van gevoelens verzocht de heer Grandi-
 fon myne beslissing; Ik wees dit van de hand, maar
 vond geene zwaarigheid, om, op beider verzoek, deze
 bezittingen in myne bewaaring te nemen, tot dat
 men zie, hoe de zaaken zig schikken, en wat de
 beide Heeren verder zullen goedvinden?

B E R N O I S.

Maar waarom moest Gy jaist die papieren bewaaren?

A R A B E L L A.

Omdat de oude Heer het volstrektelyk begeerde,
 vader, en het my als eene gunst verzocht.

B E R -

BERNOIS.

Ik ben ook van gevoelen, dat men den ongelukkigen
 zwerver wat onderstand moet laten toekomen; dog...

TWEDE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRAN-
DISON, CASTLE.

GRANDISON.

Onze vriend Castle verzeekert my volstrektelyk,
 dat het bericht van onzen Eduard ten eenemaal
 valsch is, en dat Hy Zelf bedoelde de jonge Juffrouw
 weg te voeren.

ARABELLA.

Rechtvaardige Hemel! Had ik dat ooit van Eduard
 vermoed!

CASTLE.

Gewisfelyk, myne Heeren! Ik ben zelf de man,
 wien hy in den donker heeft neê-geveld, omdat
 myn verzwakt gezicht my niet toeliet myne party
 behoorlyk te onderscheiden; Het is myne dochter,
 welke hy gepoogd heeft weg te voeren, en welker
 eer ik den Hemel dank, schoon met gevaar myns
 levens, gered te hebben.

MERCHANT.

Heb de goedheid, myn vriend, van ons het gehele
 voorval in alle zyne omftandigheden te vernaalen.

CASTLE.

In een bezoek, dat ik voor eenige weeken te
 Blackstone-Hall, aan myne dochter, gaf, meende ik
 eene

eene zonderlinge gemoedsontroering in haar te be-
 merken ; Ik vroeg 'er haar de reden van , en haare
 antwoorden bevestigden my in myne vermoedens ;
 Ik had de eer van mevrouw Ehrelieb te spreken ,
 en die Dame berichtte my het zelfde te hebben op-
 gemerkt, daar by voegende, dat zeker Officier haar
 eenige reizen een bezoek hadt opgedrongen , met
 wien zy vreesde dat Sufanna briefwisseling onder-
 hielt. Een der bedienden versterkte my naderhand
 in dat vermoeden , en kwam my des avonds mel-
 den, dat hy dien Officier toevallig gezien hadt, zo
 als hy in den donker-avond, niet te paard, als naar
 gewoonte, maar met een fourgon , naar het Dorp
 reedt. Daar kwamen andere omstandigheden by ;
 welk alles my bewoog om op dien nacht het huis
 van gemelde Dame te bewaaken , en het verderf van
 myne dochter te voorkomen. Myne vrees bleek wel
 haast gegrond te zyn ; Reeds vroeg in den nacht
 was haar verleider op het punt om haar in zyne
 armen te ontvangen, toen ik my , met den degen
 de hand , voor hem vertoonde. Na eenige stoot-
 trof hy my in de dye, 't geen my deedt vallen ;
 „ Gy zegepraalt, voor dit maal, Verraader, zeide
 „ ik, geleid nu eene ongelukkige Juffer, over 't lig-
 „ haam van haaren gekwetsten vader, in haar ver-
 „ derf, maar beneem my eerst het leven, of wacht
 „ eerlang van myne hand uwe straf ;” Myne doch-
 ter, myne stemme hoorende , viel, met eene akelig
 gil, in onmacht op myne borst, en de verleider vlucht-
 te. Men bragt ons welhaast in huis, alwaar mevrouw
 Ehrelieb my heeft laten genezen, terwyl myn doch-
 ter, na eene geweldige koorts, in eene soort van was-
 hou

hoopige krankzinnigheid verviel. Haare Meesteres hadt terstond zorg gedragen om alles ten diepsten geheim te houden, en het ontrust gemoed der Lyderes te doen bedaaren, waarin zy, met myne hulp, gelukkig slaagde; Myne dochter heeft vervolgens, van het eerste oogenblik haarer beterschap af, zodanige blyken van het diepste berouw gegeven, dat haare Meesteres haar weder in gunst heeft aangenomen, en ik haar myne vergiffenis geschonken heb. Ja volkomen vergiffenis, want ik houde my yezee-kerd, dat het goede Meisje den weg der deugd nooit weder zal verlaten.

GRANDISON.

Dit bericht verschilt hemelsbreedte van het verhaal van Eduard!

CASTLE.

Myn Heer, kent gy zyn zegel? kent gy zyn schrift? zie daar de Trouwbelofte, die hy myne dochter gegeven hadt.

GRANDISON, *het papier lezende, en het zegel aan de aanwezenden vertonende.*

Het bewys is maar al te duidelyk.

MERCHANT.

Nu toont hy zyne snoodheid ten vollen; (*Tegen Grandison.*) En nu kunt gy ten minsten zyne erffenis met recht als de uwe aanmerken.

ARA-

ARABELLA, *fil.*

„ En nu weet ik een treffelyk middel om het ge-
„ schil van vader en zoon, wegens deze erfenis, te
„ vereffenen. Eduard schynt verloren, dog, zo hy
„ ten goede wil, kan hy nog behouden worden.”

MERCHANT.

Wat zullen wy in dit geval doen, myne Heeren?
zoude het niet best zyn. heer Castle, dat gy toevlucht tot het Gerecht naamt, om den verleider tot een wettig huwelyk met uwe dochter te dwingen? Gy hebt zyne trouwbelofte in handen.

C A S T L E.

Neen, myn Heer! In welk een staat ik my ooit bevonden heb, nooit heb ik nog een Rechtbank met myne klagten verveeld! De hoon my en myne dochter aangedaan, laat zig door geen gedwongen huwelyk herstellen, ook zoude het arme meisje door zulk een huwelyk het slachtoffer van myne voldoening worden!

DERDE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRANDISON, CASTLE, PHILIPS.

PHILIPS, *na zynen Meester iets ingeluis-
terd te hebben, met eene wat
luider stem.*

En maakte zeer veel complimenten.

GRAN-

GRANDISON.

Zeg hem, dat ik hem heden onmogelyk kan spreken, dog dat hy overmorgen om dezen tyd gelieve weér te komen — wacht nog een oogenblik. — Daar valt my in gedachten, myne Heeren, of het niet best zy om Eduard hier te ontbieden; Ik zie, dunkt my, een middel om dan de zaaken beter te kunnen schikken, dan in zyne afwezigheid.

BERNOIS.

Dat komt my goed voor.

MERCHANT.

Ik wil 'er my niet tegen kanten.

GRANDISON, *tegen Philips.*

Verzoek dan dien Heer, die van de morgen hier geweest is, uit myn naam, dat hy terftond by my kome.

VIERDE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRANDISON, CASTLE.

CASTLE.

Ik heb geoordeeld te moeten zwygen, myne Heeren; maar is het my thans vergund te mogen zeggen, dat myne zaak my niet voorkomt, 't zy door overreeding, 't zy door voorpraak, 't zy door bedreigingen, afgedaan te moeten worden; Ik ben een oud Zoldaat; myn moed en degen, ik heb 't be-

XII. DEEL.

E

loofd,

loofd, zullen my recht verschaffen, of myne eer ten minften wreken.

G R A N D I S O N .

Castle, uwe gevoelens boezemen zó veel eerbied in, als zy my en ons allen verwonderen. Zyt gy inderdaad Militair geweest? Zoude ik u, zonder onbefeidenheid, verzoeken mogen, om, terwyl wy naar Eduard Harwood wachten, ons een woord van uwe lotgevallen te zeggen.

C A S T L E .

Ik heb even weinig reden, myn Heer, om my myn vorig leven te schaamen, als om daar op te roemen. Ik ben een geboren Genevois, dog heb my, door den dood myner Ouderen, al vroeg in den dienst van het Canton Bern begeven, en ben in den jaare 1746 met een bende van 100. Man afgezonden naar Duitschland, om ons Regiment, dat veel geleden hadt, te versterken. Straks naar onze aankomst hadden wy een scherp gevecht, waar in wy den vyand op de vlucht sloegen; Ik gaf my, onder het vervolgen, te veel bloot, en wierd uit een kreupelbosch, waarin een vyandelyk Corps zig wilde herstellen, en waarin ik myne makkers aanpoorde om hen schielyk te volgen, door een kogel getroffen. Ons volk deinsde, zo als men my naderhand bericht heeft, weder af, en liet my voor dood liggen; Hier heb ik, geloof ik, lang gelegen; Eindelyk vond een Saxische boer my met tekens van leven, en hadt de barmhartigheid van my op te kweeken; Myne jeugd en sterke lighaamsgefeldheid voltooiden ras myne ge-
ne-

nezing. Een Hanoversch Officier stelde my, kort daarna, voor om hem naar Engeland te vergezellen, daar vond ik gelegenheid om met Kapitein John Castle, die een Koopvaardyschip naar Boston voerde, derwaards over te steken. Die Heer heeft my als een Vader behandeld, en ik zal zyn verlies eeuwig betreuren! Niet te vreden met my een zeer voordeligen handel bezorgd te hebben, kocht hy voor my eene nieuws aangelegde boerdery, om dezelve tegen eene zeer maatige huur voor hem te beteelen. Hier heb ik my in het huwelyk verbonden met eene Vrouw, welke de liefderyke Voorzienigheid my in haare gunst hadt toegeschikt, eene Vrouw . . . (*een traan afdrogende*) Dog ik moet geene oude wonden opkrabben; ik moet steeds de Voorzienigheid danken, voor zo veel zegen en geluk als my ten deel gevallen is. Ja daar heb ik myne lieve kinderen lustig zien opgroeijen; daar heb ik byna drientwintig gelukkige jaaren doorgebracht, toen my, genoegzaam terzelfder tyd, twee der zwaarste rampen bejegenden, die my konden overkomen. Myn Kapitein, myn Landheer, myn vader, was drie jaaren te voren gestorven; ik had myne kleine boerdery van zyne erfgenaamen gekocht, en betaald met geld, 't welk ik voor 't grootste gedeelte had overgewonnen, terwyl mevrouw Ehrelieb de goedheid hadt my het overige te verschieten. Ik had haar nu het laatste termyn van dat verschot afbetaald, en kwam met eene onbegrypelyke vreugde deswegen t'huys, toen ik myne dierbaare wederhelft van eene felle koorts vond aangetast. . . . (*Hy snikt en vervolgt met moeite.*) Ik moet dat akelig toneel schielyk overlo-

E 2

pen;

pen; Zy sterf. Ik zont met haar, om zo te spreken, in het graf; Myn bestaan was als vernietigd, en ik zoude my waarschynlyk aan eene uitteerende wanhoop hebben overgegeven. De Voorzienigheid waakte voor my, en redde my door die middelen, die in den eersten opslag haare ongenade schenen aan te duiden. De Kanadafche Wilden, door eenige mishandelingen der Engelichen, verbitterd, rukten te hoop, en staken des nachts den brand in myne afgelegen wooning, gelyk ook in eenige andere, die daar diep in 't land, even eenzaam als de myne, stonden. Wy ontkwamen te nauwer nood met het waardigste dat wy konden medenemen. Andere huisgezinnen mogt dat niet gebeuren. Zy sneuvelden door het vuur of de knodfen der Wilden. Dit was de eerste bedenking, die my uit myn doodslaap deedt ontwaaken; Ik zag myne kinderen behouden, ik drukte hen aan mynen boezem; ik veroordeelde myne vorige wanhoop, en dankte God, dat hy ons by makanderen hadt gespaard, om met vereende kracht ons bestaan te winnen. Mevrouw Ehrelieb boodt my aan myne dochter in haar huis te nemen, en myn zoon hadt kort daar na het geluk in uwen dienst te geraaken. Dat lokte my herwaards; Ik heb het plekje gronds, dat gy kent, nu anderhalf jaar alleen bewerkt, en ik heb myne vermoeide leden des avonds nooit ter ruste uitgestrekt zonder den Hemel te danken voor eene ziels-kalnte, welke ik niet gedacht had ooit weder te zullen sijn.

B E R N O I S .

Gy hebt in 'tjaar 1746 die actie in Duitschland gehad?

C A S T .

CASTLE.

Ik vraag verſchooning, myn Heer, ik heb my een jaar vergist; het was in 1745.

BERNOIS.

Goede God! — Hoe heette uwe Commandant?

CASTLE.

Dat was een braaf jong Heer; de Majoor Weisenhaupt.

BERNOIS.

Genadige Hemel! duizend-duizend-maalen dank!
(*Hem ombelzende.*) Myn lieve Nobel! myn Verlosser! Nu heb ik myns harten wensch; Myne dochter, het is Nobel! Myne Heeren, 't is dezelfde Nobel!... (*Hem weder ombelzende.*) Ik ben u myn leven verschuldigd! Had ik dat geluk ooit verwacht!
(*Tegen Grandison.*) Geene schikkingen wegen Hem, heer Grandison! Hy is de myne! — In myn huis alleen. — Myn Nobel.

CASTLE.

Myn Heer!

BERNOIS.

Ja! gelyk gy uwen naam veranderd hebt....

CASTLE.

Dat is onberispelyk, myn Heer! Ik heb, toen ik in dit Werelddeel kwam, dien van myn Weldoener, met deszelfs toestemming, aangenomen.

BERNOIS.

Zo heb ik den mynen ook veranderd; dog uit hoofde van verdrietige familie-toevallen, die my Bern hebben doen verlaten, en naar Londen vertrekken. Gy ziet dan hier uwen Commandant Weifenhaupt, wien gy door uwe dapperheid...

CASTLE.

Ik bid u, heer Majoor, spreek niet van een bedryf dat elk onzer voor u moest doen, en dat gy voor elk onzer gedaan zoudt hebben.

GRANDISON.

Hoe zullen wy het straks met Eduard Harwood aanvangen?

CASTLE.

Hy moet zig als een man van eer tegen my verdedigen, myn Heer!

BERNOIS.

Dat behaagt my geheel niet; Zo 'er gevochten moet worden — Gy zyt oud, en hebt veel gewerkt — Dan moet uw zoon voor u in 't slydperk treden.

VYFDE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRANDISON, CASTLE, PHILIPS.

PHILIPS, *tegen Grandison.*

Myn Heer, die Heer zal aanstonds komen.

GRAN-

GRANDISON, *hastig weg*

Gøed! Maar Philips, die Heer is het, die dat geval met uwe Zuster heeft gehad; daar gy zeekerlyk van weten moet. Uw vader wil hem deswègen met den degen straffen, en wy willen dat gy in de plaats van uwen vader treedt, en met hem slaat.

PHILIPS.

Myn Heer! ik heb van myn leven geen heil uit dat aan en vechten zien voortspruiten; My dunkt, als ik het zeggen mag, dat een huwelyk hier beter te pas zou komen dan een gevecht; en schoon ik wel zeer dapper ben, zo ben ik hier echter huiverig om den degen te trekken; want zo ik dezen Heer by geval nedervelde, zou hy nooit myne Zuster *kunnen* trouwen; of, zo hy integendeel my versloeg, zoude myne Zuster, die veel werks van my maakt, hem niet *llen* trouwen.

MERCHANT.

Dat heet ik redeneeren, dat noem ik voorzichtigheid; Gy hebt gelyk Philips, liever een tweegevecht in verzen beschreven, dan zelf gevoerd!

CASTLE.

Krygsmoed was nooit het karakter van den goeden Jongen; Elk heeft zyne byzondere geartheid.

BERNOIS.

Het best, naar myne gedachten, is, myn vriend, dat gy by Eduard Harwood, die u niet persónèel kent, en u zelfs dood ondersteelt, het karakter aanneemt

van een vriend, die u last heeft gegeven om met hem te spreken; hy heeft toch uwe dochter bemind, en zal mogelyk wel in zyn schik zyn, zyne fout door een eerlyk huwelyk te herstellen. De wroeging volgt natuurlyk op het wanbedryf.

CASTLE.

Die raad komt my goed voor, myn Heer, ik zal myn best doen om denzelven te volgen, schoon het vermommen nooit myn *metier* geweest is.

GRANDISON.

Daar komt hy aan; wy willen ons wat aan eene zyde begeven. (*Tegen Philips.*) Gy, zie of de eetzaal in orde is, wy willen straks binnen komen.

ZESDE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRANDISON, *wat verborgen*; CASTLE, EDUARD HARWOOD.

EDUARD HARWOOD. (*In het opkomen stil.*)

„ Waar is dan myn Neef? — Hoe komt die oude man zo deftig naar my toe? ”

CASTLE.

Myn Heer, ik meen in u Eduard Harwood te ontmoeten.

EDUARD HARWOOD, *verschrikt.*

Myn vriend!

CAST-

CASTLE.

Ontstel u niet, of ik uw vriend ben, zal van u afhangen; Het tegendeel zou lichtelyk plaats kunnen hebben. Ik kom, uit naam van een vriend, voldoening vragen, wegens de belediging, welke gy eene deugdzaame jonge Dochter, en haaren achtingswaardigen Vader, door uwe bedoelde vervoering hebt aangedaan.

EDUARD HARWOOD, *verlegen.*

Wat wilt gy? voor wien neemt gy my? Ik zoude u oogenblyk kunnen straffen, dog ik zal myne drift bedwingen; 't zoude my weinig eer zyn in 't beste myner jeugd myn degen tegen een oud man te ontbloten.

CASTLE.

Die oude man komt evenwel om u te straffen, myn Heer, zo gy mynen vriend geene billyke voldoening wilt bezorgen. Veracht den ouden man niet, hy kan gevaarlyker zyn dan gy denkt; Hy heeft den degen met eer gevoerd, en hy zoude u mischien edeler lidtekens kunnen laten zien, dan gy hem mogt kunnen vertoonen!

EDUARD HARWOOD.

Hoe! — Wat!

CASTLE.

Ja, myn Heer; Gy verbeeldt u des nachts geducht te zyn, maar de dag zal u mogelyk zo wel niet begunstigen, dan kunnen de oude lieden beter van zig zien.

E 5

EDU-

E D U A R D H A R W O O D.

Wat wilt gy toch? wien meent gy, dat gy voor hebt?

C A S T L E.

Ik heb Eduard Harwood voor, die gepoogd heeft juffrouw Sufanna Castle, zonder toestemming van haaren Vader, of haare Meesteres, van Blakstone-Hall te vervoeren, en die, door dit laaghartig voornemen, een respectabel huis gehoond, en eene eerlyke famiie ten hoogsten beledigd, heeft; Dien man meen ik dat ik voor heb, Eduard Harwood! en ik wil eene volledige voldoening deswegen voor myn vriend, en dat wel op het oogenblik. Ik word dat marren moede.

E D U A R D H A R W O O D.

Ik zie dat gy my kent, en dat gy alles weet; Gy hebt, met deze kundigheid, myn leven en dood in uwe hand, want... de Vader van Suzanna!... Ach! Dat maakt my wanhoopig.

C A S T L E.

Wegens myne kundigheid behoeft g' u niet te ontrusten: Ook leeft de man, wien gy vreest het leven benomen te hebben. — Dit is toch myne onvoorzichtige geartheid! Ik spreek van nu af reeds als tot een eerlyk man! Zyt gy dat?

E D U A R D H A R W O O D.

Ik zal geene verdere dwaasheden opstapelen, noch de eene ondeugd by de andere voegen. Ik zoek een eerlyk man te zyn, myn Heer; ik zal u alles open

openbaaren. — Maar dan moet ik beginnen met het ongelyk, dat ik den heer Grandifon heb aangedaan, en het herstellen. — Kent gy den heer Grandifon?

C A S T L E.

Ik heb de eer hem te kennen.

E D U A R D H A R W O O D.

Dan bid ik u myn voorspraak by hem te zyn, en hem te verzeekeren, dat ik een waar berouw gevoel wegens het verdichtfel, waarmede ik gepoogd heb hem te misleiden, en waarmede ik zyne goedhartigheid waarschynlyk misleid heb; Verzeeker hem, bid ik, van dit hartgrondig berouw, en zeg hem, dat ik het zelve terstond gevoeld heb, nadat ik hem verlaten hadt; Ja, myn vriend, ik nam toen reeds vóór, de eerste reize, dat ik hem weder mocht ontmoeten, vergiffenis deswegen te vragen, en hem de zuivere waarheid te belyden.

C A S T L E.

Dit betreft waarschynlyk het valsch bericht aan dien Heer gegeven, wegens het aandeel, 't welk gy in de bedoelde vervoering hadt, als waar in gy u zelve slechts als een tweeden persoon, als helper van een vriend, hebt opgegeven?

E D U A R D H A R W O O D.

Ik merk, dat gy myne schuld in alle haare uitgestrektheid weet, maar nu wenschte ik, dat gy even duidelyk in myn hart kondet lezen, gy zoudt dan gunstiger over my vonnissen, dan gy waarschynlyk nu doet. — Ach, myn Heer, ik was in 't nauw; myn
leven

leven liep gevaar; ik kende de edele ziel van den heer Grandison, die alle snoode ranken verfoeit. — Ik dorst hem de waarheid niet zeggen.

CASTLE.

Uwe bekentenis behaagt my; Dog het is de onderneming zelve, daar ik u over moet spreken. Ik zal rechtstreeks op den man aan praten. Bemint gy Suzanna Castle in uw hart? Of zocht g' alleen...

EDUARD HARWOOD.

Neen! Myn Heer! Ik bemin haar in myn hart, en ik heb nooit een opzet gehad om haar, na het genot haarer gunsten, te verlaten! Ik heb zelfs niet geschroomd haar eene formeele trouwbelofte te geven, welke zy nog in handen heeft; Ook was 'er geen ander middel om haar tot eene ontvluchting over te haalen, waarvan ik daarenboven de noodzaakelykheid door een groot aantal waare en verdichte redenen moest aandringen, en waar toe zy, met dit alles, niet dan met den grootsten tegenzin en onder een vloed van traanen besloot. Neen! verdenk my niet te veel! Ik had geene kwaade oogmerken; Maar hoe wél, of hoe kwalyk, ik myne goede achtervolgd, en myne belofte volbracht, zou hebben, kan ik niet bepalen. Ik had eigenlyk geene oogmerken; Ik wierd gestadig door myne tegenwoordige onbestuurde driten bepaald, of eer geslingerd; Eene losbandige levenswyze voerde my van de eene ongeregeldheid tot de andere; Ik ontvlood, om zo te spreken, steeds my zelve, omdat ik myne eigen achting, en die van de besten myner bekenden, verloren had; En dit was ook eene:

keene reden, waarom ik Suzanna van haaren Vader, of
haare Meesteres, die haar als eene Moeder was, niet
ten huwelyk dorst verzoeken; Ik wist dat ik veracht-
lyk was. Nooit, myn Heer, ben ik echter zo ont-
waard geweest, dat ik myne hand met het bloed van
Suzanna's vader zou bezoedeld hebben! Maar ik
vond my overvallen; Ik moest myn toevlucht tot
zelfsverdediging nemen; Het was een zeer donkere
nacht; Ik kende myn party niet; Was het wonder
dat ik een ongeluk beging, 't welk ik waarlyk ten
kosten van myn bloed zoude hebben willen voorko-
men. Ja, geloof my, wie gy zyn moogt, dat ik,
zo ik dien waardigen man, wiens lof ik uit aller
monden gehoord heb, in tyds had ontdekt, my voor
zyne voeten zou geworpen, en zyn toorn afgebeden
hebben; Ik zoude hem met hart en mond hebben
bezworen, om myn vader te willen worden; En wel
verre van zulk een dierbaar leven in gevaar te stel-
len, zoude ik myn huwelyk met vreugd onder zy-
nen vaderlyken zegen voltrokken hebben. Ó Wat
heb ik, om dat deerlyk geval, in myne ziel gele-
den! Ik heb in myne geheele vorige woeste levens-
wyze niet dan verdriet gesmaakt, maar dit voorval
heeft my meermaalen op het punt van wanhoop ge-
bracht. Ik heb eindelyk myn besluit genomen om
myn verkeerden weg, den weg van jammer en on-
heil, te verlaten; Uwe aanspraak heeft my in dat
voornemen versterkt; myne ongeveinsde bekentenis
kan u tot het eerste bewys van myne bekeering ver-
strekken, en alle mogelyke voldoening welke, ik de
beledigde perfoonen verlang te geven, moet die ver-
andering van myn hart bevestigen.

CASTLE.

Gy verlangt dan zeekerlyk eene wettige echtver-
bindtenis met de jonge Juffer te sluiten?

EDUARD HARWOOD.

Hadt gy my gisteren die vraag gedaan, ik zou
u met vreugde, Ja! geantwoord hebben; Thans
het my niet daar aan te denken.

CASTLE.

Zyn dit de eerste vruchten uwer bekeering?

EDUARD HARWOOD.

Ik heb dezen morgen het noodlottig bericht
gekregen, dat myn vader gestorven is, en my met
schelling heeft afgezet. Afgryzelyke slag, voor
man, die, tot een klein inkomen bepaald, en met
schulden zyner vorige dwaasheid beladen, is; Nu
let my myne liefde zelve myne belofte te volbrengen
en myne hand aan Suzanna Castle aan te bieden.
Ware myne Vaderlyke erfenis my ten deel gevallen,
zou dezelve haar met vermaak, als haar eigendom
hebben overgegeven; maar kan ik thans, in den
gunstigen staat, waarin ik my bevinde, het vo-
werp myner liefde tot deelgenootte myner kwelling
maaken? kan ik haar met my in eene armoede sit-
ten, waarin ik my zelven niet weet te redden? U
gedrag en gesprek heeft my van u het denkbeeld
van een braaf man doen opvatten, besliss gy ze
ik durf het aan u overlaten; hoe kan ik....

CASTLE.

Ik raad nooit anders, dan 't-geen de eer en plig

bevelen. Gy zyt arm, en kunt Suzanna Castle niet trouwen zonder haar ongelukkig te maaken; maar gy kunt dit, met openlegging van uwen staat, aan haaren Vader verzoeken; Het staat dan aan hem uw verzoek aan te nemen, of af te slaan; en gy herstelt hem, wiens rechten gy geschonden en verkracht hebt, zo veel gy kunt, in dezelve; Gy doet uwe belofte gestand, en wordt weder een eerlyk man, omdat gy poogt het te worden. Dit is de voldoening, die hy billyk van u kan vorderen. Verbeeld u eene dochter, verbeeld u slechts eene zuster, te hebben, die op de zelfde wyze behandeld ware, wat zoudt gy.... Gy trilt op dat denkbeeld!

EDUARD HARWOOD.

Breng my by den Vader van Suzanna, myn vriend, ik zal uwen raad oogenbliklyk volgen.

ZEVENDE TOONEEL.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRANDISON, CASTLE, EDUARD HARWOOD.

ARABELLA.

Wy hebben alles gehoord, Eduard; Ik verheug my dat gy, onder zo veele ongeregeldheden, alle beginsels van deugd en eer nog niet verloren hebt; Zie daar den braaven Vader van Suzanna voor u, berracht uwen plicht.

EDU.

EDUARD HARWOOD, *na een oogenblik bevende en waggelende gestaan te hebben, werpt zig voor de voeten van Castle.*

Zie daar, myn Heer, eene nieuwe onmogelykheid om myn voornemen te volbrengen! Neen, myn Heer. ik kan u om vergiffenis smeeken, maar ik kan, ik mag, u om de hand van uwe dochter niet verzoeken! Ik ben weder onbedacht geweest. (*Zig met neêrgeflagen oogen tot Arabella keerende.*) Arabella! Ik heb geen recht over myn perfoon, en, schoon ik alle aanspraak op uwe genegenheid, door myne schuld, reeds lang verloren heb, schoon ik inderdaad myne oogen tot u niet durf opheffen, kan ik echter zonder U over my zelven niet beschikken, noch eene belofte volbrengen, welke ik zo wel genegen als verplicht ben gestand te doen. — Schrei niet Arabella! Ik alleen moet schreijen.

A R A B E L L A.

Rys op Eduard. (*Hem de hand toefsekende.*) Ik vergeef u alle uwe dwaasheden, en ik ontslaa u van alles wat naar verbindtenis gelykt. Ik wil meer voor u doen; Ik wensch u, daar gy tot de deugd wilt wederkeeren, gelukkig te zien. (*Zig tot den heer Grandison wendende.*) Heer Grandison! Ik heb het dierbaar Portefeuille, omtrent welks eigenaar gy het met myn Heer uwen Vader niet eens konde worden, op deszelfs aandrang, met eenigen tegenzin in myne bewaaring genomen; Ik heb het terstond aan myn vader bekend gemaakt, en die heeft myne believing in de-

zen

zen ook afgekeurd, en evenwel verheug ik my nu die believing gehad te hebben, omdat dezelve my een middel verschaft om het verschil tusfchen den heer Merchant en u, tot wederzydsch genoegen, zo ik my vleie, te vereffenen. Wilt gy my vergunnen over dat Portefeuille te befliften?

G R A N D I S O N.

Mejuffrouw, ik heb u mede om die beflifing gebeden; Ik heb het by u niet verder kunnen brengen dan dat gy het zelve tot nadere affpraak, welke ik met myn vader daar over maaken mocht, een dag of twee zoudt bewaaren, onder beding van nooit tot eenigen raad, of eenige befchikking, deswegen verzocht te worden; Ik herinner het my zeer wel, en ik verblyde my, dat gy vandie ftrikte voorwaarden wel wilt afitappen; Ik bid u, befchik 'er over als uw eigen.

M E R C H A N T, *fil.*

„ Nu zal zy het tusfchen Eduard en Grandifon verdeelen. Nu dat is ook al zo kwaad niet, de „ Jonge moet ook geholpen worden, daar hy zig „ betert.”

A R A B E L L A.

Heer Castle! De heer Eduard heeft u bericht, dat zyn Vader hem onterft heeft; Ik zal 'er u by melden, dat de oude Heer zyne nalatenschap aan den heer Grandifon heeft gemaakt, die ze weigert aan te nemen, en 'er my de befchikking over geeft. Uwe ongelukken ftellen u buiten ftaat om urve

dochter, wanneer zy met uwe bewilliging mocht verkiezen zig in 't huwelyk te begeven, een behoorlyke uitzetting te bezorgen. Dit Portefeuille bevat een groot gedeelte van den aanzienlyken fchat, welken de oude heer Harwood heeft nagelaten; Uit naam van den heer Grandifon draag ik u hetzelfde tot eene bruidfchat voor uwe dochter op.

M E R C H A N T, *fil.*

„ Zo kan men een gefchil gemaklyk vereffenen,
„ als men alles aiftaat; De helft zoude ik ook hier
„ goedgekeurd hebben; maar het geheel! dat is te
„ grof.”

E D U A R D H A R W O O D, *tegen Castle.*

Myne vernedering is billyk; myne aanhoudende verkeerdheid verdiende nog zwaarer ftraf, en ik zoude zelfs met vermaak myne bezittingen tot Suzanna zien overgaan; Maar arm, veracht, kan ik my nu aan haar vertoonen? al was ik zelfs verzeekerd, dat zy my, na de vorige beledigingen, zoude willen aannemen.

C A S T L E, *tegen Arabella.*

Mejuffrouw! Ik heb op het voorftel van zulk een aanzienlyk gefchenk, als gy my de eer deedt aan te bieden, met eene eerbiedige verwondering gezwe- gen, omdat de al te fterke bewegingen van myn hart myne tong voor eenige oogenblikken boeiden, en ik weet inderdaad nóg geene woorden te vinden, om u myne vuurige dankbaarheid voor zulk eene gadelooze en onverdiende gunst te betuigen. Ik zal dat

dat niet ondernemen. Den Hemel om zyne dierbaarste zegeningen over u, en alle de eerbied-waardige Heeren van het gezelschap, waar in ik de eer heb my te bevinden, onophoudelyk aan te loopen, en myne lieve kinderen, vooral myne dochter, in dit zelfde Godsdienstige werk met my te doen deelen, is alles wat ik kan, en ik durf ook zeggen, dat het dat is, wat ik zal. Ondertusfchen heb ik, op uw voorftel, Mejuffrouw, geen oogenblik in beraad genomen om uw kostelyk gefchenk eerbiedig af te slaan, omdat noch ik noch myne dochter rykdommen noodig hebben; 't Is de herftelling van haare en myne eer, 't is het uitwifchen van de aangewreven fmet, wat zy en ik blyven begeeren. Tot dat oogmerk kan misfchien thans uwe aangeboden gunst dienen, tot dat oogmerk verzoek ik 'er u tegenwoordig om, mits dat ik daar zulk een gebruik van moge maaken, als ik zal goedvinden.

ARABELLA, *hem het Portefeuille overreikende.*

Ik verheug my, Castle, u dit befluit te zien nemen, ontvang deze Papieren, voor zo verre myne toefteming betreft, in onbepaalden eigendom; gebruik dezelve tot die eindens, als gy zult goedvinden.

CASTLE, *zig tot Eduard richtende.*

Ik heb u reeds gezegd, dat gy den Vader van Suzanna voor u ziet, myn Heer; Gy hebt derhalven, uit hoofde van myn onderfelden dood, geene Gerechtelyke vervolgingen te duchten; Gy hebt die zelfs niet te vreezen wegens de gepoogde vervoering

ring myner dochter. Wy hebben besloten in alles het diepste stilzwygen te bewaaren , en buiten de huisgenooten, die allen onder den eed genomen zyn, weet niemand, wat my of myne dochter wedervaren is. Ik verklaar u dus, op dit oogenblik, voor vry; Gy kunt gaan of blyven, naar dat uw verlof en de dienst van het Regiment u veroorloven. Maar nu hebben Wy met malkander in 't byzonder wat te vereffenen. Ik ben ook een oud Krygsman, myn Heer, en weet, in zaaken van eer, van geen marchandeeren; Daar vertoonen zig derhalven maar twee middelen om ons geschil te beslechten, en die zyn of uw bloed, of uwe hand voor Suzanna Castle. — Maar weet, Eduard Harwood, dat ik geen gedwongen bruidegom voor myne dochter begeer! De liefde alleen moet hier bepaalen; Gy moet haar als het voorwerp, dat gy meest op aarde bemint, met een eerbiedig berouw te voete vallen, of zy moet nooit de uwe worden. — Ik heb hier uwe geheele fortuin in myne hand: Het komt my wettig, en zonder eenige bepaaling, toe, en ik zou met dezen schat ligtelyk een aanzienlyken staat aan myne dochter kunnen bezorgen, terwyl gy, door uwe eigen schuld, op den oever der behoefteigheid gebracht, zo gy in uwe wanhoop niet een spoedig einde zocht en vindt, een arm en elendig leven bleeft voortflepen; Of zo gy, door berouw, over de belediging ons aangedaan, genoopt, myne dochter en my om vergiffenis en om haare hand verzocht, zou elk dat berouw met reden wantrouwen, en het zelve als eene spyt wegens het verlies van uw fortuin, en eene pooging om het weér te krygen, aanmerken; Die mis-

mistrouwde vergoeding zou derhalven onze eer slechts gebrekkig herstellen; Ik weet daar een ander middel op; Ik zal zien, of gy nog gevoelig zyt voor de waare eer, en of uw hart myne dochter waardig is? (*Hy geeft hem een toegevouwen papier, en vervolgens het Portefeuille, over.*) Zie daar is de huwelyks-beloofte, welke gy myne dochter hebt gegeven! En zie daar is uws Vaders nalatenschap! Ryk, en Vry, kunt gy tegenwoordig kiezen wat gy goedvindt, en uw hart alleen moet u bepalen.

A R A B E L L A .

Welk een verwonderlyk man is Castle! myn vader heeft 'er my dikwils, maar nog niet genoeg, van gesproken.

M E R C H A N T .

Verwonderlyk inderdaad! Nu keur ik goed, dat gy hem de geheele nalatenschap van myn Zwager Harwood hebt toegeschikt! My dacht eerst, dat dezelve verdeeld hadt moeten worden, maar Grandison is ryk genoeg.

EDUARD HARWOOD, *die tot nu roerloos heeft gestaan, werpt zig voor Castle op zyne kniën.*

Ach! Myn Heer! — Ik kan niet — neen dat ben ik niet waardig. — ô Myn Heer! neem, bid ik, uwe geschenken weder aan, laat my over aan de elende, die ik verdiend heb. — Of — mag ik nog eenige hoop voeden? — Strek uwe gunst nog verder uit, en wordt myn Vader!

A G T S T E T O O N E E L.

BERNOIS, ARABELLA, MERCHANT, GRANDISON, CASTLE, EDUARD HARWOOD, PHILIPS.

PHILIPS, *ſchielyk opkomende, tot Grandiſon.*

Myn Heer, het eeten Hoe! Heer Eduard voor de voeten van myn Vader!

CASTLE, *Eduard doende opryzen, en hem ombelzende.*

Myn Zoon! — Houdt ſteeds uw plicht voor oogen, en gy zult gelukkig zyn.

BERNOIS.

Het geen gy hoort, Philips, verklaart u gedeelyk het geen gy zaagt.

EDUARD HARWOOD.

Myn Heer, dit zy de eerſte gunst, die gy my als Vader bewyſt; Suzanna moet de beziſter van dit Portefeuille zyn. Het was voor Haar geſchikt; Het komt Haar toe.

CASTLE.

Ik zal u dan te wille zyn.

MERCHANT.

Uwe Zuster wordt ryk, Philips! de geheele natalenſchap van myn Schoonbroeder Harwood!

BER-

BERNOIS.

Eduard Harwood wordt deugdzaam, Philips, en gy noemt hem eerlang Broeder! — Maar wy zyn allen vrolyk, heer Grandifon! Gy alleen staat peinzende.

GRANDISON, *zyne oogen telkens op Arabella staande.*

Gy twyffelt niet, myn Heer, of ik in de algemeene blydschap deel neme;... Maar gy weet ook de oorzaak. . . .

BERNOIS.

Ja, myn vriend, ik weet die. — Kom myne dochter, de gevoelens van den Heer Grandifon zyn u bekend.

ARABELLA.

En ik zal, in de levendige aandoeningen van vreugde, welke het tegenwoordig tooneel in ons allen verwekt, niet schroomen eene bekentenis van de myne te doen, daar ik, buiten dat, zo ligt niet toe zoude gekomen zyn. Byaldien ik myne hand aan eenig man ter wereld geven wilde, zou de heer Grandifon de man zyn, wien ik verkiezen zoude. Hy heeft in al den omgang, welchen ik met hem gehad heb, myne hoogste achting gewonnen, ja ik heb hem dikwils met eene eerbiedige verwondering aangehoord of beschouwd;... Maar die achting zelve, die eerbied, . . . Vergeef het my, Vader, ik ken myne zwakheden, ik voel myne kleinheid, en de heer Grandifon verdient eene vrouw, die Hem waardig is.

B E R N O I S .

Ik zie myne dwaaling ; ik ben thans overtuigd , dat de vereeniging tusfchen u en dien Heer onmogelyk is ; Hy heeft te veel eerbied voor u om u zyne liefde te durven verklaaren ; Gy koestert te groote hoogachting voor hem om het te durven waagen hem weder te beminnen ! Zie daar een dubbel beletzel om ooit of ooit een huwelyk tusfchen u beiden te treffen . Is het zo niet Arabella ?

A R A B E L L A .

Ach Vader ! is dit een onderwerp om te boerten ? Ik fpak ernstig .

G R A N D I S O N .

Arabella !

M E R C H A N T .

Mejuffrouw Arabella ; Gy weet , dat ik het bezoek van myn Heer uw Vader en u , voor tegenwoordig , in 't byzonder heb te danken aan deszelfs oogmerk om myn langoed op te nemen , en daar over , ingevolge den last van een Vriend , met my te handelen . Ik heb hem al vroeg verklaard , dat ik my beraaden had , en Villa franca niet verkopen wilde , maar verlangde om het weg te fchenken . Ik bid u my te vergunnen , om het u met mynen Zoon aan te bieden .

A R A B E L L A , *ontfeld.*

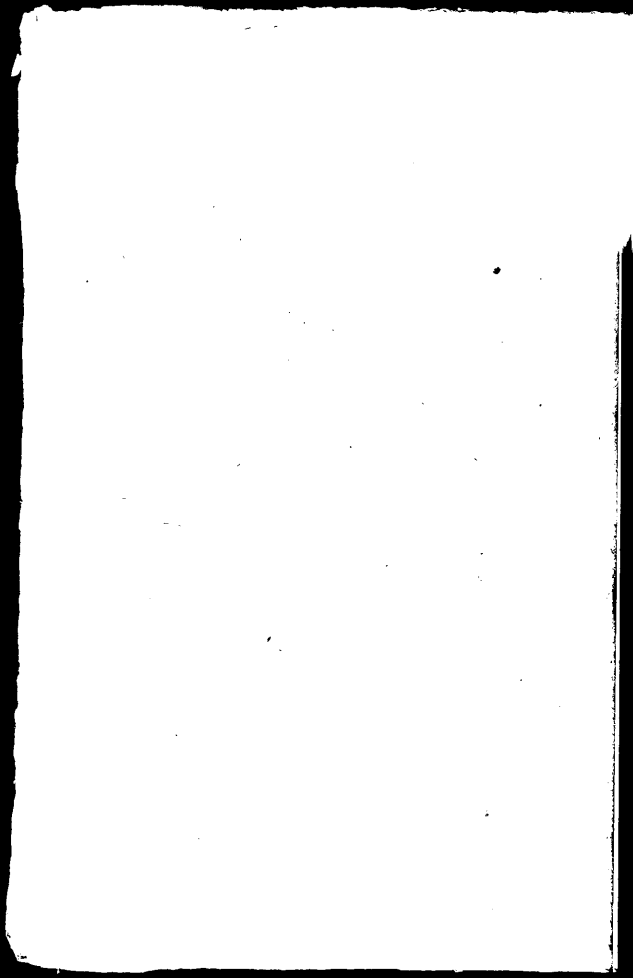
Myn Heer !

B E R -

BERNOIS.

Laat ons het overige aan tafel verhandelen; Wy zullen met ons allen vryën, en 't Jawoord moet 'er van de middag uit; Myne Arabella heeft haaren Vader nog nooit iets geweigerd. (*Grandison biedt Arabella de hand, en vertrekt met haar, terwyl Bernois vervolgt.*) Nooit heb ik zo veel waar genoegen aan eenigen disch gesmaakt, als ik my voorstel dat wy allen aan dezen zullen genieten.

E I N D E.

DE

NIEUWSGIERIGE VROUWEN.

TOONEELSPEL

IN

DRIE BEDRYVEN.

Naar het Hoogduitsche van den Schryver van
DE GRAAF VAN OLSBACH.

V E R T O O N E R S .

ELHUIZEN.

Mevrouw ELHUIZEN.

CAROLINA, hunne Dochter.

LEANDER, Minnaar van CAROLINA.

GRUNSBURG.

Mevrouw GRUNSBURG.

ARISTUS.

DAMON.

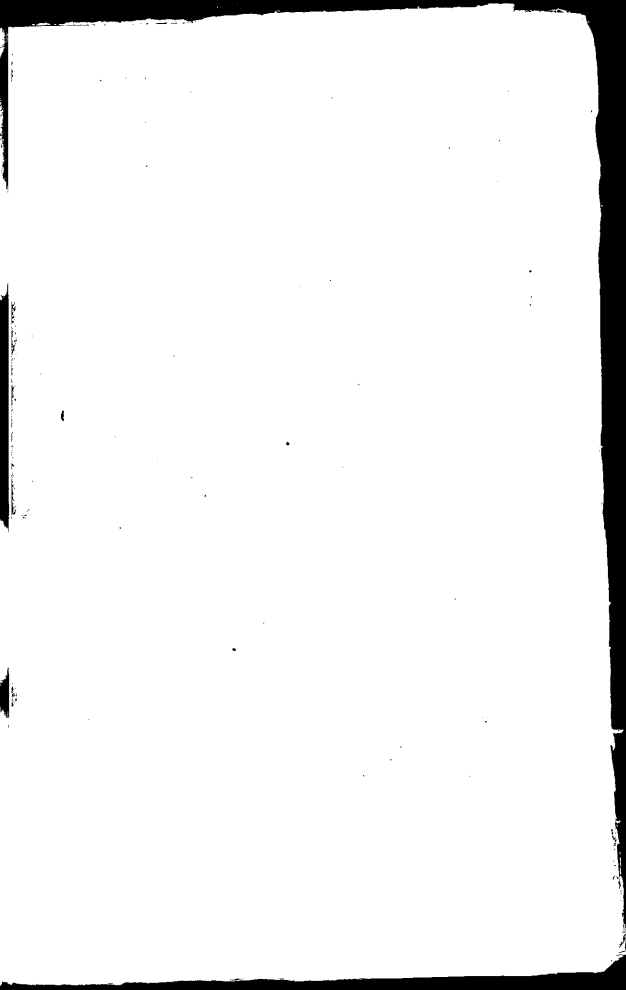
VALERIUS.

LIZETTE, Kamenier van Mevr. ELHUIZEN.

MARTEN, Bediende van VALERIUS.

PIETER, Bediende van ELHUIZEN.

Andere Bedienden van ELHUIZEN.

Van der Vliet, 1811, p. 100.

DE BERTUS.

Wat is dat voor een geweld!

DE NIEUWSCHEIJDE VROUWEN. IIIe. Bcd. VIIe. Scen.

D E

NIEUWSGIERIGE VROUWEN.

T O O N E E L S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

*Het Tooneel verbeeldt een Kamer met Gestotene
deuren. ELHUIZEN leest in een boek, LEAN-
DER en ARISTUS speelen op het Dam-
bord, GRUNSBURG zit te roken.*

G R U N S B U R G.

Wel nu, myne Vrienden! hoe staat de party?

L E A N D E R.

Zo even heb ik Dam gekregen.

A R I S T U S.

En op 't oogenblik zal ik het ook hebben.

G R U N S B U R G.

't Is net party egaal; dat is een rechte fryd.

L E A N D E R.

Ja zeker, want wy fryden om de Eer.

G R U N S -

GRUNSBERG.

Ja, niet om geld.

LEANDER.

En op dien voet bestaat ook ons gezelschap; zonder dat was het lang verslooid, of ten minsten waren eenigen van ons reeds geruineerd; — Ik blaas u. (*Zy spelen voort.*)

GRUNSBERG.

Daar is nog een groote zaak, die veel toebrengt om ons gezelschap in stand te houden.

LEANDER.

Dat wy daar in geene Vrouwen toelaten?

GRUNSBERG.

Ja, zy zyn daar ook recht boos om.

ARISTUS.

Ik blaas uw Dam.

LEANDER.

Waarom?

ARISTUS.

Om dat gy deze schyf niet geslagen hebt.

LEANDER.

Het is waar, gy hebt gelyk; — Om dat ik van de Vrouwen begin te praaten, verlies ik het spel.

GRUNSB.

G R U N S B E R G.

Ik geloof, dat wy het verstand zouden verliezen,
zo zy 'er by kwamen.

L E A N D E R.

Ik hoop de party nog te winnen. (*Zy Spelen voort.*)

A R I S T U S, *tegen Grunsberg.*

Hou hem maar aan de praat, gy doet 'er my
dienst mede. Anders kan ik de party niet winnen.

L E A N D E R, *tegen Grunsberg.*

Spreek maar voort, gy hindert my niet.

G R U N S B E R G.

Wat denkt gy, dat onze Vrouwen wegens ons ge-
zelschap wel het meest tegenstaat?

L E A N D E R.

Wat haar meest ontrust, is de begeerte om te
weten, wat wy hier doen?

G R U N S B E R G.

Dat is waar, myne Vrouw plaagt my den gantschen
dag op dit point; en of ik haar al zeg, dat wy niets
doen, zy wil het toch niet geloven.

L E A N D E R.

Zo gaat het my ook, met myne Minnares; zy laat
my geen rust; ik verdraag alles, wyl ik haar bemin,
maar dat kan ik zeggen, dat zy my martelt.

G R U N S-

G R U N S B E R G.

Ik, die zo geduldig niet ben, heb 'er dikwils zwaare woorden over met myn Vrouw, en ik vrees dat het nog erger zal lopen.

L E A N D E R.

Dam. Het is een bedroefde zaak met de Vrouwen, zy willen alles weten.

G R U N S B E R G.

En het is niet genoeg, dat men haar de waarheid zegt; Zo zy niet alles met eigen oogen zien, geloven zy toch niet.

L E A N D E R.

Waaragtig, zy maaken dat men zyn geduld verliest, men moet zo verliefd zyn als ik om het te verdragen.

E L H U I Z E N.

Myn Heeren, ik hoor daar een discours dat my mede aangaat, en daar ik ook iets van zeggen kan. (*Hy staat op.*)

G R U N S B E R G.

Plaagt uwe Vrouw u dan ook?

E L H U I Z E N.

Vraag dat maar aan myn Vriend Leander, myne Vrouw zwygt nooit.

L E A N D E R.

Ja Moeder en Dochter plagen ons als om slyd.

E L.

E L H U I Z E N.

Myne Dochter maakt het nog al zo erg niet, maar met myne Vrouw is het erg.

G R U N S B E R G.

Zo dat gy fomtyds net zo ongeduldig zult worden als ik?

E L H U I Z E N.

Neen, myn Vriend, dat word ik nooit; Ik word niet kwaad; ik maak myn bloed niet heet, ik wil niet, dat de gekheid van myne Vrouw eenige hinder aan myne gezondheid toebrengt.

G R U N S B E R G.

Men moet fomwyl wel kwaad worden!

E L H U I Z E N.

Elk kan dat doen zo als hy goedvindt.

L E A N D E R.

Weet gy het dan niet? Elhuizen is een groot Philofoof.

G R U N S B E R G.

Het is niet genoeg een Philofoof te zyn om het onophoudelyk gevraagd van eene nieuwsgierige Vrouw te verdragen; men moet daar toe een Stoïcus wezen.

E L H U I Z E N.

Wat is dan een Stoïcus?

G R U N S B E R G.

Wat weet ik het? Een Kwast?

ELHUIZEN.

Die arme Philosophen! hoe worden die mishandeld! De Stoïcynen, by welken de waare Gelukzaligheid in de uitoeffning van deugd bestaat, noemt men Kwasten!

GRUNSBURG.

Ik verstaat niets van de Philosophie, ik schat myn weinige Rust veel hooger, dan alle de Regels van Plato.

LEANDER, *opstaande.*

Ieder leeft in onze vriendelyke byeenkomsten naar zyn eigen zin, en brengt zyn tyd aangenaam door met dat geene, wat hem een geoorloofd genoegens verschafft; Myne Genie is voor het verstandelyke; Ik speel gaarne zulke spelen daar het geluk minst deel aan heeft; De Wiskunde, de Meetkunde, en de Tekenkunst, behaagen my meest, en hierin zoek en vind ik myne troost, wanneer myne Schoone moeijelyk op my is. — Ik ben eventwel vrolyker, wanneer zy wel te vreden van my gescheiden is. Verschoon, heer Elhuizen, den man, die met uwe dochter slaat te trouwen, zo te spreken! Gy ondervindt het zelf, alle Vrouwen hebben haare goede en kwade oogenblikken.

ELHUIZEN.

Ja, ja, men moet zo Philosophisch zyn als ik, om haare eigenzinnigheid zo onverschillig te kunnen dulden.

G R U N S B E R G.

Myne Vrienden, zo gy voort wilt gaan van de Philoſophie te ſpreken, zo gaa ik in eene andere kamer zitten; Ik kom hier om my, na uitgeſtaane verdrietelykheden in myn huis, een weinig te vermaaken.

L E A N D E R.

Waar beſtaat dan uw vermaak in?

G R U N S B E R G, *vriendelyk.*

In een goede middag- of avond-maaltyd.

L E A N D E R.

Willen wy dezen avond hier ſamen eeten?

G R U N S B E R G.

Ik ben van de party; Wat zegt gy 'er van heer Philoſooph?

E L H U I Z E N.

De Philoſophie is geen vyand van onſchuldige vermaaken.

L E A N D E R.

Daar komt heer Valerius; wy zullen hem verzoeken, dat hy ons wat klaar laat maaken.

G R U N S B E R G.

Hy is een braaf, eerlyk, man, hy is de ſtichter van ons vergenoegd gezelfchap; hy bezorgt alles in onze byeenkomsten; hy geeft ons goed eeten, en ik vrees dat hy 'er zelf ſchade by lydt.

LEANDER.

Die partytjes, daar Hy de bestiering van heeft,
zyn my altyd de aangenaamste.

GRUNSBERG.

Hy neemt 'er nooit Vrouwen by, en daar heeft
hy groot gelyk in.

ELHUIZEN.

Daar door behouden wy onze Vryheid.

TWEEDE TOONEEL.

De vorigen, VALERIUS.

*(Zy gaan Valerius te ontmoet, geven hem de band,
en zeggen allen, gelyk by mede:)* Amicitia.

VALERIUS.

Weet gy, myne Heeren, dat het reeds middag is?

LEANDER.

Dan is het tyd van scheiden.

ELHUIZEN.

Leander, wilt gy van middag by my eeten.

LEANDER.

Als 't u gelieft.

VALERIUS.

Wanneer gaat het huwelyk aag?

L E A N D E R.

Dat zal van de heer Elhuizen afhangen.

E L H U I Z E N.

Het zal spoedig voortgaan.

G R U N S B E R G.

Wy zouden gaarne van avond in gezelschap by u spyzen, zoudt gy ons zulks, als voor dezen, wel willen vergunnen?

V A L E R I U S.

Zeer gaarne, hoe sterk zullen wy zyn?

G R U N S B E R G.

Met ons Vyven.

V A L E R I U S.

Zeer wel: ik zal alles wel bezorgen. Wy moeten eens ter deeg vrolyk zyn.

E L H U I Z E N.

Kom laat ons gaan heer Valerius! Amicitia.

(*Allen als boven.*) Amicitia.

D E R D E T O O N E E L.

V A L E R I U S. *Hier na* M A R T E N.

V A L E R I U S.

Om het vermaak te hebben van by myne Vrienden te zyn, getroost ik my gaarne wat omflags; Marten, waar zyt gy?

MARTEN.

Hier ben ik, Heer Patroon.

VALERIUS.

Gy moet van avond een maalyd bezorgen.

MARTEN.

Voor hoe veel Perzoonen, myn Heer?

VALERIUS.

Voor vyf, zes, acht . . .

MARTEN.

't Zal geschieden.

VALERIUS.

Maak het wat proper, Marten, dat ik 'er by myne Vrienden eer mede inleg. Het is billyk, dat zy voor hun geld wél behandeld worden; en ik wil 'er liever uit myn zak wat by leggen, dan dat het niet in orde zou zyn.

MARTEN.

Ja dat, weet ik, is uwe wyze van denken!

VALERIUS.

ô Ja! Niets verheugt my meer op de waereld dan goede Vrienden te zien, en vooral die van dit voortreffelyk gezelschap; met dezen verdryf ik aangenaam den tyd, vry van tweedracht en buiten dwang.

MARTEN.

Ach myn waarde Patroon, als gy wist wat men al
voor

voor wonderlyke historien van uwe geslotene samenkomsten uitsproeit! De een zegt dit, de ander dat; voornamelyk de Vrouwen! Die sterven van verlangen om daar in te worden toegelaten, daar te zien, te horen. . . .

V A L E R I U S.

Zy zullen daar nooit inkomen; Dit is een van de wetten van 't Genootschap, wie geen lid is, heeft den vryen toegang niet: doch de Vrouwen nimmer.

M A R T E N.

Dat komt my onbegrypelyk voor.

V A L E R I U S.

Wees voorzichtig, onderslaa u nooit Vrouwen hier in te laten, of ik jaag u uit den huis.

M A R T E N.

Vergeef het my, myn lieve Patroon, gy zyt een Vrouwen-hater! Maar wees, bid ik, ook voorzichtig! ik heb veelen gekend, die geen Vrouwen mogten lyden, en naderhand 'er zo op verzet wierden, dat

V A L E R I U S.

Ik ben geen Vrouwen-hater; ik zie haar gaarne; In myne jeugd heb ik 'er zeer veel werks van gemaakt, en, zo de gelegenheid zig aanboodt, weet ik niet, waar ik nog toe besloot? Voor 't overige geloof ik, dat de vriendschappelyke genegenheid veel edeler en minder gevaarlyk is; Dog, zo men dezelve ongeschonden wil bewaaren, zo moeten daar geene

Liefde-intrigues onder gemengd worden. By Vrouwen volgt gewoonlyk op de eerste drift koelheid of minyver; allengs verdwynt de Liefde, en eindelijk wordt de aangenaame verblyfsplaats des vergenoegens veranderd in een poel van tweedragt. Dit is ten minften het gemeen beloop; en nu verftaat gy den geheelen famenhang van zaaken.

MARTEN.

Voor een gedeelte heb ik het verftaan.

VALERIUS.

Het is genoeg, zo gy deze woorden flechts verftaat; Ik wil hier geen Vrouwen in gelaten hebben.

(Hy vertrekt.)

MARTEN.

Wyl Gy begeert dat hier geen Vrouwen zullen komen, zo zal het ook niet gefchieden. (*Stil.*) „ My „ ligt meer gelegen aan de gunst van een Heer, die „ my zo wel behandelt, en aan de voortduuring van „ een gezelfchap, daar ik zo veel voordeel van ge- „ niet, door het ruim verval, dan aan eene enkele „ omkoop-penning.”

VIERDE TOONEEL.

Verbeeldt een Kamer in 't huis van Elhuizen.

Mevr. ELHUIZEN, CAROLINA.

Mevr. ELHUIZEN.

Daar zitten wy nu als naar gewoonte; Het is haast
één

een uur, en myn fraaije heer Gemaal komt nog niet t'huis.

C A R O L I N A.

Hy zal iets noodzakelyks te doen hebben.

Mevr. E L H U I Z E N.

't Is zeker dat hy weer in dat vervloekte gezelschap is.

C A R O L I N A.

Dat kan wel zyn, dat hy zig daar met Leander bevindt; Zy zyn 'er meestal te famen, geloof ik.

Mevr. E L H U I Z E N.

Maar wat doen zy daar toch zo dikwiis?

C A R O L I N A.

Zy moeten zig daar wel diverteeren, want zy verzuinen geen dag.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik geloof dat zy 'er om huid en hair speelen.

C A R O L I N A.

Ik vrees altyd Mama

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat vreesst gy?

C A R O L I N A.

Dat 'er Vrouwsperzoonen by zyn.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zy willen immers geene Vrouwen hebben!

C A R O L I N A.

Zy zeggen dat wel, maar zy laten het ons niet zien.

Mevr. E L H U I Z E N.

Neen, neen, dat zyn maar jaloersche gedagten van u; ik zeg u dat zy speelen.

C A R O L I N A.

En ik zeg, dat zy liefdens Intrigues hebben.

Mevr. E L H U I Z E N.

Goed. Ik zal 'er wel agter komen.

C A R O L I N A.

Maar Mama, op wat wys?

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik zal hen op 't onverwagte overvallen.

C A R O L I N A.

Ach! ik wilde dan gaarne mede gaan.

Mevr. E L H U I Z E N.

Aan jonge Meisjes is dat niet geoorloofd, ik ga 'er alleen, en daar na zal ik u alles zeggen.

C A R O L I N A.

Ja, maar gy zult my de waarheid niet zeggen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik doe wel, ik zal u alles vertellen, ik wil zien wie speelt, en wie niet speelt.

CAROLINA.

Daar zullen Vrouwsperfonen by zyn, en dat zult my niet zeggen.

Mevr. ELHUIZEN.

De Speelders denken veel om Vrouwsperfoonen!

CAROLINA.

Maar indien eens het groot oogmerk hunner byeenkomst ware niet om te speelen, maar alleen om by die Vrouwlieden te zyn!

Mevr. ELHUIZEN.

Gy weet niet wat gy zegt.

CAROLINA.

Als ik ergens een voorgevoel van heb, ben ik zeker, dat het zo uitkomt.

VYFDE TOONEEL.

De vorigen, Mevr. GRUNSBERG.

Mevr. GRUNSBERG.

Mag men binnen komen?

Mevr. ELHUIZEN.

Uwe dienares, Mevrouw Grunberg. Hoef om dezen tyd hier; wilt gy met ons eeten?

Mevr. GRUNSBERG.

Ik kom alleen, om u in vertrouwen te zeggen, dat ik eindelyk ontdekt heb, wat onze Mannen in hun geheim gezelschap doen.

Mevr.

Mevr. ELHUIZEN.

My dunkt ik zie hen al als razende menschen
speelen.

Mevr. GRUNSBERG.

Neen dat doen zy niet.

CAROLINA.

Het zal zo zyn als Ik gezegd heb; Vrouwspers-
zoonen hebben zy by zig.

Mevr. GRUNSBERG.

Neen, gy bedriegt u beide; ik ben van alles on-
derregt. Hoor maar, dog vooral onder ons. (*Zagt.*)
Zy zoeken de Lapideforum.

CAROLINA.

Wat is dat?

Mevr. GRUNSBERG.

Dat is een Steen, die noemt men, den Steen...
den Steen der Wyzen.

Mevr. ELHUIZEN.

Weet gy wel, dat zulks zeer mogelyk kan zyn;
Myn Man verstaat de Philosophie, hy zal daar gewis
de Prefident van zyn.

CAROLINA.

Maar, Mevrouw Grunberg, hoe zyt gy het toch
te weten gekomen.

Mevr.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik zal u alles vertellen, maar gy moet my beloven zulks vooral geheim te houden.

Mevr. E L H U I Z E N.

Heb daar geene vrees voor.

C A R O L I N A.

Van my kunt gy verzeekerd zyn.

Mevr.. G R U N S B E R G.

Ik ging van de morgen vroeg na myn Naaister, om te zien of myn groene sak klaar was, gy weet toch welke sak dat ik meen?

Mevr. E L H U I Z E N.

Ja, ja! die, daar uw Man niets van wist.

Mevr. G R U N S B E R G.

Juist. Catharina hadt my dezelve bedorven, daar op zeide myne Tante, Nigtje, zeide zy, het is jammer dat men u dat schoone kleed bedorven heeft, gy moet het laten veranderen, zeide zy; wys my dan maar een goede Naaister, zeide ik: op 't oogeblik, zeide zy; gaa maar na Sara Lammers, zeide zy, en toen heb ik opgeschreven waar zy woonde.

Mevr. E L H U I Z E N.

Gy zyt dus reeds vroeg uitgegaan, en hebt toen van den Steen der Wyzen hooren vertellen?

Mevr. G R U N S B E R G.

Wagt maar, maak my niet in de war, ik heb toen
die

die naaister by my laten komen; zy kwam ook ten eersten, ik wees haar het kleed, zy paste het my aan, en floeg, verschrikt, de handen te zamen, toen zy het zo bedorven zag. Ja, in der daad

C A R O L I N A.

Maar om tot de zaak te komen!

Mevr. G R U N S B E R G.

Op 't oogenblik. Stoor my niet! Mevrouw Grunberg, zeide zy, ik zal het kleed wel maken dat het u zal passen, daar op nam zy het kleed mede. Nu, wat meent gy wel? 't Is van daag al veertien dagen, en zy heeft het my nog niet weder gebragt; Maar zo is dat naaisters volkje, zy beloven altoos, en houden nooit hun woord. Zy zullen my nog gek maaken.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik bid u, maak dat wy tot de zaak komen, vol-doe myne nieuwsgierigheid!

Mevr. G R U N S B E R G.

Als ik toch om die naaister denk, meen ik raazende te worden.

C A R O L I N A.

Spreek toch niet meer van die naaister, en kom liever tot de zaak zelve.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ja, ik zal u aanstonds vertellen, wat ik omtrent de Lapideforum ontdekt heb; die naaister woont . . .

naast.

naast . . . gy weet toch waar die dikke Melkboerin zit, daar digt by die Uidraagster?

Mevr. E L H U I Z E N.

Ja! maar verder.

Mevr. G R U N S B E R G.

Nu goed, de naaister woont nog drie huizen aan dezen kant, na de fleeg toe, eer men, aan 't bekken komt.

C A R O L I N A.

Waaragtig, Mevrouw Grunsberg, gy maakt dat ik mislyk wordt.

Mevr. G R U N S B E R G.

Men moet evenwel een zaak in orde verhaalen. Gy dient dan te weten

Z E S D E T O O N E E L.

De vorigen, L I Z E T T E.

L I Z E T T E, *tegen Mevr. Elhuizen.*

Ach Mevrouw!

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat is 't? Wat is 't?

L I Z E T T E.

Nu weet ik alles.

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat dan?

LIZETTE.

Van het huis daar ginter... Ik weet alles.

Mevr. GRUNSBERG.

Wy weten het al voor u. Zy zoeken de Lapidoforum.

LIZETTE.

Ach! ik dagt het wel.

Mevr. ELHUIZEN.

Zy spelen, niet waar?

LIZETTE.

Neen, Mevrouw.

CAROLINA.

Zy hebben Vrouwlieden by zig.

LIZETTE.

Nog minder, ik ben agter alles gekomen maar
— fil.

Mevr. ELHUIZEN, *tegen de anderen.*

Stil.

LIZETTE.

Zy willen ... maar om 's hemels wil!

CAROLINA.

Maak toch zo veele omstandigheden niet.

LIZETTE.

Zy willen een schat graven.

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N.

Loop, dat is niet waar.

L I Z E T T E.

En daar loopt vry wat Tovery onder.

C A R O L I N A.

Waarlyk?

L I Z E T T E.

Het is gewis waar, ik weet het zeeker.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik heb daar ook van hooren spreken, dat zy het Aurum Disputabile zoeken; dat heet een schat graven.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ja, ja, dat zal wel zo zyn.

Mevr. G R U N S B E R G, *tegen Lizette.*

Hoe zyt gy het te weten gekomen?

L I Z E T T E.

Ik zal het u zeggen; maar... stil: laatst is die arme Man, die alle Vrydagen....

Mevr. G R U N S B E R G.

Toe, wees toch niet wydlopig.

L I Z E T T E.

Neen, dat is myn gebrek niet; Gy weet dat die arme menschen over al rond lopen, ik zeide zo tot

XII. DEEL.

H

hem:

hem: Lamme, waar zyt gy dan geweest, dat ik u in zo veel dagen niet heb gezien? Ik heb, antwoordde hy my, een zekere kuil helpen uitspitten, niet ver van een zeker huis; — en aanfonds heb ik het geraden.

Z E V E N D E T O O N E E L.

De vorigen, P I E T E R.

P I E T E R.

Gelieft Gy te komen eeten, Mevrouw? myn Heer is t' huis.

Mevr. E L H U I Z E N.

Waar is hy dan zo lang geweest?

P I E T E R.

Waar zou hy geweest zyn? in zyn gewoonlyk gezelschap.

Mevr. E L H U I Z E N.

Maar wat doen zy toch in dat vervloekte gat?

P I E T E R.

Ja, zo gy dat weten wilt, Mevrouw, moet gy 't hem zelve vragen.

Mevr. E L H U I Z E N, *tegen Pieter.*

Kom hier, hoor eens.

P I E T E R.

Wat is het?

Mevr. E L H U I Z E N, *stil tegen Pieter.*

Wordt 'er gespeeld?

P I E -

P I E T E R.

Ja, zy speelen.

Mevr. E L H U I Z E N, *stil.*

„ Ik heb het wel gedagt.”

C A R O L I N A, *stil tegen Pieter.*Zeg my eens: verdryven zy den tyd met geen Vrouw-
lieden?

P I E T E R.

Ik geloof van ja.

C A R O L I N A, *stil.*

„ Myn voorgevoel heeft nooit gemist.”

Mevr. G R U N S B E R G.

Pieter.

P I E T E R.

Wat moet ik doen Mevrouw?

Mevr. G R U N S B E R G, *stil tegen Pieter.*

Zy zoeken de Lapideforum, niet waar?

P I E T E R.

Ja, ja, fororum zoeken zy.

Mevr. G R U N S B E R G, *stil.*

„ Ik wist het wel:”

L I Z E T T E.

Zeg my eens Pietje.

PIETER.

Wat zal ik zeggen?

LIZETTE, *fil tegen Pieter.*

Is het niet waar, dat zy een fchat graven?

PIETER.

Ja, zy graven.

LIZETTE.

Dan heb ik toch de waarheid verteld.

PIETER, *fil.*

„Als men maar altoos ja zegt, zo zyn ze altyd te vreden.”

Mevr. GRUNSBURG.

Beken het my Pieter, hebt gy myn Man gezien?

PIETER.

Ja.

Mevr. GRUNSBURG.

En is hy nu t'huis gekomen?

PIETER.

Ja, ja, altoos ja, zo lang als ik leef.

(Hy vertrekt.)

Mevr. GRUNSBURG.

Dan moet ik ook fchielyk gaan, myne waarde Vriendinnen, als ik nog iets kan ontdekken, zal ik 'er u aanstonds bericht van geven.

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N.

Maar met den Steen der Wyzen, dat zal toch zoo niet zyn?

Mevr. G R U N S B E R G.

Dat zou zo niet zyn! Het is meer dan al te waar; de broeder van den Opperman was by de Naaister, en die verhaalde, dat de Meester van zyn broeder in het bewuste huis was gegaan om Distilleer-ketels te zetten, en daar na hadden zy zeer veel glas opgekogt; en de Peet-Oom van myn Naaister zeide, dat men met Distilleer-ketels en Glas den Steen der Wyzen maakte, en die Naaister is een Vrouw, die zulke zaaken verstaat: en ik, als ik wat zeg, zoo moet het ook waar zyn.

(Zy vertrekt moeielyk.)

L I Z E T T E.

Geloof my, zy weet niet wat zy zegt; In Ketels kan men Visch koken, en in glazen geeft men te drinken; De Lammie heeft my gezegd, dat zy een kuil uitgraven: en ik heb van zo veel menschen gehoord, dat zeer dicht by dat huis een schat verborgen ligt, en daar zullen zy gewis na graven, en als ik wat zeg, zo zeg ik het met grond.

(Zy vertrekt.)

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik geloof dat geen van ons allen wat weet.

C A R O L I N A.

Elk onzer wil, dat het dat geene zy, dat zy zig inbeeldt.

Mevr. E L H U I Z E N.

Het komt my voor, dat ik hen allen met de kaarten in de handen zie.

C A R O L I N A.

En ik ben zo overtuigd, dat alles op Liefdes-Intrigues uitkomt, als ik verzeekerd ben dat ik leef.

(Zy vertrekt.)

A G T S T E T O O N E E L.

Mevr. E L H U I Z E N, *daar na* E L H U I Z E N.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zy blyft ook al by haare meening, maar zy zullen schielyk zien, dat ik alleen het geraden heb; daar komt de onwaardige Speelder.

E L H U I Z E N.

Terwyl ik deze Rekening, Lieve Vrouw, in orde breng, zult gy zo goed zyn het eeten te laten opbrengen. (*Hy gaat aan een tafeltje zitten.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Gy wilt misfchïen narekenen, hoe veel gy verloren hebt?

E L H U I Z E N.

Leander zal met ons eeten: laat dus een bord meer opzetten.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ja, ja, gy vraagt Gasten: gy zult zeker gewonnen hebben.

E L.

E L H U I Z E N.

Vier en zestien, tien en vyftien. (*Hy fcbryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik weet, ik weet alles wat in de geheime kamers
gefchiedt.

E L H U I Z E N.

Zo? dat is my lief. (*Hy fcbryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Gy brengt uw gantsche huisgezin in 't ongeluk.

E L H U I Z E N.

Ei, voorzeeker niet Mevrouw. (*Hy fcbryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Het spel is de ondergang van geheele familiën.

E L H U I Z E N.

Daar wordt by ons niet gespeeld. (*Hy fcbryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Daar wordt niet gespeeld?

E L H U I Z E N.

Neen, in der daad niet; Vyf en twee is zeven.
(*Hy fcbryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat wordt 'er dan gedaan?

E L H U I Z E N .

In 't geheel geen kwaad. (*Hy ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N .

Zo 'er niets kwaads gefchiedt, waarom mag dan uw Vrouw niet mede gaan?

E L H U I Z E N .

Dan konde 'er iets kwaads uit ontſtaan. (*Hy ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N .

Zo? gy onbefchaamde!

E L H U I Z E N .

Viermaal vier is zestien. (*Hy ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N .

Verwenscht zy de dag, dat ik u heb genomen.

E L H U I Z E N .

Het is al laat. (*Hy ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N .

Hoe dat? Laat?

E L H U I Z E N .

Ik meen dat wy moeten gaan eeten, en dat het reeds laat is.

Mevr. E L H U I Z E N .

Ja het wordt tyd dat ik u verlaat, en dat gy alleen blyft.

E L H U I Z E N.

Daar zult gy my een grooten dienst meê doen.
(Hy *ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Maar myn aangebracht goed?

E L H U I Z E N.

Niets, niets, gaa maar heen. (Hy *ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat? Niets?

E L H U I Z E N.

Ik ben nu aan myne rekening bezig, ik kan my
met u niet ophouden. (Hy *ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik wil weten, wat men daar in dat huis doet?

E L H U I Z E N.

Men bevindt 'er zig zeer wel, om u te dienen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Uw gezelfchap beftaat uit goddelooze menſchen.

E L H U I Z E N.

Daar komen geene Vrouwen by.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zyn dan de Vrouwen goddelooze menſchen?

E L H U I Z E N.

Ik zeg dat niet, ik zeg maar, dat zy by ons niet komen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zo men haar den toegang vergunde, zou alle achterdocht ophouden.

E L H U I Z E N.

De Vrouwen hebben altyd kwaade gedachten.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zo men ons maar bekende, men doet dit of dat.

E L H U I Z E N.

Maar daar geschiedt niets.

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat wordt 'er dan gedaan?

E L H U I Z E N.

Zestien en zes is twee en twintig, en acht...

Mevr. E L H U I Z E N, *stoot hem aan den arm.*

Acht Duivels die u zullen halen.

E L H U I Z E N.

ó Daar hebt ge nu myn facit uitgeveegd.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik mogt u vervloeken.

E L H U I Z E N.

En ik ook. (*Hy ſchryft.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

Goddellooze Man!

E L H U I Z E N.

Drie en drie is zes.

Mevr. E L H U I Z E N.

Denkt gy dat het altyd zo gaan zal?

E L H U I Z E N.

Myne Rekening is klaar. (*Hy ſtaat op.*)

Mevr. E L H U I Z E N.

• Wat hebt gy dan toch voor een Rekening gemaakt?

E L H U I Z E N.

Dat is u om 't even; ik ben daar meé klaar.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zo behandelt gy my?

E L H U I Z E N.

Aan tafel, aan tafel!

Mevr. E L H U I Z E N.

Hatelyk ſchepzel. . . .

E L H U I Z E N.

Mag ik u bidden: aan tafel.

(*Hy vertrekt.*)

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N .

Onwaardige! Hy wordt niet boos; hy antwoordt niet, en doet my van spyt barsten. Ach! die vervloekte zamelplaats! dat verwenscht gefloten hok! ik wil 'er by zyn, ik wil het zien, ik wil het weten, ik zal het weten, al zou het my het leven kosten.

(Zy vertrekt)

N E G E N D E T O O N E E L .

C A R O L I N A , L E A N D E R .

C A R O L I N A .

Neen, laat my gaan. (Zy wil vertrekken)

L E A N D E R .

Blyf toch, bid ik, ontvlucht my niet, myn waarde Carolina.

C A R O L I N A .

Gy bemint my niet!

L E A N D E R .

Hoe kunt gy my zulks verwyten?

C A R O L I N A .

Zo gy my beminde, zoud gy my wel zeggen, wat in dat huis omgaat?

L E A N D E R .

Ik heb u zulks gezegd; wel tienmaal gezegd en gezworen; niets gaat 'er om.

C A .

CAROLINA.

Byaldien 'er niets omging, zou 'er ook niemand naar toe gaan.

LEANDER.

Ik meen alleen, dat men daar niets doet, dat uwe nieuwsgierigheid waardig is.

CAROLINA.

Ja nu verftaa ik u, daar fteekt een geheim achter, gy moogt daar niet van fpreken.

LEANDER.

Neen, waaragtig niet, daar is niets geheims in.

CAROLINA.

Zo dat waar was, zoudt gy my de waarheid openbaaren.

LEANDER.

Ik zeg u de waarheid. Men fpreekt over de Nouvelles, die men gehoord heeft, men leest goede boeken, men fpaelt een kaartje, of damfpel, zonder bedoeling om 'er geld mede te winnen; fomwylen eeten wy 's avonds te zamen; men brengt eenige uuren in goed gezelfchap, met goede Vrienden, door, en dat is het al.

CAROLINA.

By alle deze aangenaamheden hebt gy het voor naamfte vergeten.

L E-

LEANDER.

Wat meent gy daar mede?

CAROLINA.

Dat gy ook den tyd met Vrouwsperfoonen verdryft.

LEANDER.

Gy bedriegt u zeer, daar worden in 't geheel geen Vrouwen toegelaten.

CAROLINA.

Wat geloof ik niet.

LEANDER.

Ik zweer het u op myn eer.

CAROLINA.

Ik geloof het evenwel niet.

LEANDER.

Carolina, gy doet my onrecht! Ik verdien dat wantrouwen niet.

CAROLINA.

Wilt gy, dat ik alles zal gelooven, wat gy my zegt?

LEANDER.

Ja, dat moest gy doen.

CAROLINA.

Nu, neem my dan eene enkele reis mede, en laat het my zien, dan zal ik u gelooven.

LE-

L E A N D E R.

Dan zou ik u weinig dank moeten weten voor het vertrouwen, 't geen gy in my stelde.

C A R O L I N A.

Ik doe het niet anders ; Zo ik het niet zie, geloof ik het niet.

L E A N D E R.

Zo het van my alleen afhing, wilde ik het gaarne u ten gevalle doen.

C A R O L I N A.

Maar wat verhindert u dan?

L E A N D E R.

Het verbod van myne Medebroederen.

C A R O L I N A.

Dat verbod is een kwaad teken.

L E A N D E R.

Hoe dat?

C A R O L I N A.

Zo ras gy begeert, dat het voor ieder een, die niet van de uwen is, gefloten zal zyn; zo moet 'er gewis iets ongeoorlofd gefchieden.

L E A N D E R.

Maar, wat denkt gy dan, dat het is?

C A R-

CAROLINA.

Niets als Vrouwsperzoonen, en dat altoos.

LEANDER.

Als 'er Vrouwen by ons kwamen, zouden immers de Buuren haar zien in- en uit- gaan.

CAROLINA.

Zy komen 'er in Mans kleederen.

LEANDER.

Gy houdt ons voor liederlyke en ondeugende menschen.

CAROLINA.

Zo gy deugdzame menschen waart, zoudt gy u zo niet verbergen.

LEANDER.

Kan dan geen Genootschap onder goede Vrienden bestaan zonder vervolgd te worden!

CAROLINA.

Die groote geheimhouding verwekt met recht achterdocht.

LEANDER.

Wat houden wy dan geheim? Ik zeg u immers dat 'er Niets omgaat!

CAROLINA.

Verwenscht zy dat eeuwig Niets!

LE-

L E A N D E R.

Geloof my toch, myne lieve Carolina, wees be-
daard.

C A R O L I N A.

Laat my gaan.

L E A N D E R.

Behandel uwen Minnaar zo hard niet.

C A R O L I N A.

Gy myn Minnaar!

L E A N D E R.

Ja, ben ik het niet?

C A R O L I N A.

Neen, vertrek maar, ik heb niets met u te doen.

L E A N D E R.

Maar waarom dan?

C A R O L I N A.

Om dat gy my de waarheid niet wilt bekennen.

L E A N D E R.

Het gaat my aan 't verstand! het geen ik u gezegd heb, is de waarheid; ik zweer het u by alles wat heilig is.

C A R O L I N A.

Mans Eeden! Ik geloof u niet.

LEANDER.

Dat gaat te ver!

CAROLINA.

Dat gaat te ver; en dus bemoei ik my niet meer met u.

LEANDER.

Ach! dierbare Carolina, heb medelyden met my!

CAROLINA.

Ik weet van geen medelyden, vertrek!

LEANDER.

ó Hemel! waar is die tedere liefde, die gy my be-
ruigde?

CAROLINA.

Weet gy het Spreekwoord niet? de Liefde lyd
geen dwang.

LEANDER.

Ik u dwingen, ik, die u meer dan my zelve be-
minne?

CAROLINA.

Is dat geen dwang genoeg, van een Meisje te ver-
gen, dat zy geloove zonder het te zien! Gy mar-
telt my.

LEANDER.

Ik u martelen? hoe zou ik daar toe in staat zyn?

C A

C A R O L I N A.

Met de grouwzaamste , met de heftigste, nieuwsgierigheid van de wereld.

L E A N D E R.

Ik wilde dezelve gaarne bevredigen, zo ik maar konde.

C A R O L I N A.

Gy kunt het , zo gy maar wilt.

L E A N D E R.

Liefste Carolina.

C A R O L I N A.

Het is nog tyd , wilt gy my de waarheid zeggen?

L E A N D E R.

Ik zoude u , om alles in de wereld , geen leugens willen verhalen.

C A R O L I N A.

Wat doet gy dan in uw gezelschap?

L E A N D E R.

Niets!

C A R O L I N A.

Verwenscht moogt gy zyn! Gy en uw Niets.

(Zy vertrekt.)

TIENDE TOONEEL.

LEANDER. *Daar na* LIZETTE.

LEANDER.

„ Ik bemin haar teder, maar ik moet daarom myne
 „ Vrienden niet beledigen; ik zal haar nooit in ons
 „ gezelschap mede nemen; maar ik wil liever dat ge-
 „ zelschap verlaten, dan haare Liefde verliezen;
 „ ik zal 'er dezen avond voor het laatst, wyl de
 „ maalyd befteld is, na toe gaan, en dan nooit meer,
 „ om Carolina niet te vertoornen.”

LIZETTE.

Ik bid u, zeg my toch, wat scheelt onze Juffrouw,
 dat zy 'er zo bedroefd en verdrietig uitziet?

LEANDER.

Zy pynigt my, zy pynigt zich zelve, zonder eeni-
 ge oorzaak.

LIZETTE.

Dat arme Meisje! Is het dan zo bezwaarlyk haar te
 bevredigen?

LEANDER.

Hoe kan ik haar bevredigen?

LIZETTE.

Met haar de waarheid te zeggen, en haar te ont-
 decken, wat gylieden in dat gezelschap uitvoert.

LEANDER.

Ik heb het haar gezegd, maar zy gelooft my niet.

L I -

L I Z E T T E,

Zo gy haar de waarheid zeide, zoude zy u wel gelooven.

L E A N D E R.

Nu, maakt gy my het hoofd ook nog warm? komt gy my nu ook met uwe verwenschte nieuwsgierigheid aan boord?

L I Z E T T E.

Dat behoef ik niet te doen, want ik weet reeds alles.

L E A N D E R.

Zo gy alles weet, zo weet gy ook, dat onder ons geen kwaad geschiedt.

L I Z E T T E.

't Zyn alle goede zaaken, die gy uitwerkt!

L E A N D E R.

Nu, zeg dat dan aan Carolina; zeg haar, dat zy geen kwaade achterdocht voede.

L I Z E T T E.

Men zou maar iets moeten doen, en terstond zou zy te vreden zyn.

L E A N D E R.

En wat dan?

L I Z E T T E.

Het haar maar eens te laten zien.

LEANDER.

Myne Vrienden dulden geen Vrouwen; En hoe denkt gy ook, dat het voor eene eerbaare Juffrouw pasfen zou, alleen in gezelschap van Mans te zyn?

LIZETTE.

Dat is wel waar, maar dat was wel te helpen; ik kon 'er in haare plaats gaan, alles zien, en daar na naaukeurig en getrouw alles overbrengen.

LEANDER.

Maar daar mag geen Vrouw inkomen.

LIZETTE.

Ik kon my als een Mansperfoon verkleeden.

LEANDER.

Ik geloof, dat gy nog veel nieuwsgieriger zyt dan Carolina zelve.

LIZETTE.

Gy bedriegt u; ik weet reeds alles, en ben in 't geheel niet nieuwsgierig; maar als ik haar zeide: de zaak is zo en zo; zo zou zy my gelooven, zy zou te vreden zyn, en u naderhand nooit meer plaagen.

LEANDER.

Het kan niet geschieden.

LIZETTE.

Nu, zo dat niet geschieden kan, weet ik nog iets, dat insgelyks niet zal kunnen geschieden.

L E-

L E A N D E R.

Wat meent gy dan?

L I Z E T T E.

Uw Huwelyk met Carolina.

L E A N D E R.

Waarom niet?

L I Z E T T E.

Wyl zy zulks voorgenomen heeft; zy gelooft u niet, en als ik haar niet van de waarheid kan overtuigen, zo wil zy nergens meer van hooren.

L E A N D E R.

En ik zal zo veele brave Vrienden beledigen, om zo eene belachelyke bevrediging door u te doen bewerken.

L I Z E T T E.

Ach! myn Heer, het is wel te zien, dat gy haar niet regt liefhebt.

L E A N D E R.

Ik bemin haar meer dan my zelven.

L I Z E T T E.

Minnaars, die oprecht beminnen, willen alles voor hunne Schoonen doen.

L E A N D E R.

Begryp, dat ik om haar te vreden te stellen myn

woord moet verbreken.... Neen, ik ben een eerlyk Man, ik kan zulks onmogelyk doen.

L I Z E T T E.

Ik weet niet, wat ik 'er van denken zal, gy zyt een braaf jong Heer, ik beklaag u, ik wilde haar en u beiden gaarne dienen.

L E A N D E R.

Goed, bedenk maar een middel....

L I Z E T T E.

Wy willen het zo maken: ik zal aan Carolina zeggen, dat ik daar geweest ben, dat ik alles heb gezien, dat ik alles weet, en als ik op deze wyze bekrachtig al het geen gy haar hebt gezegd, zo zal zy 't gelooven, zy zal zig te vreden houden, en gy zult beiden vergenoegd zyn.

L E A N D E R.

Zo is het goed, gy zyt een verstandig Meisje.

L I Z E T T E.

Ziet gy wel, zo ik maar iemand dienst kan doen, begin ik terstond met jokkens te vertellen, een zaak die ik anders om geen duizend dukaten zou willen doen.

L E A N D E R.

Ik heb daar niets tegen; Zo een jokken een goed oogmerk heeft, en niemand benadeelt, zo kan men dien laten pasfeeren.

L I Z E T T E.

Maar ditmaal zal ik my geweld moeten aandoen.

L E A N D E R.

Gy zult ook voor de aangewende moeite door my beloond worden.

L I Z E T T E.

Daar zullen wy nader over spreken.

L E A N D E R.

Vaar wel, Lizette.

L I Z E T T E.

Maar hoor nog eens , ik wilde ook toch niet gaarne , dat Carolina my van bedrog konde overtuigen ; het zou my dus lief zyn , dat ik konde bewyzen , dat ik werkelyk daar geweest was.

L E A N D E R.

Gy moet elders een boodfchap gaan doen , en haar daar na wys maken , dat gy daar geweest zyt.

L I Z E T T E.

By voorbeeld , om welken tyd ?

L E A N D E R.

Wat weet ik het ; 's avonds , of tegen den avond.

L I Z E T T E.

Is het dezen avond dan Vergadering ?

LEANDER.

Ja, wy foupeeren van den avond te zamen.

LIZETTE.

Om wat uur?

LEANDER.

Wy komen om zes uren by malkander, en voor tien en gaan wy niet naar huis.

LIZETTE.

Goed, ik zal dezen avond na een myner Vriendinnen gaan, en haar naderhand zeggen, dat ik daar ben geweest.

LEANDER.

Voortreffelyk! nu wy zien malkander weder.

(Hy wil gaan.)

LIZETTE.

Maar zo zy my eens vroeg, hoe of het daar in 't huis uitzag, zo moest ik haar daar wat van kunnen zeggen.

LEANDER.

Wat zoudt gy haar willen zeggen?

LIZETTE.

By voorbeeld, klopt, of beld men aan deur? Hoe komt men in 't huis?

LEANDER.

Een ieder van ons heeft zyn sleutel.

L I -

L I Z E T T E.

Dus zal onze Heer ook de zyne hebben?

L E A N D E R.

Zeekerlyk, myn Heer Elhuizen heeft zyn sleutel, net zo als een ander.

L I Z E T T E, *ter zyde.*

Het is my lief dat ik dat weet. (*Tegen Leander.*)
Is het een sleutel voor een pypflot.

L E A N D E R.

Neen, maar hy is zo kunstig gemaakt, dat men niet ligt een diergelyke vinden zou. De heer Valerius laat dezelve zo vervaardigen.

L I Z E T T E.

Hy doet daar zeer wel aan; dog ik wilde haar nog wel iets meer zeggen; by voorbeeld, is de trap dicht by de deur?

L E A N D E R.

Daar is geen trap, de kamer is gelyks vloers, en de deur is, by 't inkomen, aan de rechter hand.

L I Z E T T E.

De deur van de kamer zal ook wel met een slot voorzien zyn?

L E A N D E R.

Ja, en daar toe hebben wy een byzonderen sleutel, dien wy gemeenlyk met dien van de huisdeur te zamen binden.

L I

L I Z E T T E.

Hoe veel kamers zyn 'er?

L E A N D E R.

Drie kamers, en een keuken.

L I Z E T T E.

Daar zal ook nog wel een Provifie-kamer, of een ander klein kamertje, zyn.

L E A N D E R.

Neen, daar is niets meer; maar gy fchynt alles zeer naaukeurig te willen weten.

L I Z E T T E.

Vooral niet, ik vraag het alleenlyk om daar door te kunnen bewyzen, dat ik 'er geweest ben, by voorbeeld, daar zullen ook fchoorfteenen zyn?

L E A N D E R.

Ø Ja, ieder kamer heeft zyn fchoorsteen.

L I Z E T T E.

Bedden zullen 'er niet zyn?

L E A N D E R.

Bedden? Neen wy flapen 'er nooit.

L I Z E T T E.

Waar legt gy uwe Overrokken en uwe Hoeden dan neêr?

L E-

L E A N D E R.

Daar hebben wy kasfen voor.

L I Z E T T E.

Groote kasfen daar veel kleeren in kunnen hangen.

L E A N D E R.

Ja, maar gy zyt al te nieuwsgierig.

L I Z E T T E.

Ik nieuwsgierig? niets minder dan dat, het geschiedt alleen om te kunnen zeggen, dat ik 'er geweest ben. Waar eet gy 's avonds? in de achterfte kamer?

L E A N D E R.

Ja! adieu, ik durf den heer Elhuizen niet langer na my laten wagten.

E L F D E T O O N E E L.

L I Z E T T E.

Gaa maar heen, ik weet nu genoeg, als ik myn Heer de Sleutels kan ontmoffelen, 'er inkomen, en my verbergen, zonder gezien te worden, zo zal ik 'er wel achter komen, of zy een fchat graven, of wat zy anders doen. Zy willen geene Vrouwen toelaten! Daar moet wat kwaads achter fteeken; wy Vrouwen zyn de ziel van de famenleving, en daar geen Vrouwen mogen komen, daar vrees ik... daar vrees ik... dog... Het is een wonderlyke zaak, ik ben 'er nieuwsgierig na... en het mag kosten wat het wil, ik zal my van deze verschrikkelyke nieuwsgierigheid verlossen.

Einde van het eerste Bedryf.

T W E E-

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

Het Tooneel verbeldt een kamer in 't huis van Grunsberg, een Rok van hem hangt over een stoel.

Mevr. G R U N S B E R G, *alleen.*

Wat een opdier is toch myn Man! men kan in 't geheel niet met hem spreken; aanstonds schreeuwt en raast hy, maar hy mag zo veel schreeuwen en vloeken als hy wil, hy moet my zeggen, wat men in dat Huis doet, of ik loop van hem weg, en gaa by myne moeder. Het spyt my maar dat die Faktoor 'er aanstonds by kwam, daar door kan ik niet wel doorspreken, maar zo dra de Faktoor weg is, zal ik myn moed eens ter deeg aan hem koelen. Maar daar is juist het kleed, dat hy van de morgen vroeg aan hadt: ik moet eens zien of hy niets in de zakken heeft, daar ik iets uit zoude kunnen ontdekken? Ik doe het anders van myn leven niet; want van natuur ben ik in 't geheel niet nieuwsgierig. (*Zy doorzoekt de zakken.*) Daar is een neusdoek... met een knoop 'er in! waarom zou hy die knoop gemaakt hebben? ik wilde wel eens weten wat die knoop te beduiden heeft!... maar... mischien ontdek ik het nog. Wat zyn dat voor sleutels? ik heb die nooit gezien, — tot het huis behooren ze niet; ja, ja, dit maakt myn agterdogt nog grooter; zo hy my niet zegt wat dit voor sleutels zyn, dan raaken wy aan den dans.

dans. — Hier is een biliet... dat moet ik lezen; ten minsten zien, aan wien, en van wien, het geschreven is. „ Aan myn Heer, de Heer Grunsberg, in „ eigen handen;” Laat eens zien wie aan hem schryft, „ uw waare vriend Valerius.” Bestig! dat is een van die geheime Kalanten.

(Zy leest.)

„ Ik zende u hier nevens de twee nieuwe Sleutels, dewyl ik, tot meerder zekerheid, de sloten heb doen veranderen; hebbende myn Bediende „ zyne twee Sleutels van de oude sloten verloren; „ Wy verwachten u morgen op den bepaalden tyd.

Vaarwel. . . .

Voortreffelyk: dit zyn de Sleutels van het vervloekte huis: ik moet ze hem afnemen, ik moet 'er onverwacht na toe gaan, en hen op de daad betrappen, maar... zyn het de nieuwe of de oude? van wat datum is het briefje: den twintigste dezer, het zyn zonder twyffel de nieuwe, daar komt hy... daar komt hy, ik geef ze hem niet weder. (*Zy steekt het briefje weer in de zak van de rok, maar de Sleutels in de baare.*)

T W E E D E T O O N E E L.

GRUNSBURG, Mevr. GRUNSBURG.

G R U N S B U R G.

Is de knecht nog niet weder te rug gekomen?

Mevr.

Mevr. GRUNSBERG.

Zo hy weer gekomen was, zoudt gy hem zien.

GRUNSBERG.

Een vriendelyk antwoord!

Mevr. GRUNSBERG.

Even zo als uw vraag. Gy ziet dat de knecht hier niet is, en vraagt my, of hy niet te rug gekomen is?

GRUNSBERG.

Ik vraag het u, om dat ik dacht dat gy hem misschien ergens hadt na toe gezonden, het schein my onmogelyk, dat hy nog niet weer t'huis zoude zyn.

Mevr. GRUNSBERG.

Als men dien Luiwammes ergens na toe zendt, blyft hy uren uit.

GRUNSBERG.

Ik moet op het oogenblik uit, en wilde my gaarne aankleden.

Mevr. GRUNSBERG.

Daar is uw rok, gy kunt hem zelf aantrekken.

GRUNSBERG.

Help my! (*Hy trekt zyn Japon uit.*)

Mevr. GRUNSBERG.

Gy kondt het my wel beleefder vragen!

GRUNSB-

G R U N S B E R G, *spottend.*

Genadige Vrouw, ik folliciteer u alleronderdanigst my een weinig te helpen.

Mevr. G R U N S B E R G.

Waar moet gy toch zo fchielyk na toe? (*Zy helpt hem.*)

G R U N S B E R G.

Ter plaatfe daar ik hoognodig ben, Mevrouw!

Mevr. G R U N S B E R G.

Ja, ja, dat geloof ik, gy zult moeten blaazen.

G R U N S B E R G.

Wat blaazen? ben ik dan een Postillon?

Mevr. G R U N S B E R G.

Zo moet men zig redden; men houdt zig of men my kwalyk verftaat. — Gy zult in den kleinen Oven moeten blaazen.

G R U N S B E R G.

In wat voor oven? Ik verftaa u niet.

Mevr. G R U N S B E R G.

Men heeft my gezegd, dat gy, in uw geheim Gefelfchap, den Steen der Wyzen zoekt.

G R U N S B E R G.

Wat voor een Steen? Gy zyt een Zottin, en die u
 XII. DEEL. K zulks

zulks gezegd heeft, is ook zot, of heeft u voor 't
Lapje gehouden.

Mevr. GRUNSBERG.

Maar wat doet gy 'er dan?

GRUNSBERG.

Niets.

Mevr. GRUNSBERG.

Ik wil het weten.

GRUNSBERG.

Maar gy zult het niet weten.

Mevr. GRUNSBERG.

Ik zal niet eer rusten voor dat ik het weet.

GRUNSBERG.

Vrouw wordt toch niet mal.

Mevr. GRUNSBERG.

Ik wil, en moet, het weten.

GRUNSBERG.

Maak my niet driftig.

Mevr. GRUNSBERG.

Ik wil het weten.

GRUNSBERG.

Mevrouw Grunberg...

Mevr.

Mevr. G R U N S B E R G.

Heer Gemaal...

G R U N S B E R G.

Wees zo goed om den mond te houden.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik moet het weten.

G R U N S B E R G.

Het zal u berouwen, zo gy den mond niet houdt.

Mevr. G R U N S B E R G.

Zou ik het niet moeten weten?

G R U N S B E R G.

En gy...

Mevr. G R U N S B E R G.

En ik... ik moet het weten.

G R U N S B E R G, *wil haar een klap geven,
dog zy ontwykt hem.*

Mevr. G R U N S B E R G.

Ja u ten spyt moet ik het weten. (*Zy verwydert
zich wat.*)

G R U N S B E R G.

Ik zal u de beenen nog moeten breken.

Mevr. G R U N S B E R G.

Maar ik zal en moet het toch weten. (*Zich ver-
wyderende.*)

G R U N S B E R G.

Ik zweer u op myn Eer... *(Hy loopt baar na.)*

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik moet het weten. Ik moet het weten. Ik moet het weten. *(Zy sluit zich op in een kamer.)*

G R U N S B E R G.

Maar, ik doe beter dat ik heen gaa, want het bloed loopt my in den kop. *(Hy wil gaan.)*

Mevr. G R U N S B E R G. *Zy doet de deur open en steekt het hoofd 'er door.*

Ja Tyran! ik moet het weten.

(Grunsborg neemt een stoel en wil baar daar mee gooijen.)

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik zal het, doe wat je wilt, weten. *(Zy maakt de deur weer toe.)*

G R U N S B E R G, *geweldig.*

Ik kan niet meer! Neen... Onwaardig schepzel! Neen, gy zult het niet weten. *(Loopt na de deur.)* Neen; Karonje, neen! nooit zult gy het weten, neen!

Mevr. G R U N S B E R G, *uit de deur.*

Ja ik moet en ik zal het weten. *(Maakt de deur weer toe.)*

G R U N S B E R G.

G R U N S B E R G.

Nu kan ik het niet langer uithouden.

(Hy vertrekt.)

D E R D E T O O N E E L.

Verbeeldt een Kamer in 't huis van Elhuizen.

Mevr. E L H U I Z E N , L I Z E T T E.

L I Z E T T E.

Schielyk Mevrouw! Zo ik het u niet aanstonds zeggen kan, moet ik barsten.

Mevr. E L H U I Z E N.

Barst niet, en verhaal het my spoedig.

L I Z E T T E.

Ik ben achter alles gekomen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Waar achter?

L I Z E T T E.

Wegens het gezelschap, de kamer in dat huis...

Mevr. E L H U I Z E N.

In der daad, wel hoe dan?

L I Z E T T E.

Zy hebben alle hunne sleutels in den zak, wy moeten zien, dat wy die hun een van allen afsteelen.

Mevr. E L H U I Z E N.

En dan?

L I Z E T T E.

En dan weet ik wel wat ik doen zal, ik ben van alles onderrecht; ik ben in staat, in 't donker, met de oogten toegebonden, 'er in te sluipen, my te versterken, en alles te hooren.

Mevr. E L H U I Z E N.

Heeft myn Man ook sleutels?

L I Z E T T E.

Buiten twyffel, en na gedachten in zyn zak, dewyl zy ze alle dagen gebruiken, wy moeten maar zien hoe wy dezelve krygen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Zo hy ze in zyn Broekzak houdt, zal het moeilyk zyn.

L I Z E T T E.

Dat kan niet wel zyn, want de sleutel van de huisdeur zal te groot wezen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Hy heeft zig zedert eenigen tyd over dag niet ontkleed, wy moeten dus wachten tot hy van avond na bed gaat.

L I Z E T T E.

Het was beter, als wy hun dezen avond konden over-

overvallen, ik ben gewaar geworden dat 'er van avond een groot Soupé is.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik weet niet wat ik 'er om gaf, om hen te zien!

L I Z E T T E.

Wy moeten maar op middelen bedacht zyn.

Mevr. E L H U I Z E N.

Stil, daar komen zy.

L I Z E T T E.

Zoek wat uit te vinden, ik zal 't ook doen.

V I E R D E T O O N E E L.

*De vorigen, ELHUIZEN, CAROLINA,
LEANDER.*

C A R O L I N A, *tegen Leander.*

Bemoei u maar met uw eigen zaaken.

L E A N D E R.

Ziet gy wel myn Heer! hoe uwe dochter my bejegt?

E L H U I Z E N.

Myn waarde vriend, myn dochter is als al de rest, zy heeft haare goede, en haare kwaade, uren, gy moet het waar nemen even als het weer, gy moet van het goede gebruik maken, en u voor 't onweer in acht

nemen, gy moet den donder laten voorby gaan, en wachten tot de Zon weer schynt.

C A R O L I N A.

Myn Vader kan goeden raad geven.

Mevr. E L H U I Z E N.

Myn man is volmaakt geschikt om iemand raazend te maken.

E L H U I Z E N.

Lizette, myn zoete kind, zult gy ons niet wat Koffy bezorgen?

L I Z E T T E.

De koffy staat klaar, myn Heer! wilt gy die hier hebben?

E L H U I Z E N.

Ja, breng ze maar hier.

L I Z E T T E.

Op 't oogenblik. (*Ter zyde tegen Mevrouw Elhuizen.*) Hou maar goeden moed, zo wy slechts de sleutels bekomen, zal alles goed gaan.

(*Zy vertrekt.*)

E L H U I Z E N.

Wat ongelyk heeft Leander u toch aangedaan.

C A R O L I N A.

Niets, Vader.

E L H U I Z E N.

Niets? Hoe ziet gy hem dan met zulke scheele oogen aan?

C A R O L I N A.

Ik ben heden in myn kwaade uren.

E L H U I Z E N.

Myn Vriend, de Hemel ziet droevig, gy moet wachten tot de Zon weér schynt.

C A R O L I N A.

Die zal zo schielyk niet weér te voorfchyn komen.

Mevr. E L H U I Z E N, *tegen Elhuizen.*

Waarom kleedt gy u niet uit, en gaat op uw gemak zitten? de heer Leander zal dat immers niet kwalijk nemen.

L E A N D E R.

Ik bid, dat men zig om mynentwil in 't geringste niet belemmere.

E L H U I Z E N.

Ik gaa straks uit, ik houde 'er niet van om my zo dikwils uit en aan te kleden.

Mevr. E L H U I Z E N.

Moet gy zo schielyk uit? Waar dan na toe?

E L H U I Z E N.

Gy wilde zulks gaarne weten?

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik begreep dat men zulks aan zyne Vrouw wel zeggen kon.

E L H U I Z E N.

Ja, zo eene lieve, zagzinnige Vrouw, verdient wel dat men het haar zegt; ik moet aan den Edelman, die my gisteren een bezoek gaf, een Contra - Visite geven.

Mevr. E L H U I Z E N.

Meent gy dan, dat de rok, dien gy aan hebt, ordentelyk is om een statieuse Visite te doen? Gy moet een beteren aantrekken.

E L H U I Z E N.

Ik floor my niet aan zulke kleinigheden; dat is goed voor Salet-jonkertjes.

Mevr. E L H U I Z E N.

Weet gy wel, dat de Edellieden zeer op 't Ceremonieel gesteld zyn? hy zal het als eene kleinachting aanmerken.

E L H U I Z E N.

Hy kan denken wat hy wil, dat is my onverschillig.

Mevr. E L H U I Z E N.

Daar hebben wy 't weér, naauwlyks verzoek ik iets, of de weigering volgt 'er aanstonds op.

E L

E L H U I Z E N.

Myn waarde Leander, ik zag zeer gaarne dat uw
Huwelyk spoedig voltrokken wierdt.

Mevr. E L H U I Z E N, *ter zyde.*

„ Daar zal niets van gebeuren ”.

L E A N D E R.

Ik verlang naar dat oogenblik, maar myne lieve
Carolina bemint my niet meer.

C A R O L I N A.

Ik beminde u voor dezen, en zou u nog bemin-
nen, zo gy oprecht met my handelde.

Mevr. E L H U I Z E N, *tegen Elhuizen.*

Gy wilt dus geen ander kleed aantrekken?

E L H U I Z E N.

Neen Mevrouw! (*tegen Leander.*) Hebt gy haar
ook 't een of 't ander wys gemaakt?

L E A N D E R.

Ik heb haar altyd de waarheid gezegd, maar zy wil
my niet gelooven.

E L H U I Z E N.

Ó Dat is niets; Nieuwsgierigheid, en zo wat grillig-
heid, is het karakter der Vrouwen, maar dat moet zig
schikken, alles zal wel gaan.

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N.

Als gy dan volstrekt geen ander kleed wilt aantrekken, zo laat dit ten minsten een weinig uitkloppen, het zit vol stof.

E L H U I Z E N.

Gy hebt gelyk, myn 'allertieffte Vrouw, schuier my een weinig af, ik zal u daar van harten voor bedanken.

Mevr. E L H U I Z E N.

Kom hier, laat ik het u helpen uittrekken, zo gy wilt dat ik het zal affschuieren.

E L H U I Z E N.

Neen, neen, schuier my maar zo een weinig af, aan 't lyf, ik mag 'er zo veel omflag niet van maaken.

Mevr. E L H U I Z E N.

Dat kan zo niet; trek het uit.

E L H U I Z E N.

Neen, myn Waarde, geef u zò veel moeite niet, het is zo ook goed.

Mevr. E L H U I Z E N.

Daar hebben wy het weér! Van myn leven zal hy my myn zin niet geven.

E L H U I Z E N, *tegen Carolina.*

Myn lieve Dochter, mogt gy nooit zo eigenzinnig worden!

C A R O L I N A.

Vader, ik bid u, dat gy my met vrede laat.

L E A N D E R.

Zy is kwaad op my, buiten myn schuld.

E L H U I Z E N.

Dat is niets, dat is niets; Na eene kleine schermur-
seling is de vrede des te aangenaamer.

Mevr. E L H U I Z E N.

Gy wilt het dan niet uittrekken?

E L H U I Z E N.

Neen, Mevrouw!

Mevr. E L H U I Z E N.

Gy zyt een eigenzinnig, koppig, Man.

E L H U I Z E N.

Eene zoete liefkoozing! (*Tegen Leander.*) Wat
moet gy niet wenschen, dat uwe Minnares u ook
zulke lieve woordjes geve!

L E A N D E R.

Dat zou my zeer bedroeven!

E L H U I Z E N.

Ik denk 'er heel anders over. Ik zie liever dat een
Vrouw haare kwaadheid uitfort, dan dat zy pruilt. §

Mevr.

Mevr. ELHUIZEN, *ter zyde.*

„ Zyne bedaardheid zal my nog raazend maaken.”

VYFDE T O O N E E L.

*De vorigen, LIZETTE, met de Koffy, vervolgens
een KNECHT.*

L I Z E T T E.

Hier is de Koffy.

E L H U I Z E N.

Kom laat ons, als het mogelyk is, dezelve in rust
en vrede drinken.

LIZETTE, *ter zyde aan Mevrouw El-
huizen.*

Hebt gy niets kunnen uitrechten ?

Mevr. ELHUIZEN, *tegen Lizette.*

Neen, ik kan het zo ver niet brengen, dat hy zyn
kleed wil uitrekken.

E L H U I Z E N.

Kom laat ons gaan zitten. Koffy moet men zitten-
de drinken. Is hier niemand, (*tegen den Bedienden,
die komt.*) Stoelen.

(LIZETTE, nadert Elhuizen met de Koffy, nadat zy de anderen reeds bediend heeft. De Knecht brengt stoelen, en, daar by 'er een naast Elhuizen zetten wil, veinst Lizette, dat by haar aan den arm stoot, en gooit al de Koffy over 't Kleed van Elhuizen.)

L I Z E T T E.

Ach! ik onvoorzigtige! vergeef het my, myn Heer! hy stiet my aan myn arm: en het doet my leet.

E L H U I Z E N.

Het heeft niets te beduiden.

L I Z E T T E.

Schielyk, schielyk, schoon water.

E L H U I Z E N.

Ja, vryf het maar wat af.

L I Z E T T E.

Schielyk, geef het kleed hier. (Zy trekt hem zyn rok half met geweld uit.) „Nu is alles in order.” (Zy gaat 'er meê heen.)

E L H U I Z E N.

Geef my toch iets om zo lang aan te trekken; ik mocht verkouden.

Mevr. E L H U I Z E N, tegen den Knecht.

Breng het Kleed van myn Heer weêrom. „Li-
„ zette

„ zette heeft daar iets in 't werk gesteld, dat ik zo
„ wel niet geklaard zou hebben.”

E L H U I Z E N.

Het doet my leed dat de Koffy weg is, geef my
een ander kopje.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ziet gy hoe het gaat, als men zyne Vrouws zin
niet doet.

E L H U I Z E N.

Als ik uw zin gedaan had, zou het nog erger
zyn geweest, want dan had ik myn andere kleed,
dat zo teer van kleur is, bedorven.

Mevr. E L H U I Z E N.

Indien gy myn zin gedaan hadt, was dat alles niet
geschied.

E L H U I Z E N.

Leander, gy hoort het, onze Vrouwen willen, dat
wy in alles haaren zin moeten doen.

Z E S D E T O O N E E L.

De vorigen, De KNECHT, hier na LIZETTE.

*(De Knecht met een ander Kleed, 't geen by El-
huizen aantrekt.)*

E L H U I Z E N.

Nu Vrouw! zyt gy nu te vreden?

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N.

Nog niet. (*Ter zyde.*) „Ik vrees altyd nog, dat hy
„ na de sleutels vragen zal.”

L I Z E T T E.

Myn Heer! daar is uw Neusdoek, uw Snuifdoos,
en twee Sleutels.

E L H U I Z E N.

Zeer goed! (*Hy steekt alles in zyn zak.*)

Mevr. E L H U I Z E N, *tegen Lizette.*

„ De Sleutels ook?”

L I Z E T T E, *ter zyde.*

„ Ja, maar het zyn de rechte niet, ik heb ze ver-
„ ruild.

Mevr. E L H U I Z E N, *ter zyde.*

„ Dat is een drommels slim ding.”

E L H U I Z E N.

Lizette, ik heb nog geen Koffy gehad, geef my
toch een kopje.

L I Z E T T E.

Gaarne, myn Heer, maar daar is niets meer gebrand.

E L H U I Z E N.

Geduld, dan zal ik die elders moeten gaan drin-
ken.

MEVR. ELHUIZEN.

Gy zult ze in uw charmant gezelschap wel vinden!

ELHUIZEN.

Wilt gy met my gaan Leander?

LEANDER.

Als 't u gelieft. (*Hy ziet Carolina aan.*)

CAROLINA.

Gy ziet my aan? Gaa maar heen, ik zal u in 't geheel niet ophouden.

ELHUIZEN.

Myn Vriend, laat ons vertrekken, laat het onweér nu eerst voorby gaan, morgen is het weer schoon weder.

CAROLINA.

Noch morgen, noch ooit.

ELHUIZEN.

Nooit goed weér? nooit? altoos betrokken? altoos Stormen? Ach! myn lief dochtertje, zo ik maar een zekere klok wilde luiden, het zou schielyk 't mooiste weér van de wereld worden.

CAROLINA.

Hoe dat, Vader?

ELHUIZEN.

Luister wel toe: Ik — zal — u — laten — op — flui — ten — nu wat dunkt u?

C A-

C A R O L I N A.

My laten opsluiten?

Mevr. E L H U I Z E N.

Myne dochter opsluiten!

E L H U I Z E N.

Kom, laat ons gaan; dat was de stormklok, nu is het vuur op het dak.

Z E V E N D E T O O N E E L.

Mevr. E L H U I Z E N, C A R O L I N A, L E A N D E R,
L I Z E T T E.

C A R O L I N A, *tegen Leander.*

Hoort gy het wel? dat was ter liefde van u.

L E A N D E R.

Maar 't was myn schuld immers niet, Mejuffrouw.

Mevr. E L H U I Z E N.

Myn dochter opsluiten! Alſchoon zy met u niet trouwt, zal het haar toch aan geen man ontbreken.

L E A N D E R.

Dat wil ik gaarne gelooven, maar ik verdien deze verwytingen noch van u, noch van haar.

Mevr. E L H U I Z E N.

ô! Gaa maar heen, myn man wacht u al.

LEANDER.

Ik zal u gehoorzaam zyn, en vertrekken.

(*Hy wil gaan.*)

CAROLINA.

't Is zeer fraai, my zo te laten staan.

LEANDER, *wecrom keerende.*

Maar Mejuffrouw...

LIZETTE, *tegen Carolina.*

Laat hem toch gaan, ik moet u noodzakelyk wat vertellen.

CAROLINA, *tegen Lizette.*

Wat dan?

LIZETTE, *tegen Carolina.*

Scheep hem maar af, ik heb de Sleutels.

CAROLINA.

Ik brand van nieuwsgierigheid. (*Tegen Leander.*)
Zo gy gaan wilt, zo doe het, ik zal u niet ophouden.

LEANDER.

Zo gy het goed vindt, wil ik gaarne hier blyven.

Mevr. ELHUIZEN.

Neen, neen, gaa maar, myn Man wacht u.

LEANDER.

Hoe verkiest het Carolina ?

C A R O L I N A.

Dewyl myn Vader op u wacht, zo dient gy immers te gaan.

L E A N D E R.

Hy zal my nog niet wachten, ik kan my nog wel wat ophouden.

L I Z E T T E. *tegen Carolina.*

Stuur hem dan weg.

C A R O L I N A, *tegen Lizette*

Ik wilde hem toch niet gaarn chagrineeren. (*tegen Leander.*) Gaa nu maar met myn Vader, morgen zie ik u weder.

Mevr. E L H U I Z E N, *tegen Carolina.*

ô Hy behoeft die moeite niet te nemen.

L E A N D E R.

Ik zal u gehoorzaam zyn.

(Hy vertrekt.)

A G T S T E T O O N E E L.

Mevr. E L H U I Z E N, C A R O L I N A, L I Z E T T E.

C A R O L I N A.

Het zou my toch moeite doen hem te bedroeven.

L I Z E T T E.

Vrees niet, hy zal schieelyk weder komen.

CAROLINA.

Wat hebt gy my nu te zeggen?

Mevr. ELHUIZEN.

Waar zyn de Sleutels?

LIZETTE.

Hier zyn ze.

CAROLINA.

Wat voor Sleutels?

LIZETTE.

Stil, de Sleutels van 't huis der Geheinen; een van de huisdeur, en een van de kamerdeur.

Mevr. ELHUIZEN, *tegen Lizette.*

Laat ons gaan, laat ons gaan.

CAROLINA.

Ik gaa ook mede.

Mevr. ELHUIZEN.

Neen, het past u niet, gy moet t'huis blyven; wy zullen u alles vertellen.

CAROLINA.

Allerlieffte Moeder...

Mevr. ELHUIZEN.

Ik zeg u, dat het niet zyn kan, kom Lisette.

(Zy vertrekt.)

N E G E N D E T O O N E E L .

C A R O L I N A , L I Z E T T E .

C A R O L I N A ,

Myn lieve Lizette.

L I Z E T T E .

Verlaat 'er u op; Ik zal 'er na toe gaan, en gy
zult alles zo goed weten als ik.

C A R O L I N A .

Hoe zyt gy toch aan de Sleutels gekomen?

L I Z E T T E .

Ik heb die uw. Vader ontfozteld.

C A R O L I N A .

Wanneer?

L I Z E T T E .

Hebt gy dat kluchtig ongeluk met de Koffy niet
gemerkt? Toen...

C A R O L I N A .

Ik gaa ook mede.

L I Z E T T E .

- Uwe Moeder wil 't immers niet hebben.

C A R O L I N A .

Lizette! zo gy my lief hebt....

L 4

L 1-

L I Z E T T E.

Foel, hoe kunt gy zo nieuwsgierig zyn? heb geduld, gy zult van avond alles weten.

C A R O L I N A.

Zeg my toch of 'er Vrouwlieden by komen.

L I Z E T T E.

Heel wat anders, als Vrouwen, de fchat, de fchat!

(Zy *vertrekt.*)

T I E N D E T O O N E E L.

C A R O L I N A, *alleen.*

In myn gantschen leeftyd heb ik nooit zo veel verlangen gehad om iets te weten als nu dit; Maar wat helpt het, zy gaan, en ik moet t'huis blyven. En waarom mag ik niet gaan? wyl ik ongetrouwd ben! En daarom zou ik geen vertrouwen verdienen! Zo ik nu wilde weten wat myn Minnaar doet? wie zoude my dat kwalyk kunnen nemen! Wist ik maar hoe het aan te vangen? Het zal moeijelyk zyn myn Moeder van haar *begrip* af te brengen, als zy eens een zaak voor heeft, kan niets haar doen veranderen, en het moet 'er door, al zou de onderfte steen boven staan.

E L F D E T O O N E E L.

C A R O L I N A, L E A N D E R.

L E A N D E R.

Vergeef my...

C A R O L I N A .

Zyt Gy daar?

L E A N D E R .

Ja, Mejuffrouw, uw Vader is by den vreemden Heer, wien hy een visite moest geven, opgehouden; zy hebben zaken te verhandelen, en ik heb intusfchen de vryheid genomen, u weder te komen lastig vallen.

C A R O L I N A .

Ik moest u den rug toe keeren, gy verdiende zulks.

L E A N D E R .

Waarom dan, Mejuffrouw, wat heb ik dan misdaan?

C A R O L I N A .

Gy wilt my de waarheid niet zeggen.

L E A N D E R .

Daar blyft gy aanhoudend by, ik wilde 'er alles om geven, dat gy met uwe eigene oogen van myne oprechtheid overtuigd kondet worden.

C A R O L I N A .

Gy zoudt zulks wel kunnen, zo gy wilde.

L E A N D E R .

Op wat wys?

C A R O L I N A .

Breng 'er my heimelyk in.

L 5

L E-

LEANDER.

En zoudt gy daar alleen in willen zyn?

CAROLINA.

Neen, ik zou myn Kamenier meê nemen.

LEANDER.

In diergelyke gezelschappen pasfen geen Kameniers.

CAROLINA.

Dan kan myn Moeder mede gaan; zo gy haar dat verzoekt, zal zy 't zeeker doen.

LEANDER.

Verschoon my, lieve Carolina, ik heb het u zo dikwils gezegd, dat myne medebroeders geene Vrouwen dulden; en ik durf niet....

CAROLINA.

En gy duft hen, om mynentwil, niet vertoornen! Ik zie wel, dat u meer aan hun, dan aan my gelegen is; en uit dit grondbeginzel houde ik u voor een..... voor een Ontrouwen.

LEANDER.

Liefste Carolina, om u een bewys myner liefde te geven, zo zal ik 'er nooit geen voet meer zetten; ik bid u wees dan te vreden.

CAROLINA.

Gy zegt dat wel, maar gy zult 'er niet van daan blyven.

LE-

L E A N D E R.

Neen, ik beloof het u, ik zal 'er nooit weêr komen.

C A R O L I N A.

Dat is nog niet genoeg.

L E A N D E R.

Ik zal het met een Eed bevestigen.

C A R O L I N A.

Ik verlang geen Eed; ik wil een betere verzekering.

L E A N D E R.

Welke?

C A R O L I N A.

Beloofst gy my die te geven?

L E A N D E R.

Ja, als het van my afhangt.

C A R O L I N A.

Zeg my... maar draag zorg dat gy geene strecken gebruikt...

L E A N D E R.

Daar ben ik niet in staat toe.

C A R O L I N A.

Hebt gy ook zulke Sleutels als de anderen?

L E-

LEANDER.

Wat voor Sleutels?

CAROLINA.

Van de deur van 't huis, daar geen Vrouw in mag komen.

LEANDER.

Ja, ik heb die, ik wil het niet ontkennen.

CAROLINA.

Dat is de verzeekering die ik van u vorder; geef my die Sleutels.

LEANDER.

Maar... deze Sleutels... in uwe handen...

CAROLINA.

Zie eens, die fraaije oprechtheid, en de staat, die men op uwe beloften en Eeden maaken kan!

LEANDER.

Indien ik u wilde misleiden, zo kon ik u de Sleutels geven, en gaan 'er altyd met een myner Vrienden.

CAROLINA.

Ik geloof niet, dat gy, om my te bedriegen, de hulpmiddelen van een ander zoudt willen afbedelen; ontbreken u de sleutels, zo zult gy ook geen lust hebben om 'er meer te gaan. Indien gy my bemint, Leander, zo weiger my dezelve niet.

L E-

L E A N D E R.

Ach! Carolina, gy wilt my tot iets verleiden, 't geen gy my niet moet vergen, en 't geen ik om veel redenen niet kan doen.

C A R O L I N A.

Zyt gy van voornemen om 'er weder na toe te gaan, of niet?

L E A N D E R.

Ik verzeeker het u oprecht, dat ik 'er nooit weer gaan zal.

C A R O L I N A.

Wat zwaarigheid maakt gy dan, om my de Sleutels over te laten?

L E A N D E R.

Ik zal het u zeggen, deze Sleutels... zo zy in andere handen kwamen, konden veel kwaads uitwerken,

C A R O L I N A.

Ik beloof u, op myn Eer, dat zy in geene andere handen zullen komen; Zyt gy nu te vreden? ik hoop niet dat gy aan myne belofte twyffelt!

L E A N D E R.

Ach! waardste Carolina, verg het my niet.

C A R O L I N A.

Neen, dit is de laatste proef, daar ik uwe liefde op zal stellen; vertrouw my de Sleutels, of denk
niet

niet meer om my. Ik zweer u by alles wat heilig is,
dat daar geen veranderen aan zal zyn.

LEANDER.

't Is genoeg, daar zyn ze, bedroef my maar niet
meer.

CAROLINA.

Zy zullen in myne handen zeeker zyn.

LEANDER.

Ik smeek u, dat gy my by myne Vrienden niet
belachelyk maakt.

CAROLINA.

Heb daar geen zorg voor, ik ben nu te vreden.

LEANDER.

Ik hoop, dat gy nu overtuigd zyt, dat ik u op-
recht bemin!

CAROLINA.

Ja, nu geloof ik het, vergeef my, dat ik 'er een
oogenblik aan heb getwyffeld.

LEANDER.

Wanneer zal ik zo gelukkig zyn, u de myne te
mogen noemen?

CAROLINA.

Ik ben te vrede, als het myn Vader belieft.

L E A N D E R.

Ik zal het hem op 't oogenblik vragen, als gy het goed vindt.

C A R O L I N A.

Ja, zeg hem, dat het Onweêr voorby is, en dat de Zon weer begint te schynen.

L E A N D E R.

Myne dierbare Carolina, gy verrukt my.

C A R O L I N A.

Ik ben meer verheugd als gy; deze Sleutels maaken my het vergenoegdste mensch van de wereld.

L E A N D E R.

Wat is daar de reden van?

C A R O L I N A.

Om dat zy tot een verzeekering strekken, dat gy my lief hebt. (*Ter zylde.*) „ En om dat ik 'er door „ achter het geheim hoop te komen, en myne „ nieuwsgierigheid te voldoen, die my pynigt.”

(*Zy vertrekt.*)

L E A N D E R.

Wat is de Liefde toch eene wonderlyke zaak! als men elkander bemint, kan men niets weigeren. Ik heb de Sleutels aan Carolina met den grootsten tegenzin van de wereld gegeven, maar daar zy in 't vervolg myn gantsche noodlot beslissen moet, kan ik
haar

haar ook ligt de Sleutels van eene onverschillige byeenkomst toevertrouwen.

(Hy vertrekt.)

T W A A L F D E T O O N E E L.

(Het Tooneel verbeeldt een Straat met de Huisdeur van de byeenkomst.)

VALERIUS, *komt de deur uit, en sluit dezelve weder toe.*

Het is reeds duister, en Marten komt nog niet; ik zal zelf de waschkaarsen moeten bestellen, en belasten die t'huis te brengen.

D E R T I E N D E T O O N E E L.

VALERIUS, ARISTUS.

ARISTUS.

Ik ben uw dienaar, Heer Valerius.

VALERIUS.

Amicitia.

ARISTUS.

Amicitia. *(Zy geven elkander de hand, 't welk altoos by dit woord van allen geschiedt.)*

VALERIUS.

Dat is onze groet, en verder maaken wy geene ceremonien.

ARIS-

A R I S T U S.

Gy hebt gelyk; Complimenten zyn maar Narrenpoetsen.

V A L E R I U S.

't Is zo, men gebruikt een menigte woorden, die, op zyn best, niet met al betekenen; By voorbeeld: uwe *onderdanige dienaar* spreekt u dikwils, zo dra die betuiging over zyne lippen is gevloeid, met zulk eene trotsheid, en op zulk een hogen toon, aan, als of hy uw meester ware.

A R I S T U S.

Heer Valerius, een myner goede Vrienden wilde gaarne Lid van dit gezelschap zyn.

V A L E R I U S.

Zo het een eerlyk Man is...

A R I S T U S.

ô Ja, dat is hy zeer zeeker.

V A L E R I U S.

Voorzichtig met uw zeer *zeeker!* in naam vindt men genoeg deugdzaame lieden, dog in der daad zeer weinigen; Wat voor een bewys hebt gy van zyne eerlykheid?

A R I S T U S.

Hy heeft altyd met brave Menschen omgegaan.

V A L E R I U S.

Dat is nog niet genoeg; In fraaije gezelschappen
XII. DEEL. M vindt

vindt men niet altyd alle Menschen deugdzaam , door den tyd eerst leert men hen kennen.

A R I S T U S .

Hy is van een goede geboorte.

V A L E R I U S .

De geboorte maakt niet deugdzaam ; het hart en goed karakter overtreffen verre eene groote geboorte , die fomtyds met groote gebreken verzeld is.

A R I S T U S .

Hy is zeer edelmoedig en milddadig.

V A L E R I U S .

Ook dit is een dubbelzinnig kenteken , men diende eerst te weten , of dat geen , dat hy weg geeft , het zyne is ?

A R I S T U S .

Zyn vermogen is my onbekend.

V A L E R I U S .

Gy kunt hem dus zo *zeer zeeker* niet voor een eerlyk , deugdzaam , Man verklaren.

A R I S T U S .

Op deze wys , heer Valerius . moeten ons alle menschen verdacht voorkomen , en men zou dus geen ommeegang met den anderen meer kunnen hebben.

V A L E R I U S .

Neen , waarde Vriend , gy moet my wél verstaan ; ik zeg niet dat ons ieder een , zonder reden , moet verdacht zyn , en dat wy alleen met die geenen moeten omgang houden , die wy overtuigd zyn dat eer en deugd bezitten ; Het is veel eer een plicht der Wellevendheid een ieder voor een eerlyk man te houden , zo lang hy ons niet van het tegendeel overtuigt ; ondertusfchen moet men zig met die geenen , die men niet zeer wel kent , niet veel verbinden , men moet alles niet geloven wat zy zeggen , zonder 'er onderzoek naar te doen , en als men dan , met ter tyd en ondervinding , een verftandig , eerlyk , Vriend vindt ; dan kan men met recht zeggen , dat men een kostlyken fchat gevonden heeft .

A R I S T U S .

Wat hem aanbelangt , dien ik u aanbiede , ik hou hem voor een eerlyk Man , dog ik kan 'er geen borg voor zyn .

V A L E R I U S .

Wy zullen hem op de proef ftellen , en fchielyk gewaar worden hoe hy beftaa ?

V E E R T I E N D E T O O N E E L .

De vorigen , M A R T E N .

M A R T E N .

Zyt gy het , myn Heer ?

M 2

V A

V A L E R I U S.

Ja, ik ben 't, waar blyft gy dan zo lang?

M A R T E N.

Ik heb hier zulk een vragt by my, dat ik my haast niet kan roeren.

V A L E R I U S.

Hebt gy waschkaarfen meê gebragt?

M A R T E N.

Neen, myn Heer! ik had geen tyd.

V A L E R I U S.

Ik zal ze gaan bestellen, gy kunt ze daarna haalen.

M A R T E N.

Ja, myn Heer! ik zal myn goedje maar eerst bergen, en dan zal ik gaan; ik heb zo eene zwaarte op den nek, dat ik niet weet hoe ik de deur open kryg.

V A L E R I U S.

Waarde Vriend! sluit toch de deur eens voor hem open.

A R I S T U S.

Zeer gaarne. (*Hy maakt de deur open.*)

M A R T E N.

Ik hoop 'er van dezen avond eer mede in te leggen.

V A -

V A L E R I U S.

In ernst?

M A R T E N.

Gy zult eens zien, wat het voor een delicate foupé zal zyn.

V A L E R I U S.

Dat is my lief.

M A R T E N, *heen gaande.*

Maar gy zult het ook op de rekening gewaar worden.

V A L E R I U S.

Patientie! zo men maar wat goeds voor zyn geld heeft.

A R I S T U S.

Ik zal dan myn Vriend zeggen, dat het hem geoorloofd is te komen?

V A L E R I U S.

Wie is het? hoe is zyn naam?

A R I S T U S.

Zyn naam is Damon.

V A L E R I U S.

Zeer goed; ik zal hem voorflaan, wy moeten eerst hooren wat de andere Heeren zeggen.

A R I S T U S.

Ik wilde hem gaarne op de maaltyd hebben.

V A L E R I U S.

Gy kunt hem mede brengen, want die zaak zal
fchielyk afgedaan zyn.

A R I S T U S.

Ik zal hem dan gaan haalen; ik hoop dat gy allen
met hem te vreden zult zyn.

V A L E R I U S.

Amicitia. Het is myn hoogfte wensch, dat wy in
ons gezelfchap eerlyke, goedhartige, en vredelie-
vende, Leden mogen zien, die by gelegendheid el-
kanderen dienst willen bewyzen. Wy hebben allen
in deze wereld hulp nodig, dog hoe weinig waare
Vrienden worden 'er gevonden, die een ander met een
goed hart, zonder eigenbelang, willen behulpzaam
zyn!

(Hy vertrekt.)

V Y F T I E N D E T O O N E E L.

Mevr. GRUNSBERG, met een Voile.

„ Nu is het tyd; ik moet maaken dat my die list
„ gelukt; dat is de deur, en hier zyn de sleutels,
„ zo ik 'er nu in kan raaken, my verbergen, en zo
„ plaatsen dat ik kan zien, zonder gezien te wor-
„ den, zal ik alles ontdekken; En al wierd ik
„ zelve ook eens ontdekt, wat konden zy my doen?
„ daar

„ daar myn Man gaat, mag ik ook wel gaan! De re-
 „ den daar ik om kom, is, omdat ik myn Man lief
 „ heb, en daarom moet ik weten, waar hy gaat?
 „ en wat hy doet? Ja, dat wil ik weten; hoe dik-
 „ wils heb ik hem niet gezegd, ik moet het weten;
 „ ik wilde nu gaarne ook eens kunnen zeggen: Ik
 „ weet het Ik hoor niemand, ik zal 't wagen.” (Zy
steekt de sleutel in 't sleutelgat.)

Z E S T I E N D E T O O N E E L.

MARTEN, *de deur open makende*, Mevr.
 GRUNSBURG.

M A R T E N.

Wie is daar? (*Mevrouw Grunberg gaat verschrikt
 te rug.*)

Mevr. G R U N S B U R G.

Ach! ik ongelukkigel weg zyn de sleutels. (Zy
gaat heen, en laat de sleutels in 't slot steken.)

M A R T E N.

Een Vrouwsperfoon! Met de Sleutels! dat moet ik
 myn Heer zeggen. (*Hy maakt de deur toe, neemt
 de sleutels weg, en gaat heen.*)

Z E V E N T I E N D E T O O N E E L.

LIZETTE, *in Mans kleeren*, Mevr. ELHUIZEN,
met een Voile.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ha! altyd is het zeggen: „daar mogen geen Vrou-

„wen in komen!” (*Zy ziet Mevrouw Grunsberg been gaan.*) Zaagt gy wel wat daar uit de deur kwam? het was een Vrouwsperfoon.

L I Z E T T E.

't Is zeeker, dat daar liederlyke stukjes geschieden moeten.

Mevr. E L H U I Z E N.

Schielyk, schielyk, laten wy 'er in gaan, en overal wél toezien, of 'er ook nog meer Vrouwen in zyn?

L I Z E T T E.

Kom aan, laat ons gaan: hier is de sleutel; maar stil... ik hoor Menschen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik wilde niet dat men ons betrachte voor dat wy 'er in waren; zyn wy 'er eens binnen, dan is 'er niet meer aan gelegen; nadat wy alles hebben gezien, mogen zy ons wel kennen; maar zo zy ons nu hier aantreffen...

L I Z E T T E.

Gy moet een weinig ter zyde gaan.

Mevr. E L H U I Z E N.

En gaat gy niet met my?

L I Z E T T E.

Ik ben in Mans kleeren, en het is donker, zy zullen my niet kennen.

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ja, maar gy moest my niet bedriegen!

L I Z E T T E.

Verlaat u op my.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik zal u in dit straatje wachten.

(Zy vertrekt.)

L I Z E T T E.

Ik heb moeds genoeg, maar ik beef toch wat.

A G T T I E N D E T O O N E E L.

L I Z E T T E, V A L E R I U S.

V A L E R I U S.

Een Vrouwsperzoon met de Sleutels! — En die in huis wilde gaan! Wat heeft dat te beduiden? Wie mag toch die iaage ziel zyn, die ons gezelschap door Vrouwen wil doen flooren? Dog daar zie ik iemand; zou het misfchien een van onze Leden zyn?

L I Z E T T E, *ter zyde.*

Ik geloof, dat het Valerius is.

V A L E R I U S, *tegen Lizette.*

Amicitia.

L I Z E T T E, *ter zyde.*

Wat zegt die Vent?

V A L E R I U S, *ter zyde.*

Hy hoort my niet, of hy behoort niet tot het gezelschap Amicitia. (*Hy nadert haar en berbaalt*) Amicitia.

L I Z E T T E, *baare stem veranderende.*

Ja, myn Heer!

V A L E R I U S, *ter zyde.*

Hy is van onze byeenkomst niet; maar wat of hy hier doet?

L I Z E T T E, *stil.*

„Ik wilde niet gaarne ontdekt worden.”

V A L E R I U S.

Wat doet gy hier, myn Heer! wacht gy misschien iemand?

L I Z E T T E.

Ik wacht hier een Vriend.

V A L E R I U S, *baar nasprekende.*

Gy wacht hier een Vriend. (*Stil.*) „Dit is gewis, of een Castraat, of een Vrouwsperfoon.”

L I Z E T T E, *ter zyde.*

't Zal best zyn dat ik weér heen gaa.

V A L E R I U S.

Ik moet evenwel zien te ontdekken wat dat voor een Snaak zy? zeg my toch eens, myn Heer! naar wien wacht gy?

L I.

L I Z E T T E.

Naar niemand, myn Heer! ik ben uw dienaar.

(Zy wil gaan.)

V A L E R I U S.

Gy behoort misfchien ook tot het gezelschap in dit huis?

L I Z E T T E.

Ja, myn Heer!

V A L E R I U S.

Maar toen ik u ons *Amicitia* voorhield, waarom antwoordde gy my toen niet?

L I Z E T T E.

Ik had u niet verstaan; Gy hebt gelyk; *Amicitia*.

V A L E R I U S, *ter zyde.*

„'t Is waaragtig een Vrouwspersoon; wat drom-
„mel is dat hier voor eene verwarde historie?” (*Te-
gen Lizette.*) Waarom gaat gy niet naar binnen?

L I Z E T T E.

Ik wacht naar den heer Elhuizen.

V A L E R I U S.

Een ieder heeft hier zyne Sleutels, hebt gy de uwe ook niet?

L I Z E T T E.

ô Ja, myn Heer!

V A.

V A L E R I U S.

Laat my dezelve eens zien.

L I Z E T T E.

Wat is dat nodig? 't is genoeg dat ik 'er van voor-
zien ben.

V A L E R I U S.

Maar 't is geen goed teken, dat gy ze niet durft
laten zien.

L I Z E T T E.

Daar zyn ze. (*Zy vertoont de sleutels.*)

V A L E R I U S.

Nu dan is het goed; treë dan naar binnen.

L I Z E T T E.

Ik zal de eer hebben u aanstonds te volgen.

V A L E R I U S.

Ik heb nog iets te doen, en dan kom ik straks we-
der; ik bid u gaa maar na binnen.

L I Z E T T E.

Nu als 't u dan zo gelieft.

V A L E R I U S, *ter zyde.*

Ik moet eens zien, hoe dit af zal lopen.

L I Z E T T E.

Verkiest gy mede binnen te treden, anders zal ik
maar alleen gaan.

V A -

V A L E R I U S.

Houd u om my niet op; Amicitia.

L I Z E T T E.

Amicitia.

V A L E R I U S, *neemt haar onverwacht de Sleutels uit de hand.*

L I Z E T T E.

Hoe, myn Heer! (*Zy tragt te vergeefs dezelve te behouden.*)

V A L E R I U S.

Wie heeft u deze sleutels gegeven? Wie zyt gy?
Wat zoekt gy hier?

L I Z E T T E.

Amicitia.

V A L E R I U S.

Geen Amicitia met Vrouwen.

L I Z E T T E, *fil.*

Ik ben verraden, ik zet het op een lopen.

(Zy loopt weg.)

V A L E R I U S.

Mogt gy de beenen breken! het is uw geluk dat ik u niet agterhalen kan, maar wat is dat hier voor een verwarde boel? Tweemaal de Sleutels uit de handen te geven! Deze Sleutels in de handen van Vrouwen te zien! Vrouwsperfoonen in ons gezelschap te wil-

willen introduceeren! Wy zyn verraden! Wy zyn verraden! *(Hy gaat in buis en sluit de deur toe.)*

NEGENTIENDE TOONEEL.

ELHUIZEN, GRUNSBURG.

GRUNSBURG.

Het is my lief dat ik u heb aangetroffen, ik heb myne sleutels verlooren; en ik weet niet waar, of hoe, ik ze ben kwyt geraakt; Ik wachtte juist op een goeden Vriend, die my de deur open maaken kon.

ELHUIZEN.

Ik zal 'er u aanstonds mede dienen, maar myn Vriend, gy moet uwe Sleutels beter bewaaren! Valerius laat van tyd tot tyd de sloten veranderen, als 'er sleutels verloren gaan.

GRUNSBURG.

Ik heb vermoeden op iemand.

ELHUIZEN.

Op wien dan?

GRUNSBURG.

Ik vrees, dat myne Vrouw my dezelve heeft ontnomen: en zo dat waar is, zal ik haar ook een pots spelen, die haar lang zal heugen, dat verzeeker ik haar.

ELHUIZEN.

Ei, waarom dat? gy moet u niet vertoornen, heb doch geduld met haar, en, kunt gy 't niet langer verdragen, zo zend haar daar zy van daan gekomen is.

GRUNSBURG.

G R U N S B E R G.

Ach! zo gy wist, hoe zy my met haar vervloekte
Ik wil het weten, heeft geplaagd.

E L H U I Z E N.

Kom, laat ons naar binnen gaan.

T W I N T I G S T E T O O N E E L.

De vorigen, L E A N D E R.

E L H U I Z E N.

Daar komt nog een Medebroeder! Amicitia.

G R U N S B E R G.

Amicitia.

L E A N D E R.

Amicitia; Ik ben u aanstonds gevolgd.

E L H U I Z E N.

Kom laat ons met malkander gaan.

L E A N D E R.

Neen, ik zocht u om my by u, en by den heer
Valerius, te verontschuldigen, ik kan dezen avond
niet komen.

E L H U I Z E N.

Niet? en om welke redenen?

G R U N S B E R G.

Kom by ons; uw aandeel zult gy toch willen betaalen.

L E-

L E A N D E R.

Ja zeker! dat zal ik doen, dat is niet meer als billyk.

E L H U I Z E N.

Maar zeg my ten minsten de redenen, waarom gy niet wilt komen?

L E A N D E R.

Ik moet noodzakelyk van den avond elders wezen.

E L H U I Z E N.

Ik versta u al, de vrees weérhoudt u.

G R U N S B E R G.

Uwe Minnares zal het u verboden hebben!

L E A N D E R.

Zy heeft het my juist niet verboden, maar kan ik wel anders doen om haar te vrede te stellen?

E L H U I Z E N.

Gy hebt gelyk, myn lieve Schoonzoon, ik prys u, dat gy voor myne dochter zo veel over hebt; Dog ik moet u een kleine waarschouwing geven, laat u de handen niet te vroeg binden, het mogt u te laat berouwen; de Vrouwen hebben gaarne haar favoriet woord: *Ik wil*. altyd in den mond; en schikt men haar dat eens in, dan willen zy zulks altyd zo hebben.

L E.

L E A N D E R.

Ik weet niet, hoe ik het maaken zal? Ik heb haar van daag moeten belooven...

E L H U I Z E N.

Ja, ja, 't is zeer goed; gedraag u maar altoos verstandig; Nu, myn waarde Grunsberg, wy willen gaan, en dezen armen Verliefdcn met vrede laten. (*Hy zoekt de sleutels.*)

G R U N S B E R G.

Ja, myn lieve Vriend! gy zult genoeg ondervinden, wees maar eerst getrouwd; Indien uwe Vrouw zo is als de myne, dan zult gy een fraai koopje gedaan hebben.

E L H U I Z E N.

Wat zyn dat voor Sleutels?

G R U N S B E R G.

Zyn het de uwe dan niet?

E L H U I Z E N.

Wel de drommel! nu herinner ik het my: Lizette heeft zich verzonnen, toen zy my die sleutels bracht, dit is de sleutel van de Kelder, en die van de Provisie-kamer; Maar hoe kunnen die in myn andere Rokzak gekomen zyn? Dat begryp ik niet.

G R U N S B E R G.

Hoe komen wy 'er dan in? wy zullen moeten aankloppen.

E L H U I Z E N .

Leander zal wel zo goed zyn van ons de zyne te geven.

L E A N D E R .

Het doet my leed... ik heb ze ook niet.

G R U N S B E R G .

Wat hebt Gy 'er dan mede gedaan?

L E A N D E R .

Daar ik wist , dat ik dezen avond niet zou komen , zo heb ik dezelve in myn lesfenaar gesloten.

E L H U I Z E N .

Dat is eerst een ordentelyk jong Heer , die bergt zyne sleutels , en verliest ze niet , zo als Gy.

G R U N S B E R G .

En Gy , gy laat de Vrouwen 'er meê doen wat zy goedvinden.

E L H U I Z E N .

Dat is al wonderlyk , alle drie zonder sleutels !

G R U N S B E R G .

Ik zal aankloppen.

E E N

EEN-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

De vorigen, VALERIUS, bet huis uitkomende.

V A L E R I U S.

Wat is dat, myne Heeren, hebt gy geen Sleutels?

G R U N S B E R G.

Ik heb de myne verloren.

E L H U I Z E N.

En ik heb de myne t'huis gelaten.

V A L E R I U S.

Bezie deze eens; zyn dit ook de uwe?

G R U N S B E R G.

Wel de droes! dat zyn de myne.

E L H U I Z E N.

En dit de myne.

V A L E R I U S.

Leert dezelve beter bewaaren ; bevlytigt u om beter woord te houden ; en schaamt u , dat gy uw woord verbreekt , en u door de vleijeryen der Vrouwen laat verleiden . om uwen plicht aan haare nieuwsgierigheid op te offeren. (*Hy gaat naar binnen.*)

G R U N S B E R G.

Hoe! wat zegt gy daar van ? myn bedriegelyke Vrouw ! Dat is een trek ! (*Hy gaat met Elhuizen binnen.*)

TWEË-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

LEANDER, *alleen.*

Wat verwarring is dit! zouden onder die Sleutels mischien ook wel die twee zyn, die ik aan Carolina heb gegeven? Neen, zy hebben ze beiden voor de hunne herkend, en ik geloove ook niet dat Carolina in staat is my zo te misleiden. . . . Ik zie menschen. . . Die met de Lantaarn is Pieter; Daar is ook een Vrouw met een Voile by hem; dat zal mischien Mevrouw Elhuizen zyn, die haar Man nagegaan is; Ik zal my hier verbergen, en hen in 't oog houden.

DRIË-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

CAROLINA, *met een Voile*, PIETER, *met een Dieve-lantaarn*, LEANDER, *verborgen.*

CAROLINA.

Kom maar met my, en vrees niet.

PIETER.

Maar myn allerliefste Juffrouw! By zo eene gevaarlyke onderneming, is 'er geen lid aan myn lyf dat niet siddert en beeft.

CAROLINA.

Wys my maar waar de deur van 't huis is, daar ik u van gezegd heb.

PIE-

P I E T E R.

Daar, daar is zy, ach ik ben zo benaauwd; Daar is de deur.

C A R O L I N A.

Gy zult 'er misfchien verscheidene maalen in geweest zyn?

P I E T E R.

Ja, ik gaa 'er meest alle dagen.

C A R O L I N A.

Ik wenschte 'er ook gaarne in te gaan.

P I E T E R.

Om 's hemels wille, doe dat niet Juffrouw, daar mogen geene Vrouwen in komen.

C A R O L I N A.

Het is donker, niemand kan ons zien, wy kunnen 'er gerust in gaan; en daar by moet gy weten, dat myne Moeder 'er ook in is, waarom zou ik 'er dan ook niet mogen wezen?

P I E T E R.

Ja, ja, maar zo ik aanklop, zal men my open doen; en ziet men dan, dat ik een Vrouw by my heb, zo béloop ik een helder pak slagen.

C A R O L I N A.

Ik heb de Sleutels.

P I E T E R.

Hoe! gy de Sleutels! Wie heeft u die gegeven?

C A R O L I N A.

Myn Vader! zie daar zyn ze! wy kunnen zelve de deur open maken, zonder dat het iemand merkt; gy moet my maar beneden in de kamer brengen; Kan men zich nergens verfteken?

P I E T E R.

Daar is een klein Kamertje... maar waarachtig, het is niet goed.

C A R O L I N A.

Kom, spoedig maar, laten wy 'er ingaan.

P I E T E R.

Maar zeker... Ach! Juffrouw... ik wilde niet gaarne...

C A R O L I N A.

Hier zyn de Sleutels, maak open.

P I E T E R.

Welaan dan, ik zal open maaken, en dan loop ik aanstonds voort. (*Hy sleeft de sleutel in de deur.*)

L E A N D E R.

Hier de Sleutels! (*Hy neemt ze weg.*)

C A R O L I N A.

Hoe! is dat uw woord houden? gy belooft my hier niet na toe te gaan, en ik tref u hier aan?

L E.

L E A N D E R .

Ach! Ondankbaare, is dat myn loon? Gy zweert my, nadat gy my de Sleutels hebt afgenomen, dat gy ze zult bewaaren, en gy bedient 'er u op deze wyze van!

C A R O L I N A .

Ik heb u beloofd, dat zy niet uit myne handen zouden komen.

L E A N D E R .

Eene belofte, met een voornemen om my te bedriegen, het welk my ontslaat van myn woord. Inderdaad, gy leert my hoe men op eene dubbelzinnige wys moet handelen; en dus zal ik uwe strafbare onderrigting volgen, en my op 't oogenblik begaven naar de plaats, daar ik u beloofd had niet te zullen gaan.

C A R O L I N A .

Ach! doe zulks niet, liefste Leander.

L E A N D E R .

Neen! daar gy my niet bemint, zo verdient gy ook niet dat ik iets meer voor u doe! Zo gy ondertusfchen my nog mogt beminnen, zo kan u deze straf, die gy dubbeld hebt verdiend, in 't vervolg tot een Les en waarfchouwing frekken.

(Hy gaat in buis.)

VIER-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

CAROLINA, PIETER.

CAROLINA.

Ach, ik ongelukkige! Pieter!

PIETER.

Juffrouw?

CAROLINA.

Ik voel my niet wel.

PIETER.

o My! ik heb niet anders by my dan een bectie
Kaarfe-snuitzel uit de Lantaarn.

CAROLINA.

Ach my! Ik sterf!

PIETER.

Help, help, is hier dan niemand?

VYF-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

De vorigen, Mevr. ELHUIZEN, Mevr. GRUNSBERG, LIZETTE, uit verscheidene boeken van het Tooneel te voorscbyn komende.

Mevr. GRUNSBERG.

Wat is hier te doen?

LIZETTE.

Wat is hier voor leven?

C A-

C A R O L I N A.

Ach Mama! ik zegt u.

Mevr. E L H U I Z E N.

En ik zegt u.

P I E T E R.

En ik ging op de Snippen-jagt.

Z E S - E N - T W I N T I G S T E T O O N E E L.

De vorigen, MARTEN, met de Waschkaarsen.

M A R T E N.

Wat is dat hier voor geweld? en dat zo laat! Wat zal die Vrouwenmarkt hier doen?

L I Z E T T E.

Marten, wy zyn het, één, twee, drie, vier, Vrouwen, alle vier in een droevigen staat.

P I E T E R.

En ik ben de vyfde.

M A R T E N.

Maar waarom zyt gy in een droevigen staat? Waarom zyt gy hier? Misschien uit nieuwsgierigheid, om te weten wat hier in huis geschiedt?

L I Z E T T E.

Juist niet uit nieuwsgierigheid, maar alleen uit een heftig verlangen om te weten.....

N 5

Mevr.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik kom alleen maar om myn Man te spreken.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik wilde maar weten, of myn Man hier is?

C A R O L I N A.

En ik verlang te vernemen, of myn Minnaar zig nog welvarende bevindt.

L I Z E T T E.

En ik heb noch bloedverwanten, noch vrienden, maar een zekere natuurlyke drift om alles te weten wat in de wereld omgaat.

P I E T E R.

Men kan nu immers niet zeggen, dat zy nieuwsgierig zyn.

M A R T E N.

Ik bid u allen, een oogenblik te wachten. (*Ter zyde.*) „deze Wyven zoeken hier de boel in de war „ te helpen, ik moet zulks zien voor te komen.” Zoudt gy gaarne binnen willen zyn?

L I Z E T T E.

Ja, ik gaf 'er ik weet niet wat om, dat ik zo gelukkig was.

Mevr. E L H U I Z E N.

Honderd dukaaten wilde ik 'er voor schuldig wesen.

M A R.

MARTEN, *(met een zachte stem.)*

Laat 'er my voor zorgen , ik zal u behulpzaam
zyn.

Mevr. E L H U I Z E N .

Maar hoe dan ?

M A R T E N .

Vertrouw maar op my.

L I Z E T T E .

Ja, Marten is een eerlyk borsje , ik staa voor
hem in.

M A R T E N .

Pieter, weet gy de deur, die na de Kelder gaat?

P I E T E R .

Zou ik die niet weten , ik ben 'er meenigmaal
in geweest.

M A R T E N .

Hier is de Sleutel; maak de deur open die naar de straat
gaat, en breng 'er haar met de Lantaarn in, sluit haar
dan op, en kom dan weêr hier, ik zal naar u wachten.

Mevr. E L H U I Z E N .

Och! myn lieve Marten , gy moet ons niet ver-
raden.

M A R T E N .

Verlaat u maar op my.

L I .

L I Z E T T E.

Wy zyn met ons vieren; Wy zyn voor een twintig, derig, Mansperzoonen niet bevreesd!

P I E T E R,

Heb de goedheid van my te volgen, ik zal u wél geleiden.

Mevr. E L H U I Z E N.

Kom Carolina, daar gy nu toch hier zyt, kunt gy mede gaan.

(Zy vertrekt.)

C A R O L I N A.

Ik zou hier niet zyn, zo ik u niet tot een voorbeeld had genomen.

(Zy vertrekt.)

Mevr. G R U N S B E R G.

Het zy op deze, of op eene andere manier, zo ik maar wat te zien kryg, ben ik wel te vreden.

(Zy vertrekt.)

L I Z E T T E.

Maak maar, myn zoete Marten, dat wy alles kunnen zien; het geschiedt uit geen nieuwsgierigheid, 't is maar uit de grap.

(Zy vertrekt.)

ZEVEN-EN-TWINTIGSTE TOONEEL.

M A R T E N, *alleen.*

Daar heb ik nu eene zaak op my genomen, waar van de uitflag kan tegen vallen; dog het gefchiedt met een goed oogmerk, en ik hoop, dat het my zal gelukken. Deze Wyven zyn razende; ieder van haar is in staat om het huis, om haare Mannen, en alle de Leden van het gezelfchap, in 't verdriet te brengen; Byaldien nu het geene ik in den zin heb, naar wensch flaagt, zullen de Heeren daar mede te vreden, en de Vrouwen van haare zotte nieuwsgierigheid genezen, zyn; en my, die maar een arm Knecht ben, zal het tot eer verftrekken iets tot de algemeene rust, tot aller genoegen, en tot in standhouding van het gezelfchap, te hebben toegebracht; En dat zal de gunst der Heeren jegens my niet verminderen, want tegenwoordig moet men al veel doen om eerlyk door de wereld te komen.

Einde van het tweede Bedryf.

DER-

D E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

Verbeeldt de Kamer van 't eerste Bedryf.

CAROLINA, MEVR. ELHUIZEN, MEVR. GRUNSBERG, LIZETTE, MARTEN.

M A R T E N.

Kom maar met my, en vrees niet; Ik zal u op een plaats brengen, daar gy alles kunt zien, zonder gezien te worden.

Mevr. E L H U I Z E N.

Maar waar zult gy ons verbergen?

M A R T E N.

In een donkere Kamer, daar niemand in komt.

L I Z E T T E.

Dat zal zeker de Kamer zyn, daar de Schat in is?

M A R T E N.

Recht zo Meisje lief, daar is de Schat in, daarmen het Land meê mest.

Mevr. G R U N S B E R G.

Is het niet waar, dat 'er Distilleer-ketels in zyn?

M A R -

MARTEN.

Neen, de Ketels zyn in de Keuken.

Mevr. ELHUIZEN.

Waar is dan de Speel-kamer?

MARTEN.

Zomwyl spelen zy hier een Dammetje.

CAROLINA.

Dametjes? Daar hooren wy 't nu; Ik dacht immers wel, dat zy Vrouwen by zig kregen. Dametjes!

MARTEN.

Gy zult met ter haast zien, met welke Vrouwen zy zig verlustigen? Hunne Vrouwen zyn de Flesfen.

LIZETTE.

Flesfen en Potten, denk ik.

MARTEN.

Potten! wat zouden zy daar meê doen?

LIZETTE.

Toveryën meê dryven; om den Schat te vinden.

MARTEN.

Ja, gy hebt gelyk! Nu schielyk, schielyk, ik hoor menschen; neemt u wel in acht, en maakt vooral geen gedruis.

CA-

CAROLINA, *ter zyde.*

Zo ik 'er Vrouwlui aantref, zal my niets weêrhouden....

(Zy vertrekt.)

Mevr. ELHUIZEN, *ter zyde.*

Zo myn Man speelt, zal ik hem de Kaarten uit de handen scheuren.

(Zy vertrekt.)

Mevr. GRUNSBURG, *ter zyde.*

Ik slaa hun al hunne Distilleer-kolven aan stukken.

(Zy vertrekt.)

LIZETTE, *ter zyde.*

Zo zy een Schat graven, zullen zy my myn aandeel daar van geven.

(Zy vertrekt.)

MARTEN.

Om deze nieuwsgierige Vrouwen ten vollen te overtuigen. moet men haar alles met haare eigene oogen laten zien! Maar ik hoor de Heeren; ik moet de maaltyd klaar gaan maken; zo my myn aanslag gelukt, zal men my pryzen; en zo niet, geduld! Dewyl myn oogmerk goed is, mag de zaak lopen zo als zy wil.

(Hy vertrekt.)

TWEEDE TOONEEL.

VALERIUS, ELHUIZEN, GRUNSBURG,
LEANDER.

GRUNSBURG.

Het is zo, myn Wyf heeft my myne sleutels op een diefachtige manier afgetroggeld.

VALERIUS.

Wie weet, of zy 't niet was, die in Mansklederen hier rondom liep draaijen.

GRUNSBURG.

Myn Vrouw in Mans-kleëren? dat kan niet zyn, daar zyn geen kleëren in myn huis die haar kunnen pasfen.

VALERIUS.

Dan zal het misfchien die andere met de Voile geweest zyn, die door Marten betrapt wierdt, toen zy de deur open ftoot.

GRUNSBURG.

Indien dat waar is, dat zy zich zo ten toon heeft gefield, dan zal haar..... dat wil ik zweeren.

ELHUIZEN.

Myn Vriend! wees toch zo driftig niet.

GRUNSBURG.

Komt gy weër met uw Phlegma.

E L H U I Z E N .

Gy zyt van uwe, ik van myne, Vrouw, en Leander van zyne Minnares, gefopt; dat is klaar. Nu moeten wy de beweegredenen van haar gedrag eenbedaald nagaan. Of de liefde, die zy ons toedragen, is 'er de oorzaak van, en als dan kunnen wy ons niet beklagen; Of het is een natuurlyk gebrek, dat men Nieuwsgierigheid noemt, en dan moeten wy met die zwakheid medelyden hebben. Een verstandig Man moet dit zoeken te verbeteren, zonder zich kwaad te maaken, en gy moet weten, waarde Vriend, dat men nooit met toorn en geweld, maar met goedheid en verstand, verbeteren kan, bekyf uwe Vrouw twintig jaar lang, zy zal hoe langer hoe slimmer worden; kies nu een van die twee wegen; Of breng haar met goedheid en liefde te recht, of wees 'er onverschillig in.

V A L E R I U S .

Elhuizen heeft gelyk; hy spreekt als een verstandig Man, en als een waar Filosooph, over het gebeurde; maar ik moet 'er voor het gebeurlyke nog eepe les byvoegen, welke de ondervinding geleerd heeft, dat niet minder nuttig is; te weten, dat gy uwe Sleutels wél bewaart! Laat gy u dezelve van uwe Vrouwen ontnemen, zo verliest gy uwe vryheid.

L E A N D E R .

Ik ben de eenvoudigste van allen geweest; ik bek myne dwaasheid; Ik heb zelf myne sleutels aan Carolina in bewaaring gegeven, en ik heb my niet kunnen voorstellen, dat zy my verraden zou.

ELHUIZEN.

Verwyt u dat niet; de liefde maakt blind; gy waart verblind toen gy haar de sleutels hebt gegeven, en haare verblindheid was oorzaak, dat zy 'er gebruik van wilde maaken. Gy zult beiden allengs beter leeren zien.

DERDE TOONEEL.

De vorigen, ARISTUS.

ARISTUS.

Amicitia; Heer Valerius! hebt gy deze Heeren nog niet van den goeden Vriend gezegd, dien ik voorgesteld heb?

VALERIUS.

Wat zegt gy 'er van, myne Heeren, zyt gy te vreden, dat wy hem als Broeder aannemen?

ELHUIZEN.

Wie is hy? Hoe is zyn naam?

BRUYE L...

ARISTUS.

't Is de Heer Damon, kent gy hem?

ELHUIZEN.

Neen.

GRUNSBURG.

Ik ken hem, het is een braaf Man, hy is ons gezelschap wel waardig.

VALERIUS.

Goed; Nu 'er twee zyn, die hem kennen, kan hy toegelaten worden, wat zeggen de Heeren?

ELHUIZEN.

Ik ben te vreden.

LEANDER.

Ik mede.

ARISTUS.

Zal ik hem dan binnen laten?

VALERIUS.

Wacht nog een weinig. Ik heb nog een voorflag, eer wy hem aannemen? Deze Kamers kosten ons vry wat geld; wy hebben de verbeteringen en de meublen famen betaald; het was dus billyk, dat ieder nieuw aankomeling iets voor de Entrée betaalde, wat dunkt 'er u van? Zo wy, tot nader schikking, ten opzichte van Damon, bepaalen, dat hy de maalyd van avond bekostigde?

GRUNSBURG.

Gy hebt gelyk; kan men wel minder besteden, om in een goed gezelschap te komen?

ELHUIZEN.

Dat zal elk onzer goedkeuren; en Damon zal 'er, vertrouw ik, vooral niets tegen hebben.

ARIS-

ARISTUS.

Ik zal hem dan onder deze voorwaarde mede brengen.

(Hy vertrekt.)

VALERIUS.

Hoe meer Leden, hoe meer vreugd; Maar ik ver-geet nog iets te vragen?

GRUNSBERG.

Wat dan?

VALERIUS.

Of deze Heer getrouwd is? Want wy zullen, vrees ik, voortaan bedacht moeten zyn om niet alleen geene Vrouwen, maar zelfs geene getrouwde Mans, hier in te laten!

LEANDER.

Hoe zo myn Heer?

VALERIUS.

Ook geen verliefde Minnaars.

LEANDER.

Maar waarom niet?

VALERIUS.

Omdat zy hunne sleutels niet kunnen bewaaren.

VIERDE TOONEEL.

De vorigen, DAMON.

A R I S T U S.

Amicitia.

V A L E R I U S.

Amicitia; Hebt gy hem onze groet gewezen?

D A M O N.

Uw dienaar, myn Heeren!

V A L E R I U S, *geeft hem de hand.*

Wat dienaar! Amicitia.

D A M O N.

Amicitia; Myn Vriend Aristus heeft my gezegd, dat de Heeren de goedheid gehad hebben my te vergunnen...

V A L E R I U S.

Wat goedheid gehad? Wat vergunnen? deze uitdrukkingen zyn uit ons gezelschap verbannen; Amicitia, en niets meer.

D A M O N.

Ik wilde gaarnè alles, wat ik betaalen moet, ten eersten afdoen.

V A L E R I U S.

Niets; Zo gy van avond de Maaltyd betaalt, is al-

alles voldaan; en 't geen gy van avond doet, mag een nieuw aangenomene op zyne beurt ook doen.

D A M O N.

Zo ik daarenboven nog iets voor de Entrée schuldig ben, zo wil ik het gaarne betaalen.

V A L E R I U S.

Niets! Hier vallen geene onkosten; Al wat wy hier doen, komt daar op uit, dat wy eenige uren in eene gulhartige verkeering aangenaam doorbrengen, en nu en dan, op gemeene kosten, een zeer eenvoudig vriendelyk soupéje te samen genieten; dog dat gebeurt niet dikwils.

D A M O N.

Men zegt evenwel, dat gy onder u verscheidene Charges en Ampten hebt, daar men met ter tyd toe kan geraaken.

V A L E R I U S.

Oude Wyven praatjes! uitvindingen der zulken die wy niet willen aannemen, en die zig alles in 't hoofd haalen, om, ware 't mogelyk, den ondergang van ons gezelschap te bewerken.

A R I S T U S.

Dat heb ik hem ook reeds gezegd, maar hy wilde my niet gelooven.

E L H U I Z E N.

Ja, de gansche wereld verbeeldt zig, dat wy een geheim onder ons hebben; Dit is eene uitwerking van

den hoogmoed dier geenen, die zig schaamen niets te weten, en die daarom liever hunne loutere harsenschimmen aan anderen als waarheid opdringen, dan eenvoudig hunne onkunde belyden, willen.

GRUNSBERG.

By de maalyd zult gy alle onze geheimen ontdekken; De een snydt voor, de ander zingt, de derde verhaalt aartige gevalletjes, de vierde eet smakelyk, en maakt, door zyn voorbeeld, eene algemeene graagte; Dit laatste is gemeenlyk het Eeramt, dat ik, onwaardige, de eer heb te bekleeden.

LEANDER.

Dames zult gy hier niet aantreffen, dewyl haar de entrée niet wordt toegestaan; hoe zeer zy 'er dikwils op aangedrongen hebben.

DAMON.

Deze zyn het juist, die het meest van dit gezelschap praten, en daar allerhande geheimen van vertellen.

VALERIUS.

En wat zouden toch onze geheimen zyn! Onze byeenkomst wordt niet geheim gehouden. En waarom zouden wy ons verbergen? wy spreken of doen geen kwaad; wy belasteren of beledigen niemand. Zie hier onze voornaamste Wetten, oordeel, of wy reden kunnen hebben om daar eenig geheim van te maaken.

1.) Niemand zal in ons Gezelschap worden aangenomen, dan die bekend is voor een braaf, eerlyk, Man van goede Zeden.

2.) Een

2.) Een ieder mag zig hier, naar zyn goedvinden, met alle onschuldige uitspanningen vermaaken.

3.) 't Zy wy hier op de gewoone wyze by malkander komen, of nu en dan goedvinden te eeten, zal elk dien drank gebruiken, welken hy verkiest, en in die hoeveelheid als hy verkiest, zonder dat eenig ander Lid zig daar mede bemoeije; mits echter, dat niemand te veel wyn drinke; want zo dit aan iemand voor de eerste reize gebeurde, zou hy terstond van de maalyd geweerd, en gebeurde zulks ten tweedemaal, uit dit gezelschap voor altyd gebannen, worden.

4.) Een ieder geeft zyn gerechtig aandeel tot onderhoud van alle noodige zaaken, als vuur, licht, bediening, boeken, kaarten &c.

5.) Geene Vrouwen zullen in dit gezelschap worden toegelaten, onverminderd het respect en de verknochtheid, welken alle de Leden voor achtenswaardige Vrouwen betuigen te hebben.

6.) Het saamgebrachte geld, dat na de verteering mogt overblyven, zal in eene byzondere kas gelegd worden, om daar uit de Armen en Noodlynden by te staan.

7.) Wanneer een onzer Leden, buiten zyn schuld, in ongeluk mogt geraaken, zullen hem de anderen, zo veel in hun vermogen is, te hulpe komen, en hem met Broederlyke liefde ondersteunen.

8.) Die eene laage of schandelyke daad begaat, zal aanstonds van 't Lidmaatschap verstoken zyn.

9.) Alle Ceremoniën, Complimenten, en niets beduidende betuigingen, zullen hier verbannen zyn; Die gaan wil kan gaan, die blyven wil, kan blyven,

218 DE NIEUWSGIERIGE VROUWEN.

en daar zal geene andere groet, geen ander compliment, mogen gebruikt worden, dan *Amicitia*. — Wat dunkt u daar van, is dat een gezelschap, dat reden heeft om zig te verbergen?

D A M O N.

Ik verheug my dat ik het geluk heb my onder het getal uwer Leden te mogen tellen.

V Y F D E T O O N E E L.

De vorigen, M A R T E N.

M A R T E N.

Myn Heeren, het eeten is op tafel.

(Hy vertrekt.)

V A L E R I U S.

Kom laat ons dan gaan.

D A M O N.

Ik bid u! *(Hy wil dat Valcrius eerst zal gaan.)*

V A L E R I U S.

Zie daar, daar zondigt gy reeds tegens het laatste artikel van onze Wetten! Die de naaste by de deur is, gaat zonder ceremonie eerst. *Amicitia*.

(Hy vertrekt.)

D A M O N.

Hy heeft gelyk, dat is een zeer goed gebruik.

(Hy vertrekt.)

GRUNDS-

GRUNSBURG.

Kom Vrienden, gaan wy; de sporreling die ik met myne Vrouw heb gehad, heeft my een goeden appetyt veroorzaakt.

(Hy vertrakt.)

ELHUIZEN.

Ik heb altyd goeden appetyt, wyl my nooit iets toornig of verdrietig maakt,

(Hy vertrakt.)

LEANDER.

Dat kan ik niet zeggen; ik bemin Carolina, en de gedachte smart my dat ik haar vertoornd heb. Zy had zeeker wel iets verdient, maar myn hart verwyf my toch, dat ik haar te hard heb behandeld.

(Hy vertrakt.)

ZESDE TOONEEL.

Mevr. ELHUIZEN, Mevr. GRUNSBURG, CAROLINA, LIZETTE.

Mevr. GRUNSBURG.

Hebt gy gezien?

Mevr. ELHUIZEN.

Hebt gy gehoord?

LIZETTE.

Die my van den Schat gezegd heeft, die heeft in der daad gelyk.

C A.

C A R O L I N A.

Hoe, gelyk? Waar is dan die Schat!

LIZETTE, *op de deur van de Eetzaal
wyzende.*

Daar is hy! Een aangenaam en vriendelyk gezelschap is de beste schat van de wereld,

Mevr. G R U N S B E R G.

Myn goede Man! Ik heb u verongelykt; Het is de onschuldigste byeenkomst van de wereld.

Mevr. E L H U I Z E N.

Het kwam my ook onmogelyk voor, dat Elhuizen zoude speelen.

C A R O L I N A.

Leander is oprecht en deugdzaam, maar hy heeft my een al te bitter verwyrt gedaan.

L I Z E T T E.

Dat was uw schuld, Mejuffer; gy hadt hem behooren te gelooven, en niet zo nieuwsgierig te zyn.

C A R O L I N A.

Myn Moeder heeft my daar toe verleid.

Mevr. E L H U I Z E N.

Het geschiedde by my niet uit nieuwsgierigheid, maar uit plicht.

Mevr.

Mevr. GRUNSBURG.

En ik had 'er byzondere redenen toe.

Mevr. ELHUIZEN.

Zy mogen nu gerust hun gang gaan; Laat ons vertrekken, ik wil niets meer zien.

Mevr. GRUNSBURG.

Ja Mevrouw! laat ons gaan, op dat men niet van ons vermoede, dat wy ons met anderer lieden zaaken bemoeijen.

CAROLINA.

Ach Hemel! wie weet of Leander my nog bemint; ik wilde wel gaarne eens zien of hy vrolyk of verdrietig is?

Mevr. ELHUIZEN.

Kom, het is nu genoeg. (*Zy wil gaan.*)

LIZETTE.

Wacht nog een oogenblikje, ik zal maar eens zien of de Heer Leander eet of niet? (*Zy luistert aan de deur.*)

Mevr. GRUNSBURG.

Kom, gaan wy; het past ons niet aan de deuren te luisteren.

Mevr. ELHUIZEN.

Wy moeten vertrekken.

L I Z E T T E.

Wat een kostbaare maalyd! Wat lekker eeten!

Mevr. E L H U I Z E N, *weder keerende.*

Hoe veel Heeren zyn 'er?

L I Z E T T E, *kykt.*

Zes.

Mevr. G R U N S B E R G, *naderende.*

Eeten zy?

L I Z E T T E.

Met zeer veel appetyt.

C A R O L I N A.

Eet Leander ook?

L I Z E T T E.

Die spreekt.

Mevr. G R U N S B E R G.

Dat is zyn gewoonte; hy eet langzaam, en praat altyd onder het eeten.

Mevr. E L H U I Z E N.

En myn Man?

L I Z E T T E.

o Gy moest het zien!

Mevr. G R U N S B E R G.

Wat dan?

L I Z E T T E.

Wat een heerlyke Pастey.

Mevr. GRUNSBURG, *dringt naar 't fleutelgat.*

Hoe!

Mevr. ELHUIZEN, *komt om te zien.*

Een Pастey! En waar van gemaakt.

Mev. GRUNSBURG.

Een weinig plaats, zo 't u beliest Mevrouw! Ik ben 'er de eerste by geweest.

Mevr. ELHUIZEN.

Kyk dan schielyk, want ik moet ook eens zien.

C A R O L I N A, *ter zyde.*

Zy mogen nu naderhand van myne nieuwsgierigheid wel zwygen!

Mevr. GRUNSBURG.

't Is superbe.

Mevr. ELHUIZEN.

Laat 'er my toch ook by. (*Zy sloot Mevrouw Grunberg weg en kykt.*)

L I Z E T T E.

Van deze reet krygt my geen mensch weg.

Mevr. ELHUIZEN.

o Dat is manifiek.

C A-

C A R O L I N A.

Zal Ik niets mogen zien?

Mevr. E L H U I Z E N.

Zy drinken.

Mevr. G R U N S B E R G.

Wie drinkt? dat moet ik zien.

C A R O L I N A.

Mama, ik wilde ook zo gaarne wat zien.

Mevr. E L H U I Z E N, *baar plaats maakende.*

Kom hier.

C A R O L I N A.

Leander drinkt.

Mevr. G R U N S B E R G.

En Grunsberg?

C A R O L I N A.

Trancheert een Hoen.

Mevr. E L H U I Z E N, *stoot Carolina te rug.*

Dat moet ik ook zien.

L I Z E T T E, *gaat te rug.*

Schielyk, schielyk, maak toch dat wy weg komen.

Mevr. G R U N S B E R G.

Waarom dat?

L I Z E T T E.

Pieter komt op de deur aan.

Mevr. E L H U I Z E N.

Wat doet Pieter?

L I Z E T T E.

Hy bedient de Tafel.

Mevr. E L H U I Z E N, *kykt.*

Ik moet hem zien.

Z E V E N D E T O O N E E L.

*De vorigen, PIETER, met een schotel met Cotte-
letten.**(In 't uitkomen loopt hy tegen Mevrouw Elhui-
zen aan, en blyft verschrikt staan.)*

Mevr. E L H U I Z E N.

Stil, stil.

P I E T E R.

Maar wat doet gy allen hier?

Mevr. G R U N S B E R G.

Stil, stil.

P I E T E R.

Zo men u ontdekte, zoude ik niet gaarne met u
deelen.

L I Z E T T E.

Gy moet toch niets verklikken.

P I E T E R.

Ik spreek geen woord; Ik zal dit maar wegbren-
gen, en dan gaa ik weér naar binnen.

L I Z E T T E.

Wat hebt gy daar dan?

P I E T E R.

Appel-koekjes; een vervalletje voor my.

L I Z E T T E.

Laat ze my eens zien. (*Zy neemt 'er een.*)

P I E T E R.

Tast maar toe, naar uw smaak.

L I Z E T T E.

Dat is eerst lekker.

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik moet ook eens proeven. (*Zy neemt 'er een.*)

P I E T E R.

Als 't Mevrouw gelieft?

Mevr. G R U N S B E R G.

Met uw verlof. (*Zy neemt 'er een.*)

P I E T E R.

Naar uwe verkiezing.

CAROLINA.

Ee voor my niets?

PIETER.

Doe my de eer aan, en neem 'er ook een.

CAROLINA.

't Is maar om te proeven. (*Zy neemt 'er een.*)

PIETER.

Zo ben ik met myn schotel haast uit verkocht; ik zal maar weér naar binnen gaan, om wat anders te beschaaren.

LIZETTE.

Breng my dan wat lekkers meé.

PIETER.

Ja, maar gaa waarachtig liever heen Dames, want zo gy gezien wierdt, zou...

Mevr. ELHUIZEN.

Zeg toch niets.

PIETER.

Geen woord. (*Hy gaat weer naar binnen en sluit de deur toe.*)

Mevr. ELHUIZEN.

Wy moeten nu gaan, eer wy ontdekt worden.

Mevr. GRUNSBERG.

Ja, dat zal wel 't beste zyn.

C A R O L I N A.

Ja, laten wy gaan, op dat Leander geene oorzaak vinde om my weér bittere verwytingen te doen.

L I Z E T T E, *loopt naar de deur.*

Nog eens gekeken, en dan gaa ik heen.

Mevr. E L H U I Z E N.

Kom voort nieuwsgierig ding.

L I Z E T T E.

o Dat is heerlijk! (*Zy kykt.*)

Mevr. E L H U I Z E N, *keert te rug.*

Wat is dan zo heerlijk?

L I Z E T T E.

Het Desfert.

Mevr. G R U N S B E R G, *komt by de deur.*

Het Desfert?

L I Z E T T E.

Hoe fraai! Kandelaars van Kristal met bloemen!
't Is als een geillumineerde Tuin.

Mevr. E L H U I Z E N.

Dat moet ik ook zien.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik bid u, laat my dat toch ook zien.

CAROLINA.

My ook.

(Zy dringen zo sterk om te zien, dat 'er de deur van open springt, daar op komen de Heeren uit de Kamer.)

AGTSTE TOONEEL.

De vorigen, VALERIUS, ELHUIZEN, GRUNSBURG, LEANDER, ARISTUS, DAMON, eenigen met Servetten, anderen met Kandelaars.

VALERIUS.

Wat is dat voor een geweld?

GRUNSBURG, *tegen zyn Vrouw.*

Voor den duivel....

ELHUIZEN, *tegen Grunsburg.*

Geen drift... alles met verstand, met bedaardheid.

VALERIUS.

Hoe komen deze Dames hier? Wie heeft ze hier gebracht? Wie heeft haar ingelaten?

LAATSTE TOONEEL.

De vorigen, MARTEN.

MARTEN.

Dat heb ik gedaan, myn Heer! Dat is myn schuld, myn Heeren! Dog hebt de goedheid my te hooren; denkt gy dan dat ik misdaan heb, zo straft my.

E L H U I Z E N .

Nu begryp ik het stuk; Marten heeft die Vrouwen hier in gebracht om haar van haar kwaad vermoeden te genezen, en voor te komen, dat zy niet langer erg van ons denken; Is het niet zo?

M A R T E N .

Ja, myn Heer! dit is de eenige reden, dat ik haar hier heb ingelaten. De eene zeide, daar wordt gespeeld, en de gantsche Familie geruïneerd; De andere vertelde, dat hier Vrouwen van een slecht gedrag kwamen; Een derde was zeker, dat men den Steen der Wyzen zocht; Weër eene andere verzeekerde, dat 'er een Schat gegraven wierdt; zodra zulk gekakel in eeniger Vrouwen monden rond gaat, weet het zeer schielyk de gantsche Stad. Deze gekheden haar uit het hoofd te praaten was onmogelyk; zy moesten overtuigd worden; zy moesten alles met haare oogen zien, en met haare ooren hooren, om van deze zotte Nieuwsgierigheid te herkomen; Zy hebben nu gehoord, zy hebben nu gezien, zy zullen nu, hoop ik, geene kwaade vermoedens meer voeden, noch langer nieuwsgierig zyn. Ik heb u, Dames, met een goed oogmerk hier ingelaten, en ik hoop, dat zulks van een goed gevolg mag wezen.

V A L E R I U S .

Ik weet niet wat ik 'er van zeggen zal! Gy hebt veel vryheid genomen, en zyt myne bevelen niet nagekomen, gy hadt dus verdiend, dat ik u de deur uitzettede; Indien het echter dit gevolg mogt hebben, dat deze Dames, nu beter wegens onze bedoelingen

onderricht, haare Mannen voortaan met vrede laten, en onze byeenkomsten niet meer verstooren, dan wil ik u uwe al te groote vrypostigheid wel vergeven, en ik zou 'er u zelfs met vermaak eene belooning voor schenken.

M A R T E N.

Wat antwoordt gy hier op Dames, zyt gy niet ten vollen overtuigd?

Mevr. E L H U I Z E N.

Ik had niet nodig te zien, om van het goed gedrag van myn Man overtuigd te wezen.

E L H U I Z E N.

Waarom zyt gy dan hier gekomen?

Mevr. E L H U I Z E N.

Om myne dochter te vergenoegen.

L E A N D E R.

Ik verdiende dus geen geloof by u Carolina?

C A R O L I N A.

Kwaade tongen brachten my in twyffeling: ik was van uwe oprechtheid overtuigd.

G R U N S B E R G.

Maar gy, allerlieffte Karonje, zult gy voortaan nog op uw vermaledyd *ik wil het weten* blyven staan?

Mevr. GRUNSBERG.

ó Neen, myn lieve Man, wees in het toekomstige niet meer bezorgd voor myn *ik wil het weten*.

GRUNSBERG.

Ja, omdat gy het nu weet!

LIZETTE.

Vergeeft het ons, myne Heeren! wy zyn Vrouwen; Altyd te moeten hooren: „Hier mogen geene „Vrouwen inkomen!” moest eene onweérstaanbaare begeerte daar toe in ons verwekken; Zo men my zelde: hier onder op den grond van dezen put ligt een Steen, dien niemand zien mag; zo liet ik my 'er tor over den hals toe inzakken, om denzelven machtig te worden.

VALERIUS.

Is nu uwe Nieuwsgierigheid voldaan, Dames? zyt gy nu te vrede?

Mevr. GRUNSBERG.

Ik ben het ten vollen, myn waarde man, ik zal voortaan nooit meer kwellen.

GRUNSBERG.

't Word ook hoog tyd, dat gy u wat verstandiger begint te gedragen.

Mevr. ELHUIZEN.

Elhuizen, zyt gy kwaad op my?

E L-

ELHUIZEN.

In 't geheel niet, myn lieve Vrouw: niets minder dan dat; ik ken de Vrouwen, ik heb medelyden met haar.

CAROLINA.

En gy heer Leander?

LEANDER.

Vergeef my myne drift, ik zal uwen argwaan ook vergeten.

ELHUIZEN.

Maar hoe drommel zyt gy aan myne sleutels gekomen?

LIZETTE.

Dat was niet moejelyk, myn Heer! met een kopje Koffy.

ELHUIZEN.

Jou slimme feeks, nu herinnier ik my... (*Tegen Mevrouw Elhuizen*) en te gelyk ook uw verlangen om my myn rok uit te trekken.

Mevr. ELHUIZEN.

Vergeef het my.

VALERIUS.

Goed, laat nu alles voorby zyn, gy zult dan niet meer nieuwsgierig wezen?

Mevr. E L H U I Z E N.

Daar is niet voor te vrezen.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ik vooral niet.

C A R O L I N A.

En ik zeker ook niet.

L I Z E T T E.

Ik zal 't van myn leven niet meer zyn.

V A L E R I U S.

Weest dan te vrede, en begeeft u naar huis; Wy kunnen, noch mogen, de eer van uw gezelschap hier niet hebben, gy weet dit: hebt dus de goedheid van te vertrekken.

Mevr. E L H U I Z E N.

Willen wy gaan?

Mevr. G R U N S B E R G.

Wat dunkt u Carolina?

C A R O L I N A.

Wy zullen wel moeten gaan.

V A L E R I U S.

Ik bid u Dames, dat gy vertrekt, hoe staat gy dan nog te draaijen?

L I Z E T T E.

Ik zal 't u zeggen; Zy wilden zo gaarne dat fraaije Desfert eens zien.

Mevr. G R U N S B E R G.

Ja, en alle deze schoone vertrekken.

Mevr. E L H U I Z E N.

Gy moet dat permitteeren, wyl wy nu toch hier zyn.

C A R O L I N A.

Voor dit maal, en daarna niet weér.

V A L E R I U S.

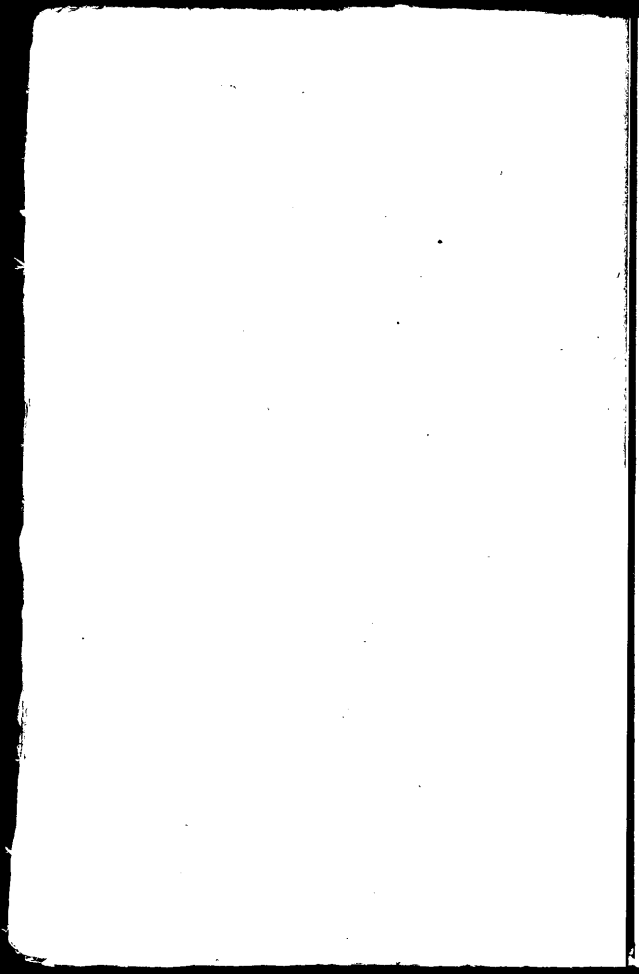
Zult gy dan ophouden Nieuwsgierig te zyn? Wel-
aan, wy zullen u alles laten zien, wy willen u dat
vermaak gunnen; maar daarna geene Nieuwsgierig-
heid meer! Lieve Dames, dat is een gebrek, dat
gy nooit geheel zult overwinnen, dog 't is ons ge-
noeg, dat gy nu betere gedachten van ons voedt; 't
is ons genoeg, dat wy onzen handel by u gerecht-
vaardigd hebben, zonder dat wy het bedoelden: gy
belooft ons voortaan, in onze onschuldige byeen-
komsten, nooit meer te stooren, en op die belofte
verlaten wy ons; de getrouwe nakoming daar van, heb-
ben wy recht om te vorderen. Wat zegt gy Heeren?

A L L E N.

Amicitia, Amicitia!

E I N D E.

A R.

ARMOEDE EN DEUGD.

T O O N E E L S P E L

Uit het Hoogduitsch vertaald.

V E R T O O N E R S .

K A N T H E R, een arme Goudsmid.

Juffrouw K A N T H E R, zyne Vrouw.

K A R E L, de oudste Zoon; een Jongeling van negentien jaaren.

F R E D R I K, de jongste Zoon; een klein knaapje.

J U L I E, de Dogter; een meisje van zeventien jaaren.

Een klein Kind, in de Wieg.

De oude Heer V A N W A R N E R.

De Heer V A N W A R N E R. de Zoon.

K R I S T O F F E L, zyn Knecht.

Het stuk wordt vertoond in eene der aanzienlyke Steden van Duitschland.

2 R 2.

to No.

Van der Vliet, in 1768.

*Justreun KANTJGER.
Wen deugd verblyet my innerlyk, lieve Julie. enz.
A. R. MOEDE ter DEUCD. VIIe Toon.*

ARMOEDE EN DEUGD.

T O O N E E L S P E E L.

*Het tooneel verbeeldt een zeer armoedig kamer-
tje, met eenige oude halfgebrokene stoelen, en eene
Goudsmids-werktafel. Men ziet in't verschiep eene
wieg, waarin een kind slaapt, met een' oud' voor-
schoot overdekt. Alles vertoont de grootste armoede.*

E E R S T E T O O N E E L.

Juffr. KANTHER, JULIE, FREDRIK.

*Juffrouw Kanther is voor op het tooneel bezig met
wol te spinnen; haar zoontje Fredrik met dezelve te
baspelen. Zy schynt wegens vermoeidheid somwylen
genoodzaakt te zyn om haar werk voor eene korte wyl
te staaken; waarna zy het met verdubbelden yver
weder opvat. Nu en dan slaat zy met medelyden het
oog op haare kinders. — Julie zit by de wieg en
breidt. Dikmaals ziet zy, onrustig, neêrslagtig
en vol verlangen, naar de deur.*

Juffr. KANTHER.

't **M**oet haast drie uren zyn.

J U-

JULIE, *het wiegkleed opligtende, ter zyde.*

Sedert gisteren middag niet gegeten te hebben, en evenwel gerust te slaapen... Welk een geluk voor u, arm kind!

Juffr. KANTHER.

Slaapt hy nog, Julie?

JULIE.

Ja, moederlief.

Juffr. KANTHER.

Och! mogt het arme kind nog lang slaapen!... Voorzigtig, Julie! dat ge hem niet wakker maakt! Zyn gekerm zou myn angst vermeerderen... Heeft vader niet laten blyken, waar hy heen ging?

JULIE.

Vader sprak van naar den jongen heer te gaan, die hem den ring gezonden had om 'er de steenen in te zetten. Hy wilde zien, of hy een' gulden of twee op rekening kon bekomen.

Juffr. KANTHER.

't Was negen uren, toen hy uitging; en nog niet weér t'huis!... Hemel! Wat lot hebben wy te verwagten, zo hy een' vergeeffchen gang gedaan heeft!

JULIE.

Laat ons daarvoor niet vreezen. Wie zou zo gevoelloos zyn, en hem zulk een kleinigheid weigeren, wanneer hy zyn' nood te kennen geeft?

Juffr.

Juffr. KANTHER.

Ach! arme Julie! gy kent de menschen nog niet. Die de grootste vermogens bezitten om ongelukkigen te helpen, zyn 'er dikwyls minst toe genegen. Dewyl zy het ongeluk nooit gevoeld hebben, gevoelen zy het medelyden ook niet. De algemeene hongersnood, de onbescheidenheid, en daarby de onwaardigheid van onze behoeftigen...

JULIE.

Maar vader vraagt immers om niets, dan 't geen hem toekomt. Of hy 't eenige dagen vroeger of later ontvangt... 't Is arbeidsloon.

Juffr. KANTHER.

Dat is wel waar, kind; maar hy heeft het nog niet verdiend. Daarenboven: zal men hem vertrouwen? Ik vrees zelfs, dat men, zyne dringende armoede verneemende, uit wantrouwen, dit geringe werk te rug zal eischen.

JULIE.

De heer van Warner is in de gantsche stad bekend als een man van groote middelen. Daar is geen gevaar by. Binnen een' dag of twee... langer kan 't niet duuren... heeft vader het werk af.

Juffr. KANTHER.

Ik weet het wel; maar ik heb u reeds gezegd, kind, dat rykdom en mededoogen niet altoos gepaard gaan. Gy kent den heer Steenhart. Voor den laasten oor-

log was die even arm als wy. Menigmaal heeft hy aan onze schraale tafel gegeten. Hy hield toen vriendschap met uw' vader. Kort daarna liet hy zig zo wat tot zwendelaary gebruiken, en begon een' handel te dryven, daar hy uw' vader ook in dagt te trekken.... Maar, Hemel! welk een handel!... Wat is een armoedig leeven, hoe verschrikkelyk ook, edel, als men het hierby vergelykt!... Uw vader wees zyn voorstel van de hand.... Kon de goede man wel anders doen?... Sedert is hy tot de uiterste behoefteigheid vervallen. Ziedaar het loon zyner onbaatzugtige eerlykheid. De ander heeft zyn fortuin gemaakt; maar hoe versteend is zyn hart geworden! Onlangs, geen brood in huis hebbende, en by gebrek van werk niets kunnende verdienen, gaf uw vader hem zyn' kleinen voorraad van egte steentjes in pand tegen de helft van de waarde. De wreed-aart nam ze aan; en ik ben verzekerd, dat hy, al konden wy ze losfen, ze niet weêrom zou geeven, omdat de tyd van betaaling voorby is.

JULIE.

Dat is ongelooslyk.

Juffr. KANTIER.

Ongelooslyk? Wy hebben 'er reeds bewys van gezien. Voorleeden week, toen wy, gelyk gy weet, ons in even groote verlegenheid bevonden, smeekte uw vader hem om een kleine ondersteuning. Kunt ge wel gelooven, dat hy ze hem niet alleen weigerde, maar zelfs ysfelyke verwyten tegen hem uitbraakte,

en hem verbood ooit weêr zyn' drempel te betreed-
den? . . .

J U L I E.

Een man, die voorheen zelf in armoede leefde...
die al het verschikkelyke der behoeftigheid gevoeld
heeft, bezit, nu hy ryk is, geen medelyden! Ik kan
't niet begrypen.

Juffr. K A N T H E R.

Zo veel te beter voor u. Gy hebt goede en deugd-
zaame gevoelens. Blyf altoos zo denken. (*Hier op
volgt een stilzwygen van eenige oogenblikken, ge-
duurende welke men drie uren hoort staan.*)

F R E D E R I K, *zyn werk slaakende.*

Daar slaat het al drie uren.... Ach! mama - lief!
eeten we dan van daag niet?

Juffr. K A N T H E R, *ernstig.*

Nu, wat zal dat weezen? Ziet ge niet, dat uw
vader en broeder uitgegaan zyn? Zoudt ge zonder
hen wel willen eeten?

F R E D E R I K.

Och neen, lieve mama! maar... wy weeten im-
mers niet, of zy op een andere plaats niet al over-
lang gegeten hebben; en...

Juffr. K A N T H E R.

En zoudt gy in deze onzekerheid gerust kunnen
eeten?

F R E D E R I K.

Neen, lieve mama; maar... maar 't is al zo laat; en 't zou evenwel kunnen zyn, dat...

Juffr. KANTHER.

Zwyg, Fredrik. Zy hebben vast nog geen spys geproefd; zo min als gy... Ziet ge niet, dat ik ook wagt? Uw zuster en uw broërtje ook. Kunt gy zo lang niet vasten als hy? Ziedaar, hy beweegt zig niet.

F R E D E R I K.

Ja, lieve mama; maar... maar... Gy gelooft niet, wat ik een' honger heb. (*Dit zeggende, heft by een luid geweën aan.*)

Juffr. KANTHER, *hem naderende met traanen in de oogen*

Myn kind! myn arm kind! stel u gerust... Wel-aan!... bedwing u een weinig... Uw vader komt ongetwyfeld straks t'huis. Hy zal eeten voor ons medebrengen. Geloof, dat ik niet minder lyde dan gy zelf, omdat ik het u niet kan geeven.

FREDERIK, *baar ombelzende, en haare traanen afwisfchende.*

Ach! myn lieve mama!... Neen, gy moet niet lyden. Ik kan uwe traanen niet zien, of ik gevoel een tiendubbel leed... Ziedaar, ik schrei niet meer... Ja, 't is over. Zou ik het gemis van twee maalyden zo wel niet kunnen verdraagen als mama
het

het verdraagt? Wat ben ik boos op my zelven! Ik moest niet gefchreid hebben; maar... waarlyk, ik kon 't niet helpen; 't kwam van zelf... Zie, ma-
ma-lief, ik gaa myn werk hervatten, en zo yverig arbeiden, dat ik den honger vergeet. (*Hy zet zig neder, vat zyn werk wederom op, en werkt met verdubbelden yver.*)

Juffr. KANTHER, *ter zyde, nadat zy ins-
gelyks is gaan zitten, en
haar werk wederom heeft
opgevat.*

Wat zyn myne rampen zwaar! Helaas! hoe zal ik deezen drukkenden last kunnen draagen!

J U L I E.

Vader komt nog niet... Ach! Als hem maar geen ongeluk is overgekomen!...

Juffr. KANTHER.

Laat ons het beste hoopen, Julie. Ik kan ten naasten by raaden, hoe 't met de zaak gelegen is. Men zal zyn verzoek afgeslaagen hebben; en hy kan van zig niet verkrygen met ledige handen by ons te komen... Maar over uw' oudsten broeder ben ik bekommerd. Hoe laat is hy uitgegaan?

J U L I E.

Met het aanbreeken van den dag. De klok had pas vier uren geslaagen.

Q 3

Juffr.

Juffr. KANTHER, *een oogenblik gepeinsd bebbende.*

Neen, dat kan ik my toch naauwlyks voorstellen. Zou hy, die altoos zo veel deugd en zulke edele gevoelens toonde, ons in de elende verlaten, terwyl wy zyn hulp allermeest noodig hebben? Neen, dat verwagt ik van Karel nooit.

JULIE.

Stel u daaromtrent gerust, lieve moeder. Dat hy met een goed oogmerk uitging, is zeer zeker. Ik ken zyn braave manier van denken. Ik weet, hoe onze droevige toestand hem ter harte gaat. Hy zoekt zekerlyk ergens een middel om ons ongeluk te verligten.

Juffr. KANTHER.

Och! Wat kan de arme jongman doen? Zonder hulp, zonder raad, zonder iemand te kennen...

JULIE.

Mischien verschafft onze elende hem een soort van ingeeving.... Hy schein in de uiterste wanhoop te zyn...

Juffr. KANTHER.

Wat zegt ge? Hemel! Als hy maar tot geen laagheid vervalt. Dit zou my geheel ter neder slaan. De grootste elende is ligter te verdraagen dan schande en onteering.

J u.

J U L I E.

Vrees niet. Ik ken myn' broeder.

Juffr. K A N T H E R.

God geeve het! . . . Zet een' pot met water op vuur, Julie, om, als de Voorzienigheid ons een stukje brood toevoegt, terstond een soupe te kunnen bereiden. Die strekt nog al het beste.

J U L I E.

Ach, mama! Van de spaanders, die ik eergisteren voor een' halven stuiver kocht, is geen meer over.

Juffr. K A N T H E R.

Droevig genoeg. . . Nu, ik zal onze huisvrouw om eenige spaantjes hout verzoeken. Misschien. . .

J U L I E.

Dat is te veel gewaagd. Zy is een hardvogtig mensch. Gy weet, hoe ze ons kwelt om de vier weeken huur, die wy schuldig zyn. Zy heeft wel tienmaal bedreigd ons buiten de deur te zetten.

Juffr. K A N T H E R.

Te eerder zal zy ons tegenwoordig onvermogen beseffen, en veelligt tot deernis bewoogen worden. . . Fredrik, roep ons, als uw broertje wakker wordt.

(Juffrouw Kantber en Julie vertrekken.)

T W E E D E T O O N E E L .

FREDERIK, *alleen.* (*Hy legt zyn baspel uit de band, en ziet om. Vervolgens baalt by zynen neusdoek uit, en begint te schreien.*)

Wat... is het... goed... dat ik nu ten minsten ... wat schreien kan.... Arme mama!... Gisteren morgen gaf zy ons het laatste stuk brood; en... wie weet het?... mischien had zy zelve niet gegeten. Zy zei het wel; maar... Och! dat myn vader toch eindelyk t'huis kwam!... Goede Hemel!... verlaat ons arme menschen niet!... Gy geeft voedsel aan de jonge raven, die u aanroepen; en... Ha! wie komt daar?

D E R D E T O O N E E L .

De heer VAN WARNER *de zoon, zeer zwaarig gekleed*, KRISTOFFEL, *deszelfs bediende, de kleine* FREDERIK.

W A R N E R *de zoon.*

Woont ze hier?... (*Hy staat zyne oogen in 't rond.*) Foei!...

K R I S T O F F E L .

Ja; maar tegen de mooie meid, die hier t'huis is, zult ge niet „foei!” zeggen.

W A R -

W A R N E R *de zoon.*

Des te vreemder komt het my voor, dat zy eergisteren, toen ik haar op straat ontmoette, en een weinigje met haar wilde galantizeeren, zig zo fier aanstelde.

K R I S T O F F E L .

Dat's nietmetal. Misschien zegt ze u daardoor meer aan te lokken.

W A R N E R *de zoon.*

't Kan zyn; maar... (*by staat zyne oogen nogmaals in 't rond;*) ... 't schynt waarlyk, dat de elende hier haar verblyf heeft genomen. Zulk een bedroefde armoede heb ik, zo lang ik leef, nog nergens gezien.

K R I S T O F F E L .

Zo veel te beter, Mynheer. De overwinning zal u te minder moeite kosten. Wil het meisje niet, dan zullen de ouders haar voor een' redelyken prys aan uwe Genade overleveren.

W A R N E R *de zoon.*

Maar de juweelen, die ik hier heb laten brengen om gezet te worden, zullen wel reeds gefricasfeerd zyn... Nu, die schade is gering, als ik myn doel maar bereik. De waarde bedraagt niet meer dan tien Louis d'or.

F R E D E R I K , *by hem komende.*

Och neen, Mynheer. Vader heeft den ring reeds ge-

Q 5

lood

lood, en de steenen in wasch gezet. Ze slaan daar op de tafel. By ons wordt niemand een speld te kort gedaan.

K R I S T O F F E L, *naar de tafel gaande.*

Hy heeft gelyk. Ziedaar, daar zyn ze.

W A R N E R *de zoon.*

't Is wonder, dat de honger ze federt vierentwintig uren niet verteerd heeft.

F R E D E R I K.

Wy zyn wel hongerig, maar zouden liever van gebrek sterven dan de handen slaan aan iets, dat het onze niet is.

W A R N E R *de zoon.*

Zeg, kleine knaap, waar is uw zuster?

F R E D E R I K, *terwyl de deur geopend wordt.*

Daar komt ze juist de deur in.

V I E R D E T O O N E E L.

De vorigen, JULIE, (schrikkende op het zien van den heer van Warner.)

W A R N E R *de zoon.*

Ha! myn schoone! zien we elkander hier!

J U L I E, *met beschroomdheid.*

Mynheer . . . ik weet niet . . . Wat is van uw dienst?

W A R-

W A R N E R *de zoon.*

Ik heb hier gisteren een' ring gezonden om...

J U L I E .

Dan is 't Mynheer, die...

W A R N E R *de zoon.*

Ja, kleine spytige meid! Kent ge my? Gy kunt ligt denken, dat het my, toen ik den ring zond, eigenlyk daarom niet te doen was, maar... (*Hy wil haer by de hand vatten.*)

J U L I E , *hem ontwykende.*

Zagt, Mynheer! Ik zie, wat uw oogmerk is. Gy bedriegt u. Hebt ge met het zenden van den ring iets anders bedoeld, dan kunt ge hem terstond weder neemen. Ik zal 't by myn' vader verantwoord.

W A R N E R *de zoon.*

Ho ho! zo schuw niet, myn lieve kind! gy zult wel zagtzinniger worden, als ik u zeg...

J U L I E .

Ik wil niets weeten, Mynheer. Ik zeg u rondborstlig, dat uw gedrag my mishaagt. Is 't niet genoeg, dat gy my onlangs op straat beleedigde? Moet gy dezen hoon nog in onze eigen wooning herhaalen?

W A R N E R *de zoon.*

Hoon? Heb ik u op straat gehoond? Ik? Gy spot, myn

myn kind. De caresfes, die een man van myn fa-
foen u aandoet, strekken u, dunkt my, meer tot eer
dan tot fmaad.... Kom, kleine malloot!... (*Hy wil
haar ombelzen.*)

JULIE, *hem met geweld te rug ftootende.*

Hemel! welk een onbefchaamdheid! (*Zy vlugt
ser deure uit.*)

FREDERIK, *luidkeels.*

Mama! mama!

VYFDE TOONEEL.

WARNER *de zoon*, KRISTOFFEL, FREDERIK,

WARNER *de zoon, met verbaasdbheid.*

Wat drommel! Die meid is raazend!... Wie heeft
het ooit gehoord? Zo arm, en evenwel zo fier...
Wel nu, wat zegt gy 'er van?

KRISTOFFEL.

Ik weet waaragtig niet, wat ik 'er van zeggen zal;
maar die fierheid moet vernederd worden. Ik zou
haar doen ondervinden, wat het te zeggen is...

ZESDE TOONEEL.

De voorigen, Juffr. KANTHER.

Juffr. KANTHER, *vol fchrik.*

Myn dogter verhaalt my daar op 't oogenblik een
geval, dat voor my onbegrypelyk is....

WAR-

W A R N E R *de zoon.*

Voor my is 't niet minder onbegrypelyk....

Juffr. K A N T H E R.

Mynheer, uw manier van handelen is zeer onheusch. Verfmaadt gy onze behoefte, spaar ten minsten onze eer, onze deugd.... Wat hebben wy u misdaan, waarom gy ons wilt berooven van 't eenigste goed, dat wy nog bezitten? Gy...

W A R N E R *de zoon, haar in de rede val-
lende.*

Stil, vrouwtje! Niet te preëken; gy zoudt my aan 't geeuwen helpen. Gy zyt dan de moeder van dat aartig wolvinnetje?

Juffr. K A N T H E R, *zig eenige oogenblikken
bedacht hebbende.*

Ja, Mynheer.

W A R N E R *de zoon, zyne oogen in 't rond
staande.*

Gy hebt haar slegte zeden geleerd. Doch veel woorden komen hier niet te pas. Ik zie, dat gy arm zyt. Wilt ge, dat ik u gelukkig maak? Zie hier reeds een klein begin.... (*Hy haalt ecne beurs uit.*)

Juffr. K A N T H E R.

Neen, Mynheer. Ik bespeur reeds, wat prys gy op dit geluk stelt. Dat wy arm zyn, is waar. Ik
schaam

schaam my niet onze uiterste behoeftigheid te belyden. Onschuldige armoede is geen schande; maar...

W A R N E R *de zoon.*

Wel nu? Beraad u wel, wat ge zeggen wilt.

Juffr. K A N T H E R.

'Er is geen beraad noodig. Ik begeer u geld niet.

F R E D E R I K.

Och! mama-lief! deze heer wil u geld geeven; en gy neemt het niet aan! Bedenk, dat wy naar brood snakken; dat wy sedert gisteren morgen geen kruimeltje gegeten hebben! Om uwentwil en om onzen armen vader, moest ge ten minsten...

Juffr. K A N T H E R.

Stil, myn kind!

W A R N E R, *de zoon.*

Maar, myn goede vrouw, gy handelt onverstandig. Ik geef u tyd om de zaak nog ryper te overleggen. Ik kan honderd beminnyke meisjes krygen, die zo bevallig zyn als uw dogter; maar ik heb deze gril nu in 't hoofd; zy behaagt my; en 't is uw geluk...

Juffr. K A N T H E R.

Dit is voor ons geen geluk. Zoek de ongelukkigen op, die gy zo geneigd vindt om haare eer aan u te verkoopen. Wees verzekerd, dat uwe aanbiedingen by my noch by myn dogter ooit ingang zullen hebben. Dit zeg ik u ééns vooral.

W A R.

W A R N E R *de zoon.*

Zo veel te erger voor u, ... Kom, Kristoffel! Ik wil myn' tyd hier niet verkwisten. De moeder is gek; en de dogter weet niet, wat ze doet.

K R I S T O F F E L .

Adieu, Madam! Eet smaakelyk van uwe grootmoedige sentimenten.

(Zy vertrekken.)

Z E V E N D E T O O N E E L .

Juffr. KANTHER, FREDERIK, JULIE, *welke na eenige oogenblikken binnen komt.*

Juffr. KANTHER.

Gaa, laage ziel... Uw verhard gemoed verwondert my niet. 't Is een noodzaakelyk gevolg van 't bederf uwer zeden. Elende komt zelden alleen. Gelukkig, die ze met standvastigheid verdraagt! Maar wat valt het zwaar, moedig en standvastig te blyven, wanneer de natuur begint te bezwyken!

J U L I E .

Ach! waarde moeder! Is 't mogelyk, dat 'er menschen gevonden worden, die zig wegens onze behoeftigheid een regt willen aanmantigen om ons... *(Zy valt baare moeder om den bals.)*

Juffr. KANTHER, *met aandoening.*

Uw deugd verblydt my innerlyk, lieve Julie. Gy hebt u als een heldin gedraagen.... Maar helaas!

wat

wat ben ik ongerust over uw' vader! Ik bespeur het oogmerk van den ring. Ik stel my voor, wat hy te verwagten heeft van een' man, die hem met zulke inzigten werk geeft.... Door hartzeer, honger en angst afgemat, zal hy onverrigter zaak t'huis komen....

J U L I E .

Och! had ik hem van al dit leed kunnen ontheffen! Hoe gaarne... Maar... Indien men niets dan myn leeven geëischt had...

Juffr. K A N T H E R .

Neen. Gy hebt wél gedaan, myn waarde dogter. Ach! dierbaare kinders! uw toestand en die van uw vader doorgriefft myn ziel. Ik heb by onze huisvrouw al de wreedheid ondergaan, die gy my voorspelde, Julie. Een stroom van scheldwoorden, verwyten, bedreigingen... Gelukkig, dat dit alles my alleen getroffen heeft!... Maar nu... nu moeten wy het uiterste middel beproeven. Wat is dit middel grievend voor gevoelige, voor eerlievende harten!... Fredrik, gy moet my met uw hulp bystaan.

F R E D E R I K .

Ik, lieve mama? Beveel maar. Voor u zal 't my gemakkelyk vallen alles te doen.

Juffr. K A N T H E R .

Goed, myn kind.... Omhels my.... Gy moet... Wreedé noodzaakelykheid, waar dwingt gy my toe! ... Gy moet buitens huis om hulp smeeken; gy moet
de

de lieden onze elende voorstellen; gy moet door uw gefmeek, door uwe traanen, hen een klein gedeelte van hunnen overvloed tragen af te perfen.... Ik weet wel, dat dit een zwaare post is, lieve Frederik. Gy zult laage zielen genoeg vinden, die niet gelooven, dat het mogelyk is arm te zyn en agting te verdienen, hongerig te zyn en den honger door geene eerlooze middelen te stillen; gy zult verfteende harten ontmoeten, waarop het gekerm der elende niets vermag: maar misfchien zult gy ook hier of daar nog een mensch aantreffen, die dezen edelen naam waardig is. Waarlyk, ik geloof, dat 'er nog zulken zyn. De hongersnood, die thans alom heerscht, heeft hier en daar grootmoedige en meêgaande zielen tot liefdaadigheid opgewekt. Wy hebben 'er voorbeelden van gehoord en gezien. Mogelyk... ach!... mogelyk wordt 'er ook iemand gevonden, die een oog van medelyden op ons slaat, en ons ten minften voor eenige dagen redt uit den jammerlyken toestand, waarin wy verzonken liggen.

FREDERIK, *met groote oplettendheid naar zyne moeder geluisterd bebende.*

Is dit niet te zeggen, mama-lief, dat ik... moet gaan bedelen?

Juffr. KANTHER, *ter zyde.*

Ach! Hemel!... (*Overluid.*) Ja, myn zoon, om een aalmoes bidden.

F R E D E R I K .

Dat zal my zwaar vallen, lieve mama... Maar... moet ik 'er alle menschen om aanspreken?

Juffr. K A N T H E R .

Ja, myn zoon, allen; dat is te zeggen, die gy denkt dat in staat zyn om u te kunnen helpen.

F R E D E R I K .

Maar sommige luiden zyn zo boos, en bejegenen de armen zo hard.... Mogt ik die maar voorby gaan!

Juffr. K A N T H E R .

Hoe wilt ge dezen onderscheiden, myn kind? Dat is niet mogelyk. Stel uw verzoek met bescheidenheid voor, doch met aandrang. De harten worden niet altoos door den eersten stoot bewoogen. Wees beleefd, zonder evenwel een laage en kruipende houding aan te neemen.

F R E D E R I K .

Moet het dan geschieden?

Juffr. K A N T H E R .

Of wilt ge ons van honger zien vergaan?

F R E D E R I K , *zeer treurig.*

Ach! neen, neen. Ik zal gaan; ik zal gewillig gaan.... Kusch my, lieve mama.

Juffr. K A N T H E R , *bem gekuscht hebbende.*

Gaa, lief kind! Als het leeven van uw' vader, uw
ei-

eigen leeven, en dat van uwe broeders en van uwe zuster my niet ter harte ging, zou ik zulk een offer van u niet eischen. De Hemel zegene uw onderneeming!

(De kleine Frederik, vertrekt weenede.)

AGTSTE TOONEEL.

Juffr. KANTHER, JULIE.

JULIE, *hem met traanen in de oogen naziende.*

Het arme kind!... Neen, 'er kan niemand wezen, die door zyn gelaat niet getroffen, door zyne traanen niet tot hartelyk medelyden bewoogen wordt. Deze stap kost hem veel.

Juffr. KANTHER.

Ach! deze stap zou immers niet smaedlyk zyn, als hy 't niet door schandelyke misbruiken geworden was. Luiheid, ledigheid en boosheid hebben hem veragtelyk gemaakt.

JULIE.

Helaas!... Daar komt vader.... Ach! myn waarde vader! *(Zy loopt baaren vader te gemoet.)*

Juffr. KANTHER.

Zeg hem niets van de onbeschaamdheid van dien jongen heer. Hy zou 'er ligt nog neêrslagtiger door worden....

NEGENDE TOONEEL.

De Heer KANTHER, Juffr. KANTHER, JULIE.

KANTHER. (*Hy treedt binnen met eene naar-geestige en neêrslagtige houding. Zyn gelaat is bleek en vervallen. Zyne kleedy geeft zeer groote behoefte te kennen.*)

Ach! myn goede Kristine!... Ach! myn lieve dogter!... Niets blyft 'er voor ons over. Wy moeten sterven... (*Hy gaat zitten, en ziet met verwilderde oogen rondom.*) Waar is de kleine?... Is Karel nog niet t'huis?

Juffr. KANTHER.

't Lag my op de leden, myn dierbaarste schat. Gy hebt niets bekomen; is het zo niet?

KANTHER, *op een' verdrietigen toon.*

Niets. Alle menschen hebben hunne harten voor 't medelyden geslooten.... De booswigt, die my den ring gezonden heeft...

JULIE.

Ach! ik kan 't wel raaden.

KANTHER.

Eerst vond ik hem niet. Byna twee uren stond ik aan zyn deur. Eindelyk kwam hy. Naauwlyk had hy my gezien, of hy vraagde, wie die bedelaar was. Ik verbeet myn spyt. Zyn knegt beet hem

hem in 't oor, dat ik de goudsmid was, die den riag zou maaken. Ik stelde hem myn verzoek voor. Ik zeide, dat ik gaarne een derdedeel van myn arbeidsloon wilde laten afkorten, als hy my het geld vooruit betaalde.... Zonder hier op te antwoorden, vraagde hy, of ik niet een mooie dogter had? Deze vraag ontzette my. Ik zeide: ik heb een dogter; een braaf, eerlyk, goed meisje; zy draagt myne elende met meer standvastigheid dan ik zelf. Of zy mooi is, weet ik niet; maar ik weet, dat zy deugdzaam is.

... 179

gouwt

J U L I E .

Ó! Myn vader!

K A N T H E R .

„ Dan weet ik het, ” begon hy: „ waarom zyt gy zo dwaas, dat ge in plaats van zelf te komen, haar niet gezonden hebt, om my dit verzoek voor u te doen?... Doch 'er is niet aan gelegen. Zend ze nog. Ik zal u het maakloon van den ring tien, dubbel betaalen; nog meer, de gantsche ring zal u gefchonken zyn.”... Ik begreep, wat hy zeggen wilde. Vanwaar mag hy weeten, dat ik een dogter heb?

Juffr. K A N T H E R .

Vermoedelyk heeft de knegt, die den ring hier bragt...

K A N T H E R .

Hoe 't zy, myn toorn borst uit. Ik zeide hem on-

R 3

be.

beschroomd de waarheid. Hy riep zyn' knegt, en liet my het huis uit stooten. Half dood van finert en magteloosheid...

Juffr. KANTHER.

Bedaar, myn waarde man. Tragt ons verdriet te verzagten door het uwe te vergeeten. Ik heb onzen kleinen Frederik uitgezonden.... Mischien beweegt de Voorzienigheid het een of ander hart tot ons behoud.

KANTHER.

Hoop niets, myn lief. Ach! de menschen, de menschen... neen, 'er zyn geen menschen meer... Eindelyk nam ik myn toevlugt tot een middel, dat ik overlang verworpen had. De schaamte... helaas! ik moet het u belyden, de hoogmoed, de eigenliefde... hoe is 't mogelyk, dat een ongelukkige, als ik, nog hoogmoedig kan weezen! Maar de mensch blyft altoos mensch.... Lang heb ik tegen deze valsche schaamte moeten worstelen. Myn tederheid jegens u en jegens deeze lieve kinders behaalde eindelyk de overhand. Ik sprak den eersten mensch, die my ontmoette, met tranen in de oogen, met een ontroerd gelaat, en met een zachte, halfgebroke stem, aan. „Ik heb,” zeide ik, „een vrouw en vier kinders, die in de uiterste elende zyn.”... „Kunt ge niet arbeiden?” antwoordde my deeze man met groote fluurschheid.... „De tyden zyn slegt.... Duurte, schaarschheid”... Daar beroepen zig thans alle sielten op.... Onder dit zeggen haalt hy een volle beurs uit, zoekt lang, en werpt my eindelyk een' duit toe.... Ik geraakte van verbittering buiten my zelve.

ven. Ik wilde spreken; maar myn tong was als verstyfd.

J U L I E .

Hemel! Hoe kan een rykaart den behoeftigen by zulk een gift zo smaadelyk bejegenen.... By wien zullen wy hulp zoeken?

K A N T H E R .

By niemand, zeg ik u, myn dogter. Als men zo ongelukkig is als wy zyn, moet men sterven.

Juffr. K A N T H E R .

Neen, by God. Hy wil en zal ons helpen. Ik geef den moed nog niet verlooren.... Karel...

K A N T H E R .

Is die nog niet t'huis geweest? Hy is anders niet gewoon zo lang van huis te blyven, en zo vroeg uit te gaan.

Juffr. K A N T H E R .

Dat heb ik ook gezeid. Ik kan niet denken, dat hy ons verlaten wil.

J U L I E .

Neen, nimmer.

K A N T H E R .

Ik denk het ook niet. Maar moest hy toch weg gegaan zyn, daar hy bewust is van onzen jammerlyken toestand, waarin wy zyn hulp volstrekt niet

R 4.

kun-

kunnen ontbeeren? Weet hy niet, dat het verzuimen van werk ieder oogenblik ons een stuk brood uit den mond neemt.... Neen, hy kan 't niet verantwoorden.

J U L I E .

Ik hoor iemand. Ik denk vast, dat hy 't zal weezen. (*Zy gaat naar de deur.*)

K A N T H E R .

Hy moet niet onder myn oogen komen....

T I E N D E T O O N E E L .

De voorigen, KAREL, zeer verbleekt, een' neusdoek voor zyn aangezicht houdende, en een brood onder den arm draagende.

K A R E L .

Daar! (*Hy werpt het brood op de tafel.*) Eet! Het komt my duur te staan.... Ik kan niet meer.... (*Hy zygt neder tegen eene oude kas, die in de kamer staat.*)

K A N T H E R .

Wat zal dat?... Hebt ge een misdaad begaan?... Ach! ongelukkige!

Juffr. K A N T H E R .

Zou 't mogelyk zyn, myn zoon...

K A R E L .

Eet, zeg ik. Ik bid u om 's Hemels wil... De misdaad is zo groot niet als gy denkt.

K A N -

K A N T H E R.

Maar wat betekent de toestand, waarin wy u zien?

Juffr. KANTHER, *ziende, dat zyn aange-
zigt bebloed is.*

Bloed?

JULIE. *(Zy komt by hem, en ligt den neus-
doek op.)*

Ach! zyn gantsche aangezigt is vol bloed.

K A R E L.

't Is niets.... Myn vader!... myn moeder!...
myn zuster!... u brood te verschaffen... Eet!

Juffr. K A N T H E R.

Ach! myn zoon!

J U L I E.

Ach! myn broeder! *(Zy ombelst hem.)*

K A N T H E R.

Ik zal niets aanroeren, eer ik weet, vanwaar.

*(Julie neemt een glas water, dat op de ta-
fel staat, en wast haar' broeders aan-
gezicht met baaren neusdoek.)*

ELFDE TOONEEL.

*De voorigen, de Heer VAN WARNER de vader,
FREDERIK, een KNEGT, draagende een'
korf met eten.*

De Hr. VAN WARNER *de vader.*

Waar zyn de ongelukkigen? Hoe hebben ze zo lang voor myn oogten verborgen kunnen blyven?

FREDERIK.

Hier zyn ze, Mynheer... Dat is myn vader; dat is myn moeder... Zy sterven van honger.

Juffr. KANTHER.

Och! Mynheer! zoudt gy ons willen redden? Wat zyn wy aangedaan over uwe grootmoedigheid! Wy gevoelen 'er ten vollen de waarde van. Maar kunnen wy ze genieten, daar onze oudste... Wy weeten nog niet in welk gevaar... Och! hy is zekerlyk ons niet onwaardig.

FREDERIK, *naar hem toe loopende.*

Ô! Lieve broeder! hoe zyt ge daaraan gekomen?
... Ik heb wel gezien, hoe men u bejegende...

De Hr. VAN WARNER *de vader.*

Ik kan uw ongeluk byna raaden, myn vriend.

KAREL, *met een zwakke en gebroekne stem.*

Mischien, Mynheer. Ik kon den jammerlyken roestand myner familie niet langer aanzien. Vol wan-
hoop

hoop ging ik dezen morgen uit, vast beslooten hebbende hen te helpen of te sterven.... Ik vond een' myner vrienden, die even arm is als ik zelf.... Myn wanhoop deed hem schrikken. „Waar wilt ge heen?” vraagde hy my. — Ach! myn vriend! antwoordde ik: sedert gisteren middag hebben myn vader en moeder... niets gegeten.... Ik weet niet, waar ik gaan zal.... Waar ik ben... zy zullen sterven.... „Zie, daar,” zei deeze deugdzaame jongman: „dit is al wat ik heb. Neem aan.”... Het was een halve stuiver.... Ik ga naar een' bakker.... Gy weet, hoe weinig brood men tegenwoordig voor een' halven stuiver koopen kan.... Ik verzoek daarvoor een brood van een' stuiver; ik zweer, dat ik hem morgen of overmorgen de andere helft zal brengen, of my zelven in zyn handen stellen. Hy ziet my aan, en zwygt. Ik houd zyn stilzwygen voor toestemming, en loop 'er meê heen. De man roept: „houd hem! houd hem!” Straks valt het dollie graauw op my aan. Doch alleen het denkbeeld, dat myne ouders spoedige hulp noodig hadden, gaf my nog zo veel kragt, dat ik niet op den grond viel, maar my los rukte, en door den gang van een huis ontsnapte. Ik wil gaarne sterven. Gelukkig, zo myn dood slegts eenige oogenblikken het leeven van die ongelukkigen redt, welken ik myn leeven te danken heb!... Als ik u, Mynheer, mee eene bede mogt lastig vallen, zou ik u verzoeken, den bakker den halven stuiver te zenden, dien ik...

De Hr. v a n W a r n e r *de vader.*

Ja wel, myn vriend. Ach! gy zyt een wonder van deugd; maar gy hebt in dit kind een' waardigen mede.

dedinger... Ik zag uit myn venster eenige wreedaarts u vervolgen; ik zag u met het brood heen snellen. Ik vermoedde schier, dat de uiterste nood u ongelukkig tot dezen roof bewoogen had. Ik liep naar beneden, om het volk te weêrhouden, en u in bescherming te neemen. Toen ik aan de deur kwam, zeeg deze arme kleine ter aarde, terwyl hy uitriep: „ach! myn broeder! myn arme broeder”... Ik liet hem in huis brengen. Eenige druppels sterken drank, die ik hem in den mond liet gieten, deden hem weêr bykomen. Een Geneesheer, die juist in huis was, zeide: „’t kind is flauw van honger; ’t zal sterven, als het niet terstond eenig voedsel bekomt.”... Ik laat hem straks iets toereiken. Hy weigert het te nuttigen. „Help, myne arme ouders maar”, riep hy. „Kan ik eeten, daar zy misfchien van honger sterven?”

K A N T H E R, *aangedaan.*

Ach! lieve, braave kinders!... Hoe zeer verdient gy een beter lot!...

De Hr. V A N W A R N E R *de vader.*

Zyt over u lot niet bekommerd. Ik neem het op my. De Hemel zy gedankt voor het gezegend oogenblik, waarin ik in kennis geraakt ben met een ongelukkige familie, die den rampspoed niet verdient! Uw zoon zal, hoop ik, buiten gevaar zyn. Schrik, angst en honger hebben hem misfchien nog meer bedwelmd dan het geweld, waarmede men hem heeft bejegend. (*Tegen den Knecht:*) Zet den korf neder, en loop schielyk naar een’ heelmeeſter. (*Hy haalt*
eene

eene beurs uit, welke by op de tafel werpt.) Ziedaar iets, om hem te betaalen, en om u eenige dagen van 't noodige te voorzien. In 't kort zult gy meer van my hooren. (*Kantber en zyne familie willen zig aan zyne voeten werpen; maar by weêrboudt hen.*) Geen dankzeggingen, myne waarde kinders! 't Geen ik doe, is myn pligt, en zo aangenaam... Uw hart heeft my reeds rykelyk daar voor beloond. Maar mag ik u iets vraagen? (*Hy ziet naar de tafel.*) Ik heb zo even daar op de tafel een' uitgezetten diamanten' ring gezien. (*Tegen Kantber:*) Behoort die u toe, myn vriend?

K A N T H E R.

Neen, 't is aanbesteed werk. Maar ik zal het te rug brengen, zo dra ik de natuur een weinig bevredigd heb.

De Hr. V A N W A R N E R *de vader.*

Waarom?

K A N T H E R.

Denk niet, Mynheer, dat uw grootmoedige bystand my den lust om te arbeiden ontnomen heeft; maar hy, die my dit werk opdroeg, was een booswigt; hy zocht gelegenheid om myn dogter te verleiden. Zo dra ik hem om eenig geld op rekening verzogt, verklaarde hy my zyn oogmerk, bood my den gantschen ring ten prys; en toen ik hem, gelyk hy verdiende, afwees, liet hy my het huis uit slooten.

Juffr.

Juffr. KANTHER.

Ach! nu kan ik u zeggen, myn waarde man, dat deeze onwaardige ook hier geweest is. Maar onze deugdzaame Julie heeft hem met alle zyne aanbiedingen gramftoorig afgeweezen.

De Hr. VAN WARNER *de vader.*

Ach! Wat zyn zulke menfchen verfoeielyk, die den nood des behoefligen ten nadeel der deugd en ter voldoening hunner fmoode lusten zoeken te misbruiken! Zy verdienen veel zwaarder straf dan iemand, die, door nood gedwongen, my een gedeelte van myn' overvloed ontvreemdt. Hoe heet de booswigt?

KANTHER.

De Heer van Warner.

De Hr. VAN WARNER *de vader.*

Hemel! myn zoon!...

KANTHER *en de zynen, elkanderen met fcbrik aanzierende.*

Zyn zoon!

De Hr. VAN WARNER *de vader.*

Doch waar verwonder ik my over! Ik ken hem. Hy heeft my van zyn vroege jeugd af veel verdriet veroorzaakt. Reeds federt een jaar heb ik hem wegens zyn losbandig gedrag uit myn huis verbannen.... Ontrust u niet. Ik ben te meer verplicht het onregt, u door myn' zoon aangedaan, te vergoeden. Onder-

tus-

tusſchen ziet gy, waarde vrienden, dat zy, die gelukkig ſchynen, niet altoos gelukkig zyn. De Hemel heeft my tydelyke goederen gegeven; maar helaas! welk een' zoon, die de troost en de ſteun van myn' ouderdom behoorde te weezen! Gy zyt arm; maar met welke braave kinderen heeft hy u gezegend! Gy zyt veel gelukkiger dan ik... Vaart wél, myne kinders!... (*Julie en Frederik vatten elk eene hand van den Heer van Warner, en kuſſchen dezelve. Karel ſtaat met veel moeite op.*)

K A N T H E R.

God zegene u!

Juffr. K A N T H E R.

In de eeuwigheid zal hy uw belooner zyn.

E I N D E.

